

BROJ 136

CENA 3 DINARA

NINJA



3,5 DM, 12 FRF, 25 ATS, 150 SIT, 60 DEN

SUZA NA OŠTRICI MAČA

DEREK FINEGAN

SUZA NA OŠTRICI MAČA



Derek Finegan
SUZA NA OŠTRICI MAČA

Izdavač
NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Borivoje M. Lošić

Urednik:
Mirjana Šterijevski

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1995. DEN PRESS

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 41320-603-7-1263. Štampa »Litopapir« — Čačak.

DEREK FINEGAN

SUZA NA OŠTRICI MAČA

Pre nego što je zazvonio telefon, Lesli je imao nekakav predosećaj. Jedan od onih neugodnih predosećaja koji su mu govorili da se događa nešto neprijatno. U takvim trenucima je ostajao miran i ni treptajem oka niko na svetu ne bi rekao da oseća nešto neobično. Niko, osim Sumiko...

Ona je upravo izašla iz kupatila. Preko neverovatno skladnog, mirišljavog tela boje breskvinog cveta bio joj je ovlaš prebačen mantil za kupanje. Uvijala je rukama svoju dugu, crnu kosu u punđu, gledajući Leslija svojim kosim, tamnim, sjajnim očima. Sumiko se osmehivala, očekujući da je Lesli pogleda nežno i kaže nešto prisno i toplo, kao što je uvek govorio. Međutim, on je ćutao i ona je pretpostavila...

— O čemu se radi? — upitala je.

— Ne znam — rekao je on sasvim običnim glasom, ali su se zenice njegovih čeličnoplavih očiju suzile. — Strepnja...

Nije dovršio ono što je imao nameru da joj kaže, jer je telefon zazvonio. Oboje su pogledali u aparat i Sumiko je prišla i podigla slušalicu.

— Halo... — začuo se dobro poznati glas sa druge strane žice. Sumiko nije morala da kaže Lesliju da je to bio Tabasko Pit, njihov doživotni prijatelj. Samo mu je dala mali znak rukom...

— Pite! — izgovorila je Sumiko gotovo veselo. — Kako je na Filipinima?

— Hladno je — odgovorio je Pit glasom koji nikako nije mogao biti veseo. — Kiša pada i vetrovi duvaju. Jednom rečju: frka!

Sumiko je znala da se Tabasko šali. U to doba godine Filipini nisu mogli biti hladni i

kišoviti. Međutim, Pitov glas joj je rekao više od njegovih reči...

— Šta se deašva, Pite? — upitala je Sumiko.

— Mogu li razgovarati sa Lesom? — uzvratilo je Pit.

— Naravno — rekla je Sumiko i pružila slušalicu Leslieju.

Nedelju dana ranije Tabasko Pit je otputovao na Filipine, u društvu sa devojkom vulkanski vatrene kose i gotovo nezamislive lepote. I Leslie i Sumiko su znali celu priču — Pit je upoznao Etel Rodžers na nekakvom prijemu u automobilskom klubu, u San Francisku. Usledilo je nekoliko strasnih dana, posle čega je Pit došao, sav u zanosu, da im saopšti da želi da pokuša da učvrsti vezu sa Etel. Bio je zaljubljen kao nikada ranije u životu. Iako Leslie i Sumiko nisu upoznali Etel, iz Pitovih reči su morali da shvate da se radi o zaista neobično vrednoj osobi. Vrednoj ljubavi koju je iskazivao Tabasko. Oputovali su na Filipine i Sumiko i Leslie su znali da će bar dve nedelje provesti u hotelu »Tambuli«, na ostrvu Maktan.

— Nisam očekivao da ćeš to biti baš ti — rekao je Leslie u telefonsku slušalicu.

— Ne znam šta hoćeš da kažeš? — rekao je Pit.

— Imao sam predosećaj... — rekao je Leslie.

— Blagi bože! Zar i na ovu daljinu, Les! — izgovorio je Pit. — Jedno moram da priznam... Tvoj osećaj te zaista nikada ne vara!

— Jesi li u nekakvoj nevolji, Pite? — upitao je Leslie.

— Ne znam kako da ti ukratko objasnim, Les! — rekao je Pit. — Možda ćeš shvatiti koliko je ozbiljno ako ti kažem da sam hteo da te zamolim da odmah doletiš ovamo...

— Samo mi reci zašto i već sam na putu za aerodrom — rekao je Leslie.

— Etel je nestala! — rekao je Tabasko, a nešto je zadržalo u njegovom glasu.

Takvog Pita Leslie nije poznavao. Taj visoki, snažni momak, koji se ponosio svojom dugom, plavom kosom, sposobnošću da popije više piva nego bilo koje ljudsko biće i svojim uspesima kod crvenokosih mladih dama poželjne konstrukcije, nikada nije pokazao toliko slabosti kao tada u toj neverlikoj rečenci koju je izgovorio. Leslie je bio siguran da je potreban prijatelju.

— Jesi li ti u opasnosti? — upitao je Leslie.

— Ne bih rekao — odgovorio je Tabasko. — Bar ne vidim odakle bi opasnost mogla da dođe. Ali, Etel je nestala i

ja već dva dana pokušavam da pronađem bilo kakav trag, ali ga naprosto ne nalazim...

— Reci mi tačno gde mogu da te nađem! — rekao je Leslie...

Sumiko je već krenula ka sobi u kojoj se nalazila sva oprema koju bi Leslie obično nosio na put. Znala je da treba da bude spremna kada joj Leslie saopšti da putuje na Filipine...



Na ostrvo Maktan je bilo jednostavno stići, ali samo ako je čovek turista. U svakom drugom slučaju, valjalo je odvojiti znatnu sumu novca da bi se obezbedio prevoz do Maktana, naročito ako se nekome žuri, a Leslieju Eldridžu se žurilo. I te kako...

Do Manile je stigao bez većih problema, jer su avionske veze sa tim delom sveta bile prilično uredne. No, tamo je otkrio da na Maktan lete samo turistički avioni, osim poštanskih, i da to čine samo dva puta nedeljno, utorkom i petkom, a Leslie je u Manilu stigao u subotu ujutru. Doduše, postojala je jedna brodska linija, koja je povezivala Manilu i Maktan, ali ona je radila sa-

mo sredom, stižući na ostrvo u petak, budući da je obilazila još mnoga od hiljada filipinskih ostrva.

Jedini mogući način da brzo stigne na Maktan za Leslieja je bio da iznajmi avion, a to je koštalo mnogo. No, Leslie nije razmišljao o troškovima... Sa aerodroma je pozvao hotel »Tambuli« na Maktanu i ostavio poruku za Tabasko Pita, a onda se ukrcao u jednu prilično oronulu CESNU, kojom je upravljao Filipinac sa dovoljnim brojem godina da je Leslie lako mogao da zamisli da je mogao učestvovati u II svetskom ratu. Štaviše, pilot je upravljao malim avionom sa akrobatikom primerenoj ratnim uslovima, a nikako turističkom letu na jedno od najlepših ostrva na Filipinima. Uz to, pilot je tako malo znao engleski, a nije govorio ni japanski ili francuski, kojim je znao da se sporazumeva Leslie, da je bila prava milina leteti sa njim — Leslie je pokušavao da mu razjasni da ne lete u borbenu misiju, ali ga pilot ništa nije razumeo.

Aerodrom na koji su sleteli, na Maktanu, bio je, doduše, vrlo pristojan, ali se ispostavilo da se nalazi na suprotnoj strani ostrva od onog na kome se nalazio hotel »Tambuli«, pa je Leslie morao da se prepusti

avanturi vožnje preko ostrva u jednom klasičnom, filipinskom »džipniju«, a to su one mašine koje samo Filipinci mogu da voze uprkos činjenici da im je radni vek istekao još krajem korejskog rata. Ošamućen burnim putovanjem kroz nekoliko vremenskih zona, Lesli je konačno stigao pred »Tambuli« hotel u kasno subotnje popodne, noseći na ramenu svoju veliku torbu, nalik na torbu za golf, mada unutra uopšte nisu bili štapovi...

Nije znao da li da bude srećan ili nesrećan zbog činjenice što ga je Tabasko Pit čekao u holu hotela...

— Stigao si pre nego što sam se nadao — rekao je Pit. — Ovde su mi rekli da sledeći avion...

— Iznajmio sam jedan — osmehnuo se Lesli. — Ako se to uopšte može nazvati avionom. Pre je ličilo na »kamikazu«! Mislim, tako se ponašao pilot...

Lesli je namerno hteo da se našali. Ne samo zato što je imao nameru da razvedri prijatelja čije je lice održavalo izvestan očaj, već i stoga što nije hteo da niko od prisutnog hotelskog osoblja pretpostavi kakve je prirode susret dva prijatelja.

— Nadam se da ovde imaju terene za golf — rekao je Lesli.

— Imaju... — rekao je Tabasko, iako je i on odlično znao da u Leslievoj torbi nema ničega čime bi se mogao igrati golf.

Izmenili su nekoliko konvencionalnih rečenica idući prema bungalovu u koji je bio smešten Tabasko Pit. Tek kada su zatvorili vrata, i kada je Lesli malim, priručnim aparatom za traženje prisluškivača proverio da li je bungalov ozvučen, nastavili su razgovor, koji, opet, nije imao nikakve veze sa golfom...

— Sada mi reci šta se dešava! — naredio je Lesli.

— Pre dva dana... — Tabasko je gutao vazduh govoreći. — U stvari, u sredu uveče smo isplovili malom jedrilicom i plovili dobar deo noći po zalivu koji možeš da vidiš kroz prozor...

Sa one strane prozorskog stakla je pucao pogled na veličanstvenu, mirnu površinu neobično tamnoplavog mora.

— Vratili smo se pred zoru — nastavio je Pit. — Sve je bilo... normalno. Ako je verovati jednom zaljubljenom Tabasku, Etel se ponašala tako da se nije moglo reći da će se, nekoliko časova posle toga dogoditi bilo šta... Spavali smo, mislim, do devet i nešto. Naručili smo doručak u krevet. Jedna simpatična Filipinka

nam je to donela i gotovo do jedanaest smo doručkovali i... Ostalo...

— Shvatam — rekao je Lesli. Bio je vrlo koncentrisan na ono što sluša.

— U jedanaest i nešto malo minuta Etel je rekla da hoće da ode do malog butika, ovde, u holu hotela, da kupi nekakvu šminku — govorio je Tabasko. — Na sebi je imala kupaći kostim, jer smo planirali da nešto kasnije odemo na plažu, i preko toga tuniku od nekakve ogromne, svilene marama. Na nogama je imala sandale i... Ništa drugo. Nije nosila svoja dokumenta. Nije ponela ni novčanik. Uzela je nekoliko novčanica i to je sve. Ja sam leškario još neko vreme, slušajući muziku...

Pit je pokazao rukom na stereo uređaj na polici, u drugom kraju prostorije u kojoj su se nalazili. Zatim je počutao, kao da želi da bude siguran da neće baš ništa propustiti, a onda je nastavio:

— Nisam ni osetio kako je vreme prošlo, a kada sam pogledao na časovnik i video da je već pola jedan, sasvim je normalno što sam se zabrinuo. Navukao sam bermude na sebe i krenuo u hol hotela da pronađem Etel. Još uvek sam mislio da se tek onako zadržala, kao što bi to učinila svaka

devojka na svetu očarana šarenilom butika. Tamo sam zatekao samo gomilu holandskih turista i devojku koja tamo radi. Obišao sam i hol i plažu, i restoran na plaži, i bazen, tenisko igralište... Onda sam se vratio u butik i pitao onu devojku da li je Etel dolazila. Ona mi je rekla da je bila oko jedanaest, kupila nešto šminke i odmah otišla. Više je nije videla.

— Ako je ta devojka nije videla, ko je poslednji video Etel? — upitao je Lesli.

— Recepcioner — odgovorio je Tabasko Pit. — No, dok nisam stigao do njega, obilazio sam proketo ostrvo uzduž i popreko celog popodneva. A kada sam se setio da upitam recepcionera, on je samo mogao da mi kaže da je video Etel kako izlazi iz butika i prolazi kroz vrata koja vode prema bazenu. I to je, prema njemu, moglo biti nekoliko minuta iza jedanaest.

— Čekaj! To se događalo u četvrtak, zar ne? — upitao je Lesli. — Šta je sa turističkim avionom koji četvrtkom sleće i odleće sa ostrva?

— Taj avion sleće oko deset ujutru iz Manile — rekao je Pit. — Napušta ostrvo u četiri posle podne. Bio sam na aerodromu i ispratio jednu grupu turista. Etel nije bila tamo.

Nije mogla da mi promakne. Juče sam na isti način ispratio i taj brod...

— Postoji li nekakva luka?
— upitao je Lesli.

— Sve sam proverio — rekao je Tabasko. — Sa aerodroma, osim redovnog aviona, uzleteo je samo jedan privatni, ali u četvrtak oko pola devet ujutru. Dakle, u to vreme je Etel još bila sa mnom. U luci su mi rekli da, osim redovnog broda, više ništa nije isplovilo. Bio sam i u marini. Dve manje jahte su isplovile. Jedna oko sedam uveče, u četvrtak. Etel nije bila na njoj, jer mi je momak iz marine rekao da je bilo četiri člana posade i da su svi bili muškarci. Druga jahta je isplovila sinoć i išao sam da vidim koga ima na njoj. Opet ništa. Proverio sam i ribarske brodice...

— Nameće se zaključak, zar ne?

— Savršeno se nameće da je Etel još uvek na ostrvu, ali... Kao što vidiš, Maktan je malo ostrvo, a ja sam zavirio u sva-ku prokletu zgradu, zgradicu, kućicu, baraku, skrovište. Pregledao sam čak i čamce i jahte u marini. Jednu po jednu. Sva-koga ko govori imalo engleski pitao sam da li je video Etel. Pokazivao sam fotografije...

Tabasko je sa stola dohvatio fotografije na kojima se

mogla videti visoka, raskošna devojka neobične lepote, ukrašena slapovima riđe kose. Lesli je morao da prizna da takvo telo, takvo lice i takvu kosu nije mogao da zaboravi niko ko bi makar načas imao priliku da vidi Etel Rodžers. Takva kakva je bila je uočljiva više od bilo koje druge osobe koju je Lesli video, u prolazu, na Maktanu.

— Vidiš i sam — rekao je Tabasko Pit. — Etel nije mogla proći nezapaženo!

— Ovde ne postoji institucija policije, zar ne? — upitao je Lesli.

— Postoji jedan policajac, ali on uglavnom obavlja dužnosti u saobraćaju i trenutno je na aerodromu, gde mu se nalazi kancelarija. I njega sam pitao. Međutim, osim što je krvnički uzdisao sećajući se Etel, koju je video samo jednom, na aerodromu, kad smo doleteli, nije znao ništa da mi kaže. Da... Rekao je da se ne brinem. Po njemu, mlada dama verovatno obilazi ostrvo, posle neke razmirice, kao, sa mnom... Uzalud sam mu govorio da nije bilo nikakve razmirice.

— Da li je Etel bila dobar plivač? — upitao je Lesli.

— Više nego dobar. Na koledžu je plivala delfin na 200 i osvajala nagrade — odgovorio

rio je Tabasko. — Ja sam se komotno mogao udaviti pored nje.

— Ali, ovo su ipak nepoznate vode... — rekao je Leslie.

— Misliš na ajkule, valjda — rekao je Tabasko. — Pa, ima ih. Pre neki dan smo videli nekoliko njih, kada smo išli na ronjenje na drugu stranu ostrva. Ali, to su one od vrste koja nije u stanju, ni po veličini ni po ponašanju, da nasrne na čoveka. Osim toga, more je ovde, osim na drugoj strani, plitko i u njemu nema nikakve opasnosti od bilo kakve morske životinje. Konačno, postoje čuvari plaža... I sa njima sam razgovarao. Nijedan nije primetio da je Etel ulazila tog dana u vodu. Moraš priznati da bi sigurno mogli da se sete kada bi ona, onakva kakva je, prešla preko peska i ušla u talase!

— Kažeš da je recepcioner rekao da ju je video kako odlazi prema bazenu... — zamisljeno je kazao Leslie.

— Da. Uspeo sam da razgovaram sa gotovo svakom osobom koja je u to vreme bila u blizini bazena — rekao je Pit. — Većina njih se seća da je Etel vrlo kratko vreme, možda dva ili tri minuta, stajala pored bazena. U ruci je držala kesu sa odštampanim natpisom »Hvala vam!«, i to je ve-

rovatno ono što je kupila u butik. Nekoliko muškaraca i dve žene znaju i to da je, posle ta dva-tri minuta, zamakla stazom koja vodi prema bungalovima. Znaš, sa bazena se malo šta vidi, jer je okružen sa tri strane rastinjem, nekakvim žbunovima, cvećem, a sa četvrte zgradom hola. Pokušao sam da pronađem nekoga ko je, u to vreme, između jedanaest i dvanaest, mogao da bude negde na stazi ili oko nje, ali... Podne na Maktanu je vreme sijeste. Osoblje hotela je ili na odmoru u svojim prostorijama, ili vrlo zaposlena pripremom ručka. Turisti su ili na bazenu ili na plaži, ili u svojim bungalovima i sobama. Po podnevnoj vrućini malo ko se šeta stazama između bungasova. Nisam uspeo da pronađem nikoga.

Leslie je razmišljao nekoliko trenutaka, napeto gledajući u zabrinuto Pitovo lice. Bilo je prilično uočljivo da nije spavao verovatno od onog jutra kada je to činio u društvu sa Etel. Takođe je bilo prilično jasno da je Tabasko potrošio svoju količinu logike. Više nikakva ideja mu nije padala na pamet.

— Bilo bi dobro da pođemo na bazen — rekao je Leslie. — Sa mesta gde je poslednji put viđena Etel možda bismo mo-

gli da vidimo, zajedno, nešto što je tebi samom promaklo. U svakom slučaju, moći ćemo da se još malo raspitujemo...

Tabasko Pit je samo nemoćno klimnuo glavom.



— Okej! — rekao je Lesli. — Ovde ćemo se malo odmoriti i posmatrati zalazak sunca.

Stajali su na stazi koja je od bazena vodila prema bungalovima. Naokolo se širio prostran park sa šturom travom i brojnim stablima palmi. U južnom i istočnom delu parka bili su bungalovi, glavna zgrada hotela i restoran, natkriven ogromnim suncobranom od palminog lišća. Ka zapadu je bilo more. Lesli je seo ispod jedne palme i dao znak Pitu da sedne pored njega.

— Malo je verovatno da je neko sa plaže video Etel, ako je bila ovde, na stazi — rekao je Lesli. — Plaža se spušta ka moru i ugao posmatrača je na-prosto nemoguć. Bungalovi su suviše daleko. Glavna zgrada je prilično dobro sakrivena palmama. Ali, restoran...

— Razgovarao sam sa osobljem restorana — rekao je Tabasko. — Oko podne je restoran sasvim prazan. To je res-

toran za obroke. Turističke, po rasporedu. Doručak od sedam do devet. Ručak od jedan do tri. Večera od osam do deset. U međuvremenu je sve to prazno...

— Znači, u restoranu nije bilo gostiju — Lesli je klimnuo glavom. — Ali je moguće da je bio neko od osoblja...

— Rekao sam ti već da sam razgovarao sa njima — ponovio je Pit.

— Dobro... — rekao je pomirljivo Lesli. Znao je da se Tabasko nalazi u prilično napetom stanju i nije hteo da ga nervira.

— Ona je nestala negde na putu od bazena do bungalova, a to je ovo ovde — rekao je Pit. Naš bungalov je sedmi po redu, tamo... Odavde se ne vidi. Da je krenula na plažu, sa bazena bi pošla drugom stazom, a ne ovamo, kao što je pošla. Da je pošla u obilazak znamenitosti, kao što to pretpostavlja taj njihov glupi policajac, opet bi okrenula na drugu stranu. Ona je krenula u bungalov...

— Sasvim jasno — rekao je Lesli, a onda promenio ton. — Bojim se da ćemo sve ovo morati da započnemo sa druge strane, Pite. Nisam preterano radoznao, kao što i sam znaš, ali bih prema datim okolnostima morao da znam sve o Etel

Rodžers. Mislim, njenu prošlost i sve ostalo.

— Prošlost?! — Tabasku nije sve bilo sasvim jasno.

— Prijatelju, stvari koje se dešavaju ovog trenutka uvek, po nebeskim zakonima, počinju u nekom trenutku u prošlosti — rekao je Lesli. — Etel nije mogla ispariti, bez obzira na ovdašnju vrućinu, zar ne?

— Ne znam šta imaš na umu, ali ću ti odgovoriti na svako pitanje koje mi postaviš — rekao je Pit.

— Koliko si je dobro poznavao?

— Toliko dobro da smo razgovarali... — Tabasku kao da je zastala knedla u grlu. — Razgovarali smo o tome da bi bilo dobro da živimo zajedno kada se vratimo kući, u San Francisko.

— Okej! Hajdemo onda od početka, jer ja uopšte nisam poznavao tvoju Etel, a sada je moram dobro upoznati da bih mogao pomoći i njoj i tebi...

— Od početka?

— Etel Rodžers, dakle... — rekao je Lesli. — Koliko je imala godina? Gde je rođena?

— Rođena je u Vankuveru, u Kanadi — odgovorio je Tabasko. — Imala je dvadeset sedam godina.

— Udata? — Lesli pogleda iskosa u prijatelja.

— Razvedena — reče Tabasko. — Pre tri godine se razvela, a bila je u braku sa nekim momkom sa kojim se zabavljala još na koledžu. Znaš već i sam kako izgledaju takve ljubavi i takvi brakovi.

— Gde je stanovala? Od čega je živela?

— Stanovala je u iznajmljenom apartmanu u »Brisel« zgradi, na Aveniji Havaji, u zapadnom delu grada — odgovorio je Pit. — Radila je kao finansijski savetnik u jednoj umetničkoj galeriji. U stvari, brinula se o novcu te galerije.

— Ko je vlasnik galerije? — upita Lesli.

— Porodica Kulik — reče Tabasko. — To su neki starci, kako mi je objasnila Etel. Nisu znali mnogo o umeteosti i samo su se brinuli o tome da im galerija donosi novac, a ona je brinula o tome.

— Da li je imala problema na poslu? — upita Lesli.

— Prema onome što mi je rekla, i prema onome što sam mogao da zaključim iz njenog ponašanja — reče Pit — posao joj je tekao glatko. Zarađivala je dobrih sto hiljada dolara godišnje i nije imala novčanih problema.

— Da li je imala vezu sa nekim muškarcem pre tebe? — upita otvoreno Lesli.

— Hauard — uzdahnu Tabasko. — Bio je neki Huard. Broker na berzi. Ali, to je bila prilično površna veza. U posljednjih nekoliko nedelja pre našeg poznanstva nisu se više viđali.

Lesli se ponovo zamislio. Sabirao je utiske i klasifikovao ih prema samo njemu znanim kriterijumima. Za to vreme je ponovo pogledao prema restoranu. Konačno je rekao:

— Zvuči suviše savršeno, Pite! Jesi li siguran da Etel nije krila nešto od tebe?

— Les, prijatelju, u životu nisam bio sa iskrenijom ženskom osobom — gotovo svečano reče Tabasko. — Ispričala mi je ceo svoj život.

— Pokušaj da se setiš bilo kog neobičnog detalja — reče Lesli.

Sada je bio red da se Tabasko Pit zamisli. To je trajalo prilično dugo, iz čega je Lesli mogao da izvuče zaključak da je ono o čemu je razmišljao verovatno vrlo opširno. No, na kraju razmišljanja Pit je samo odmahnuo glavom:

— Ništa neobično. Ništa što bi ukazivalo na bilo šta što bi izazvalo njen nestanak.

— Njeni roditelji? Rodbina?

— Roditelji su joj živi, negde u Kanadi — reče Pit.

— Jesu li bogati? — upita Lesli. — Polazim od pretposta-

vke da je neko oteo Etel pokušavajući da izmami otkup za nju...

— Nisu siromašni, ali nisu ni bogati toliko da bi se neko polakomio na njihovo bogatstvo — odgovorio je Tabasko Pit. — U svakom slučaju sumnjam da bi mogli da sakupe bilo kakvu značajniju sumu za ucenu. Ne verujem da je to u pitanju.

— Nešto mora biti razlog — reče Lesli.

— Ja sam pomišljao na tog Hauarda... — reče zamišljeno Pit. — Znaš, ima muškaraca koji jednostavno ne podnose poraz. Budući da je Etel prekinula tu vezu...

— Znam šta hoćeš da kažeš — rekao je Lesli. — Kako bismo mogli to da proverimo?

— Pa... — Pit odmahnu rukom. — Ja sam već proveravao onoliko koliko se to ovde može. Jednostavno sam potplatilo svakog prokletog recepcionera na ostrvu ne bih li utvrdio da li ovde boravi nekakav Hauard. Jer, ne znam mu prezime. Ispostavilo se da je jedini Hauard na Maktan jedan engleski turista, starčić od osamdeset godina.

— Nije loše da to proverimo Sumiko — rekao je Lesli. — Telefoniraću joj večeras i zadužiti je da proveri na berzi, u Frisku, svakog brokera koji

se zove Hauard. Njegovo kretanje poslednjih dana i takve stvari. Sumiko ionako gori od želje da se uključi u tvoju potragu.

— Ona je uvek imala razumevanja za moje emocionalne brodolome — reče Tabasko Pit setno.

— Vratimo se njenom poslu — reče Lesli. — Koliko znaš o svemu tome?

— Ne previše — priznao je Pit. — Znaš, nije me baš to zanimalo... Ono što ja znam je porodica Kulik uglavnom sastavljena od metuzalema, sa lovom, ali bez velikog iskustva u umetničkim stvarima. Etel mi je rekla da oni debelo plaćaju kustose, kojekakve stručnjake za umetnost, baš kao što su i nju dobro plaćali da vodi poslove.

— O koliko novaca se tu, uopšte, radilo? — upita Lesli.

— Pa... Nisam siguran... Koliko smo razgovarali o tome, a nismo suviše, shvatio sam da ona brine o nekoliko miliona dolara uložениh u te slike... — reče Tabasko Pit kao da govori o klikerima.

Leslijeve zenice se suziše. Razmišljao je vrlo kratko, ali vrlo koncentrisano, a zatim upitao:

— Da li je Etel bila direktno odgovorna za taj novac?

— Ne bih rekao — reče Pit.

— Ona je samo spravljivala račune i brinula o odnosima sa bankom i takvim stvarima. Račune je potpisivao stari Kulik, ili menadžer galerije.

— Drugim rečima... Mislim da možemo da zanemarimo mogućnost da je Etel proneverila novac i onda odlučila da nestane...

— Hej! — uzviknu Tabasko prekinuvši Leslija. — Govorimo o ženi za koju sam siguran da tako nešto ne bi ni u snu učinila! Etel je od života samo želela spokoj, sigurnost i, ako smem da kažem, ljubav. Nije bila avanturista, još manje kriminalac!

— Izvini — reče jednostavno Lesli. — Ja samo pokušavam da sistemom eliminacije odbacim sve ono što ne možemo da iskoristimo u našoj istrazi.

— Dobro... — reče nešto smirenije Tabasko. — Ali, imam osećaj da bi nam najpametnije bilo da pronađemo Etel. Ako mi ne znamo neke odgovore, ona ih sigurno zna.

— U pravu si — rekao je Lesli. — Iako, u suštini, nama predstoji pre svega vrlo težak zadatak... Da utvrdimo da li je Etel još uvek živa!

Lepo se videlo da se Tabasko Pitu podigla kosa na glavi

od pomisli da Etel nije među živima. . .



Već dva dana je Lesli bio sa Pitom, negde na Filipinima, i Sumiko je pomišljala da se tamo događa nešto teže nego što se njoj u prvi mah učinilo. Već četiri puta je Lesli pozivao telefonom i Sumiko je do najmanjih pojedinosti znala šta se događa na Maktanu, mada joj ta saznanja nisu mogla poslužiti da u sebi nađe smirenje. Ona je bila od onih osoba koje se uznemire na svaki znak uznemirenosti njenih prijatelja.

Vrlo lako je ispitala čoveka sa kojim je nestala Etel Rodžers bila u vezi, pre Pita. I njen i Leslijev zaključak je bio da taj čovek nema nikakve veze sa nestankom, jer uopšte nije bio ni u kakvom kontaktu sa Etel već toliko vremena da na-prosto nisu mogli biti u vezi. No, pomoć koju je Sumiko bila spremna da pruži Pitu i Lesliju u istrazi nije se završila time. . .

Zato se sada nalazila ispred ogromne zgrade, na kraju Avenije Van Dajk. Zgrada je pripadala porodici Kulik. U njoj su stanovali. Raskoš građevine je odmah upozorio Sumiko na materijalnu moć stanara. Ogromni

crnac, čuvar zgrade, koji joj se isprečio na ulazu, upozorio ju je da ima posla sa ljudima koji i te kako vode računa o svojoj bezbednosti.

— Želim da razgovaram sa gospodinom Kulikom — rekla je Sumiko crncu.

— Sa kojim gospodinom Kulikom? — uzvratilo je čuvar pitanjem. — Ovde stanuje jedanaest članova porodice, od čega je sedam muških.

— Nisam sigurna. . . — rekla je Sumiko i to je bila sušta istina.

Kada je otišla u galeriju, pokušavajući da dozna bilo šta u vezi sa vlasnicima, devojke koje su tamo radile rekle su joj samo da može da se obrati Kulikovima, ali čak ni one nisu znale nijedno ime. Izgledalo je kao da galerijom upravlja kompletna porodica Kulik, kao kakvo mnogoglavo čudovište.

— Ako niste sigurni sa kinu biste da razgovarate, onda verovatno niste sigurni ni da li uopšte treba da razgovarate, gospođice — rekao je sasvim uljudno crnac, ali nije pokazivao želju da Sumiko prođe pored njega.

— Možda biste vi mogli da mi pomognete? — rekla je Sumiko i već krenula rukom ka svojoj torbici, nadajući se da je i taj čuvar podmitljiv kao

hiljade njegovih kolega širom zemlje.

— Gospodice... — crnac se široko iscerio. — Ako pokušate da me podmitite to neće izaći na dobro... Ovaj prostor snimaju kamere, a ako ja uzmem novac od vas, ostaću bez posla pre večere. Budite sigurni da sam dobro plaćen i da mi uopšte nije stalo da ostanem bez posla.

— Razumem... — rekla je tiho i pomalo postićeno Sumiko.

— Izgledate kao neko kome je veoma stalo da razgovara sa nekim od Kulikovih — rekao je crnac pomirljivije.

— I osećam se tako — rekla je Sumiko. — Dobro... On da mi bar možete reći na koji način da stupim u kontakt sa nekim od njih?

— Postoji lakši i teži način... — rekao je čuvar. — Najlakše je da mi kažete svoje ime i svrhu posete, a ja ću to preneti Kulikovima, pa će oni odlučiti da li će vas primiti ili ne.

— Tako jednostavno? — Sumiko se osmehnula, mada nije bila spokojna.

— Da — reče crnac.

Sumiko je morala da upregne svu raspoloživu maštu. Valjalo je vrlo brzo izmisliti razlog posete. Dok je dolazila mislila je da će se moći izvući sa

izmišljenom pričom o tome kako želi da preko galerije nabavi neka platna. U slikarstvo se razumela. Međutim, ovde, pred zgradom, gledajući u lice tog ogromnog, mada dobroćudnog crnca, shvatila je da će morati da smisli nešto mnogo jače. Hitro je iz torbice izvukla malo papira i ispisala na njemu: »Da li ste spremni da razgovarate o zameni poslovnog prostora. Onog u kome se nalazi vaša galerija. Nudim nešto što bi vam više odgovaralo...«

— Molim vas da im predate ovo — rekla je Sumiko crncu i pružila mu pisamce.

Crnac je klimnuo glavom, ali nije otišao, kao što je Sumiko mislila da će učiniti. Samo se povukao u unutrašnjost zgrade, a onda interfonom nekome izdiktirao sve ono što je Sumiko napisala. Taj način dostavljanja poruke je iznenadio Sumiko. To je potvrđivalo da Kulikovi imaju bezgranično poverenje u čuvara. Takođe je to značilo i da Kulikovi po svaku cenu žele da sačuvaju sebe od posetilaca bilo kakve vrste.

Imala je prilično iskustva sa izmišljenim pričama. Leslie i ona su mnogo puta učestvovali u takvim stvarima. I, već je imala pripremljenu priču, samo što još uvek nije znala kome će je moći ispričati...

Crnac se vratio posle nekoliko trenutaka, ali se samo osmehnuo i rekao:

— Bojim se da gospoda danas nisu raspoložena za bilo kakvu vrstu razgovora. Možete ostaviti svoj broj telefona ili nešto slično, pa će vas neko od Kulikovih pozvati kada to njima bude odgovaralo.

Shvativši da bi bilo krajnje napadno da pokušava dalje, Sumiko se osmehnula, brzo izgovorila nekoliko konvencionalnih reči u znak zahvalnosti i otišla...

Čim je ušla u automobil uzela je u ruke celularni telefon, onaj koji je satelitskom vezom mogao da pronađe Leslija na bilo kojoj tački Zemljine kugle...



U trenutku kada je telefon u Leslijevom džepu zapištao, on je ispijao dobro rashlađeno pivo sedeći na visokoj stolici, za šankom bara na plaži, ispred »Tambulija«. Sa one strane šanka ga je, uz obavezan profesionalni osmeh, gledao Ronaldo, čovek sa kojim je Lesli upravo razgovarao.

Lesli je izvukao telefon i, znajući da ne postoji druga osoba na svetu koja zna taj broj, osim Sumiko, progovorio

na — japanskom! Taj jezik je njima dvoma služio za sporazumevanje u svakoj situaciji kada bi bilo potrebno da niko drugi ne razume o čemu govore.

— Molim? — upitao je Lesli.

— Nisam uspela da uđem — rekla je Sumiko.

— Postoji mnogo načina da se reka skrene u svoj tok — rekao je Lesli. To je bila stara japanska poslovice koja je, ujedno, bila i šifra koju su samo njih dvoje razumeli.

— Koliko brzo ti treba informacija o tim ljudima? — upitala je Sumiko.

— Najbrže što možeš — rekao je Lesli. — Ovde tapkamo u mestu, a ja jednostavno imam osećaj da bih morao da znam više kako bismo se pomerili bar za milimetar.

— Javiću se pre nego što ovde bude zora — rekla je Sumiko i prekinula vezu.

Kada je Lesli podigao pogled, video je pred sobom zapanjeno lice mladog šankera. Lesli namerno nije hteo ništa da objašnjava. Nastavio je razgovor koji je zastao kada je telefon zapištao:

— I, kažeš, radiš ovde već sedam godina. Pa, kad si počeo? Još si mlad...

— Meni je dvadeset osma — rekao je Ronaldo, još uvek prilično zbunjen.

— Verujem da si za to vreme već stekao naviku da zaboravljaš lica sa šanka, zar ne? — osmehnuo se Leslie. — Mislim, kad ti hiljadu ljudi godišnje sedne ovde... Bilo bi suviše naporno da svima zapamtiš lica. Siguran sam da ćeš mene zaboraviti već sutra!

— Ne bih rekao... — osmehnuo se Ronaldo nešto sigurnije. Naprotiv! Ne znam čime se vi bavite, ali...

— Ja sam novinar — rekao je Leslie. Uostalom, imao je i legitimaciju.

— Ne znam koliko o tome znaju novinari... — reče Ronaldo. — Ali, ovaj posao nekako natera čoveka da pamti lica. I meni se činilo, kad sam počeo da radim, da ću zaboravljati lica gostiju. Međutim, vremenom sam stekao naviku da ih pamtim. Naravno, ne sve... Pamtim samo ono što je vredno da se zapamti.

— Kladim se da se to odnosi na ljude koji ostavljaju visoku napojnicu — osmehnuo se Leslie.

— Ponekad — Ronaldo se već opuštao posle »japanskog« šoka. — Radije pamtim ličnosti koje su zanimljive... Po bilo čemu. Recimo, zapamtio sam odlično jednog čoveka koji je ovde proveo samo jedan dan, a i to je bilo pre četiri godine. I, samo jednom je bio

ovde. Sipao sam mu samo jedno piće. Nije izgledao upečatljivo. Naprotiv, bio je prilično običan, gotovo više nego prosečan. Ali, kada bi mi ga pokazali u hiljadu... Nije čak ni ostavio napojnicu, zato što je dolazio iz jedne siromašne zemlje, negde na nekakvom Balkanu, u Evropi. Ali, ipak, radije pamtim lepe žene...

Ronaldo je zaverenički namignuo Leslieju, koji se široko osmehnuo...

— Onda... — Leslie se malo nagnuo prema šankeru — onda bi mi ti mogao reći da li trenutno na ostrvu postoji neka koja bi mi lepo stajala u naručju?

Čovek za šankom je bio u nedoumici nekoliko trenutaka. Nije bio baš sasvim siguran da li to gost želi da ga pita ima li na Maktanu prostitutki, ili samo želi da dozna da li među tiristkinjama ima slobodnih, a privlačnih žena. Ronaldo se odlučio za drugu varijantu:

— U grupi Holandana se nalazi jedna divna, dugonoga plavuša...

Leslie se osmehnuo kao mlađić koji je stigao na to udaljeno ostrvo samo da bi čuo kako mu barmen kaže da tu postoji ergela mladih ždrebica. Rekao je:

— Reci mi, Ronaldo... kad bih želeo da budem negde nasamo sa tom, ili nekom drugom damom, gde bih na Maktanu mogao da se sakrijem?

— Kako to mislite? — upita mladić. — Zar nije dovoljan bungalov?

— Možda... ali ne za mene — reče pomalo tajanstveno Leslie. — Ja sam romantičan čovek. A i devojke vole maštovitost mesta. Jedan turistički bungalov sigurno nije dovoljno romantičan za Holandanku dugih nogu i plave kose, zar ne?

— Razumem... — Ronaldo se osmehnuo. — Pa... Postoji jedno mesto. Rt Argao!

— Rt Argao — ponovio je Leslie. — Šta ima tamo?

— Stara španska tvrđava — reče šanker. — Na prvi pogled je napuštena. A i nalazi se na takvom mestu da sa kopna ne može lako da se primeti. Do nje vode dugačke stepenice. Međutim, tvrđava nije napuštena...

— Nije?

— Ne — potvrdi Ronaldo. — U stvari, ovi iz hotela su imali nameru da to pretvore u neku vrstu specijalnog apartmana, za mladence ili tako nešto. Ako dozvoljavate... Ja sam jednom bio tamo... Bilo je sjajno! Iako je sada prilično zapušteno...

— Ako je tako sjajno, zašto se Rt Argao ne nalazi u prospektima? — upita Leslie.

— Razlog je banalan — reče mladić. — Tu tvrđavu ne poseduje firma koja drži hotel, a vlasnici nisu hteli da dozvole da se tamo napravi bilo šta.

— Pa ko su ti vlasnici? — upita Leslie.

— Nekakvi Japanci... — reče Ronaldo tišim glasom, setivši se da Leslie govori japanski.

— Razumem... — reče Leslie. — Ovde još uvek ima ostataka prošlosti. Računam da se nekome nije svidelo da uopšte pregovara sa Japancima kada su oni bili okupatori na Filipinima, zar ne?

— Tako nešto... — reče šanker nesigurno, iako je goreo od želje da upita Leslija u kakvoj je on vezi sa Japancima kada zna njihov jezik. Umesto toga je upitao: — A jeste li vi po zadatku ovde? Mislim, novinar ste...

— Voleo bih da jesam — reče Leslie osmehnuvši se. — U tom slučaju bi mi redakcija platila boravak u ovom raju. Ovako, plaćam sam. Nego, hajde ti meni daj još jedno pivo, pa posle procenjuj da li ću ti dati dovoljno visoku napojnicu da me pamtiš!

Mladi Filipinac se skoro glasno nasmejao...

U tom času se Tabasko Pit nalazio za upravljačem motor-nog čamca, iznajmljenog u marini. Po ko zna koji put je plovio vodama oko ostrva, napeto zureći i u vodu i na obalu. Činilo mu se da će, samo ako bude pažljiv, moći da ugleda bilo šta neobično. Bilo šta što bi ukazivalo da je bilo gde na ostrvu boravila Etel... U njegovoj glavi su se rojile različite misli. Čas bi pomišljao da će naći njenu okrvavljenu haljinu kako pluta površinom kristalnog mora, čas bi mu se javila ideja da će, iza sledećeg rta ugledati mali jedrenjak sa kojeg će mu Etel nestašno mahnuti rukom...

Iako mu je Lesli rekao da uzalud oplovljava Maktan, Tabasko je ubedio sebe da bi na taj način mogao nešto doznati. Bio je vrlo napet, nervozan i nedostajalo mu je smirenosti da bi svoje sopstvene misli mogao da usredsredi na istragu. Zbog toga se osećao loše. Toliko loše da nije ni primetio kako mu, sa pučine, dolazi jedan motorni čamac...

Tek kada je motorni čamac stigao u njegovu blizinu, Pit se prenuo. No, već na prvi pogled je mogao da utvri da se u tom čamcu nalazi samo taj jedan jedini ostvrski policajac. Isključio je motor i sačekao policajca da priđe sa svojim

čamcem, pa da i on isključi motor.

— Još uvek tražite svoju damu, gospodine? — rekao je policajac iscrvivši se.

— Pa... kad ovdašnja policija ne radi svoj posao — odbrusio je Pit što je mogao grublje. Na tren mu se učinilo da taj prokletnik zaslužuje dobre batine zbog toga što se pravi da se na Maktanu ne događa ništa čudno.

— Nemojte prenageliti, gospodine — rekao je policajac, ne prestajući da se osmehuje. — Ako baš hoćete da znate, ja upravo dolazim sa »Borbona«.

— Šta je to »Borbon«? — upita Tabasko.

— To je brod, gospodine — reče policajac. — Brod koji naučnici koriste da bi istraživali more u blizini Maktana. On plovi ovim vodama već nekoliko nedelja. Išao sam tamo da ih pitam nešto u vezi vaše dame.

Ono što je Pitu najviše smetalo bio je taj osmeh na policajčevom licu. Ponašanje Filipinca je Tabasku ličilo na ruganje.

— Pa, dobro... Znaju li oni bilo šta? — upitao je Pit.

— Ono što su oni mogli da znaju bilo bi jedino da li su primetili nekakvo neidentifikovano plovilo — reče policajac.

— Pod pretpostavkom da je Etel Rodžers oteta, onda i vi i ja znamo da je morala napustiti ostrvo nekim čamcem ili nečim sličnim. Takođe obojica znamo da nije bila ni na jednom plovilu koje je zabeleženo u lučkim knjigama na Maktanu. Zaključak: Ako je oteta, ili ako je pobjegla, morala je to učiniti nečim što nije upisano u lučke knjige. Da li sam u pravu?

— Naravno, gospodine Holms! — reče uz otrovnu ironiju Tabasko.

— No, na »Borbonu« su mi rekli da ništa slično nisu videli — odgovori sasvim mirno policajac, kao da ne primećuje podsmeh. — Bio sam dosadan, tamo, na brodu. Tražio sam da uporedim svoje beleške o plovnim objektima sa njihovim radarskim snimcima... Znae, oni raspolažu moćnim radarima. Ne znam koliko će vas to umiriti, ali sve se u tancine poklapalo. Nijedno plovilo nije viđeno oko Maktana, a da ja nisam znao za njega. Možete li da shvatite šta to znači?

— Nisam glup — reče Pit.

— Svakako da niste, gospodine — reče policajac. — To znači da Etel Rodžers nije napustila Maktan ni avionom, ni bilo kakvim brodom ili čamcem. Dakle... Mora da je još uvek tu negde!

— Fino! Mora da je tu negde! — ponovi, ponovo sa gorom ironijom Tabasko. — Onda je nađite!

— Pa, ja to i pokušavam, iako vi ne verujete da obavljam svoj posao — reče policajac.

— Da li vam je palo na pamet da jedan policajac nije dovoljan da reši ovu misteriju? — upita Tabasko.

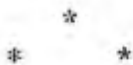
— Misteriju? Ne verujem da se radi o misteriji, gospodine — rekao je policajac. — A što se tiče jednog policajca... pa, ja mogu da tražim pomoć, ali ona može da stigne tek krajem sledeće nedelje...

— Aha! — reče gotovo očajnički Tabasko Pit.

Činilo se da policajac više nije bio raspoložen za razgovor. Uključio je motor svog čamca, još jednom se iscerio Tabasku, a onda krenuo...

Tabasko je pomislio: »Ova budala verovatno ima na umu da je moguće da sam ja ubio Etel ili tako nešto! Ubio i zakopao negde na ostrvu! Gledao me je, kroz taj njegov glupi osmeh, kao da sam prvi osumnjičeni...«

I još je pomislio: »Kad bih samo mogao da skupim svu raspoloživu pamet na jedno mesto! Možda bi mi onda sinula ideja.«



Dom porodice Kulik bio je pravo malo čudo elektronike namenjene alarmima. Sumiko je to vrlo dobro znala, jer je naprosto imala iskustva sa sistemima za obezbeđenje. Sada joj je to iskustvo bilo više nego neophodno, ali ne i sasvim dovoljno. Dok je prostim strujnim udarima, uz pomoć sprave za destabilizovanje napona, isključivala osnovne sisteme, otkrila je da postoji još dva kruga senzora u samoj zgradi koji su radili sa sopstvenim napajanjem. Objekat koji je bio tako obezbeđen mogao je biti samo nešto što u sebi krije ili velike dragocenosti ili neku tajnu — Sumiko je bila primorana da se posluži maštom da bi uspela da isključi sve alarme. . .

Srećna okolnost je bila što nije bilo noćnog čuvara, pa je ipak uspela da prodre u samu zgradu. Tačnije, u podrumске prostorije. . . Ono što joj je prvo palo u oči bila je apotekarska urednost podrumskih prostorija. I nedostatak svega onoga što se može zamisliti da sadrži neki podrum, naročito podrum tako velike kuće kao što je bila kuća Kulikovih. Podrum je bio prazan. Kao da niko ne živi iznad njega.

Tu i tamo je bilo nekoliko kartonskih kutija sa praznim bocama, ali se po količini prašine unutar kutija moglo zaključiti da tu stoje odvajkada. Sa druge strane, spolja uopšte nije bilo prašine — neko je često i temeljno čistio podrum. Sumiko je vrlo pažljivo pretresla sve prostorije i nije pronašla jednostavno ništa. Zatim je krenula ka stepenicama koje su vodile na gornje spratove. . .

Nije bilo lako proći kroz vrata koja su delila podrum od ostatka kuće. Vrata su imala bravu samo sa jedne strane, a ona se nije nalazila na strani na kojoj je bila Sumiko. U podrum se ulazilo, ma ko da je svakodnevno ulazio u njega, samo iz kuće. Sumiko je pomislila: »Ovo bi moglo da posluži kao savršena tamnica!« No, za nju to nije smela da bude tamnica, jer je bila rešena da prodre u kuću, a i znala je kako.

Osetila je zahvalnost prema Lesliju koji ju je podučio kako se obijaju komplikovane brave. Doduše, to je potrajalo mnogo duže nego što se nadala. Sumiko je pomislila da naprosto neće stići da obiđe kuću za vreme koje je bila planirala ukoliko bude morala da na sličan način otvara bravu po bravu, a već nije sumnjala u to da u kući ima mnogo vrata

sa mnogo brava. Stvar je otežavalo to što je morala da bude veoma tiha, gotovo nečujna. Ipak, brava je popustila posle gotovo pola časa rada...

Kroz podrumaska vrata je Sumiko ušla u hodnik. Sa leve strane su se uzdizale stepenice ka prvom spratu. Na drugoj strani su bila vrata... »Još jedna«, pomislila je Sumiko suzdržavajući uzdah. No, ispostavilo se da ta vrata uopšte nisu bila zaključana, a iza njih je bila garaža.

Već prvi pogled na unutrašnjost garaže naterao je Sumiko da pomisli: »Pa, ima li ovde uopšte nekoga živog?!« Jer, i garaža je bila savršeno prazna. Ni traga od bilo kakvog automobila. Čak ni uobičajenih tragova koji bi posvedočili da je u garaži bilo nekih vozila, bilo kada. U jednom uglu su bile uredno naslagane automobilske gume. Nove, još nekorišćene. Sumiko je prišla i utvrdila da bi, po dimenzijama pneumatika, te gume mogle odgovarati kakvom velikom vozilu, svakako većem od prosečnog automobila. »Možda nešto terensko?!«, pomislila je. Duboko je udahнула i omirisala vazduh. Uopšte nije mirisalo na ostatke izduvnih gasova, na šta miriše svaka, pa i najurednija garaža na svetu, i to je bilo nešto kao potvrda da Ku-

likovi svoja vozila ne drže na tom mestu. »Možda zato i ne zaključavaju garažu?! zaključila je.

Krenula je dalje i iz hodnika ušla u prostrani hol, nalik na predvorje nekakvog hotela ili nečeg sličnog. Nedostajao je samo pult recepcije, ali je zato tu bila garnitura za sedenje sa mnogo fotelja, mesingane pepeljare... I novine na stolu! Sumiko je prišla i proverila novine — bile su tako starih datuma, ali su izgledale da ih niko nije čitao, da je bilo lako zaključiti da tu stoje samo šminke radi. Pepeljare su bile apsolutno čiste. »Ili ih ribaju svakodnevno, ili ih uopšte ne upotrebljavaju«, pomislila je Sumiko.

Neko vreme se pritajila ne bi li proverila da li se u kući neko kreće. Iako nije bila obučena za takve stvari na onaj savršeni način na koji je to bio Lesli, i Sumiko je odlično znala tehniku prisluškivanja. No, njen sluh joj je rekao da se u kući, osim nje, nije nalazio niko. Nije mogla da poveruje. Mislila je: »Zašto onda usred dana ovde vrvi od telohranitelja i svega toga?! Koga oni štite i čuvaju?«

Odvaživši se, Sumiko krete da obiđe prostoriije što je brže mogla, jer je vreme proticalo, a ona je imala nameru da

kuću napusti pre zore. Prizemlje je bilo prazno. U svim prostorijama samo nameštaj, uređan, čist, gotovo sterilan, kao za izložbu... Na prvom spratu je bilo slično — osim jedne sobe nameštene poput radnog kabineta. Sitna nečistoća pepeljare, ostatak iscepanog papira u korpi za otpatke, nekoliko lako umrljanih tipki na tastaturi kompjutera, sve je to ukazivalo da su se te stvari ipak upotrebljavale. Sa izvesnom nadom Sumiko je prišla kompjuteru i uključila ga...

Bila je ekspert za sve vrste kompjutera i skoro za sve poznate programe, ali to što joj se ukazalo na monitoru nije ličilo ni na šta poznato! Ma šta da se nalazilo u bajtovima na ekranu se videlo samo kao nerazumljiv lavirint sastavljen od znakova ili oblika koji jednostavno nisu mogli da se protumače kao nešto smisljeno. »Šifra!« pomislila je Sumiko. Svakako da nije imala dovoljno vremena da razreši šifru, pa je jednostavno izvukla iz svoje odeće jednu praznu disketu i napravila kopiju uzoraka tih nerazumljivih znakova, nameravajući da kod kuće sve to pokuša da odgonetne. Zatim je vratila kompjuter u prvobitno stanje.

Fioke pisaćeg stola, koje je otvorila posle dosta muke, sa-

državale su uglavnom samo izvesne količine praznog papira, nešto olovaka i — jedan mali kasetofon. U kasetofonu je Sumiko pronašla mini-kasetu, ali u samom aparatu nije bilo baterija, pa nije mogla da presluša tu kasetu. Dvumila se nekoliko trenutaka da li da naprosto prisvoji kasetu, a onda je odustala od toga. Umesto da uzme čitavu kasetu, izvukla je deo trake, odsekla dobre dve jarde, a onda traku ponovo zalepila, kasetu vratila u aparat i ponovo zaključala fioke.

Penjući se na drugi sprat, proveravala je samu sebe razmišljajući o tome da li je do tog trenutka uradila sve što je nameravala. Nekakva neodređena misao joj se motala po glavi i Sumiko se koncentrisala terajući sopstvene misli da se uobliče. Onda joj je sinulo! Osvrnula se oko sebe da proverí ideju i ona se potvrdila.

Na zidovima kuće nije bilo ni jedne jedine slike! Ako su Kulikovi bili vlasnici velike galerije, bilo bi sasvim logično da im i kuća u kojoj žive bude bar donekle ukrašena kakvom slikom. Međutim, zidovi su bili prazni kao ukleti. Ta pojava je iskakala iz logike i to je moralo da upozori Sumiko da mora da postoji nekakva tajna. I ona je bila odlučna da je otkrije...

Na drugom spratu su bile spavaće sobe, ali svaka toliko prokleta čista i uredna da je bilo očigledno da tu ne spava niko, i da nije odavno spavao. »Čemu služe stražari danju, i sva ta elektronika koja noću čuva zgradu?«, upitala se Sumiko. »Šta Kulikovi kriju?«

Tek na trećem spratu joj se pružila prilika da ponovi svoju čaroliju otvaranja vrata sa komplikovanom bravom. Jer, jedna vrata su se razlikovala od drugih po tome što su bila zaključana elektronskom bravom. Onakvom kakvu verovatno imaju u Pentagonu ili u CIA. Brava se otvarala pomoću senzora koji prepoznaju otiske prstiju! Sumiko je zaista morala da napregne sve svoje znanje iz elektronike da otvori ta vrata. . . Već je rudela zora kada je uspeła. . .

Našla se u nevelikoj prostori u kojoj je bio samo jedan metalni sto, dve sasvim obične stolice i — pepeljara na stolu! U pepeljari se nalazilo nešto pepela i ostatak spaljenog papira. Taj komadić papira nije bio veći od pola kvadratnog inča, ali ga je Sumiko vrlo pažljivo smestila u plastičnu kesicu i sve to oprezno spustila u svoj džep. Jer, na papiru je nešto pisalo, ali ne dobro vidljivo, zbog oštećenja plamenom.

Tako je sada imala kopiju uzoraka sa kompjutera, nešto magnetofonske trake i taj papirić i imala je osećaj da će to biti sasvim dovoljno da o Kulikovima dozna nešto što su oni, bilo je očigledno, na svaki način želeli da prikriju. Ipak, mučila ju je misao: »Gde su ti ljudi?!«

No, nije više imala vremena da istražuje. Napolju je nebo već bilo sivo i Sumiko je znala da raspolaže samo sa nekoliko minuta vremena pre nego što opasnost da se pojave dnevni čuvari zdanja Kulikovih postane evidentna. Hitro je napustila kuću, izvlačeći se istim putem kojim je i došla — kroz podrum. Pre nego što je preskočila visoku ogradu imanja, nasmešila se ravno u jednu od brojnih kamera. . .

Čak ni taj osmeh kamere nisu mogle da vide, jer, Sumiko je bila u crnom, svilenom kostimu ninđe, i od svega su joj se videle samo tamne oči. Ko god bude gedao noćne snimke moći će samo da se zapanji posetom jednog ninđe. . .



Do rta Argao se stizalo uskim putem od nabijene zemlje, bez saobraćajnih znakova i bez

turističkih putokaza. A i taj put se završavao u bespuću, ispod visoke stene na kojoj se, sva obrasla u korov, nalazila stara tvrđava. Lesli i Tabasko izađoše iz džipa kojim su tu bili stigli.

— Imam glup osećaj da nas dvojica nemamo pojma šta ovde radimo — rekao je Pit razočarano. Bio je toliko zabrinut i nervozan da je gubio i ono malo samopouzdanja koje mu je preostalo posle nekoliko dana uzaludnog traganja za Etel.

— Mislim da tražimo bilo kakav trag — rekao je mirno Lesli. — Ako pođemo od pretpostavke da Etel nije napustila ostrvo, onda nam ne preostaje ništa drugo nego da ga prokrstarimo uzduž i popreko tragajući za bilo čim što bi nam ukazalo na njeno prisustvo.

Tabasko više nije mogao da nađe argument za svoju malodušnost, pa su počeli da se uspinju ka tvrđavi uskom stazom koja je vodila kroz bujno rastinje.

— Izgleda da ovo mesto nije baš često posećivano — rekao je Tabasko. — Čini se kao da ovom stazom godinama niko nije prolazio.

— Pa... Recimo, ne bar poslednja tri dana — rekao je Lesli.

— Kako to misliš? — upitao je Pit.

Umesto odgovora Lesli mu je pokazao deo otiska nečijeg stopala u zemlji, pored kame-
na. Bilo je sasvim očigledno da je to bio otisak cipele čiji don nije imao nikakvu šaru, ali se lepo video prelaz sa pete na ostatak dona.

— Po čemu znaš da je to bilo u poslednja tri dana? — upitao je Tabasko.

— Jutros sam u marini proverio metereološke izveštaje — rekao je Lesli. — Kiša je padala pre tri dana. Ovde su kiše obilne i brze. Na ovoj strmini bi kiša sigurno sprala svaki trag na ovako rastresitoj zemlji.

— Čekaj! — uzviknuo je Tabasko. — Pa... Pre tri dana... Ta kiša... Padala je tog dana... Otprilike u vreme kad je Etel...

— To još uvek ne mora da znači da je ovaj otisak u bilo kakvoj vezi sa Etel — rekao je Lesli i nastavio uspon.

Do zidova tvrđave su stigli već dobro zadihani, a sama stara građevina im se ukazala nadohvat ruke nekako prebrzo. Jer, kada su mislili da će morati da se penju još — već su bili na ulazu u tvrđavu!

Nije bilo nikakve kapije, ili ako je ikada i postojala, domaćini je behu skinuli. Ulaz u tvrđavu bio je otvoren za sva-

koga ko odluči da se popne uz tu visoku stenu.

— Da sam bolje raspoložen, predložio bih ti da počnemo da se igramo gusara na ovom mestu — rekao je Pit bez vedrine.

— Možda se i igramo gusara. Ko zna... — osmehnuo se Lesli.

Tvrđava je nekako bila mnogo manja iznutra nego izvana. Bilo je to zbog debelih, kamenih zidova. Prostorije, jedna velika u prizemlju i tri manje na spratu, do kojeg su vodile kamene stepenice, bile su puste, izuzimajući nekoliko guštera i jato nekih šarenih ptičica, koje prhnuše kada su Lesli i Pit narušili njihov mir. Normalno, umesto prozora su tu bile puškarnice kroz koje se videlo samo more i ništa drugo. Iznad drugog sprata se nalazio ravan krov tvrđave, gde su mogli još samo da prime ostakle konstrukcije koja je nekada podržavala tvrđavsku artiljeriju...

— Ovde nema ničega — uzdahnu Pit.

Lesli je ćutao i vrlo pažljivo gledao u prašnjav pod tvrđave. Tražio je, razume se, otiske istih onih cipela sa staze, ali ih nije našao. Umesto toga je našao nešto drugo...

— Sad znamo nešto više — rekao je Lesli. — I mislim da

možemo da počnemo da sumnjamo.

— U šta? — zabezeknuo se Pit. — Ja ne vidim ništa!

Lesli se sagnuo, a zatim kleknuo u uglu prostorije, pokazujući prstom na brazde u prašini koje su se činile sasvim sveže. Rekao je:

— Ma ko da je bio ovde, a bio je, i to vrlo skoro, u svakom slučaju u poslednja tri dana, potrudio se da očisti otiske. Recimo, svežnjem nekakvog pruća ili sličnim stvarima... Zar to nije dovoljan razlog za sumnju?! Mislim, kome bi moglo pasti na pamet da briše bilo kakve tragove, osim ako za tako nešto nema dovoljno dobar razlog?

Pit je neko vreme zurio u te brazde, jer je saznanje o svemu tome sporije putovalo u njegove moždane vijuge nego obično. Zatim je uzdahnuo:

— Ko nam može sa sigurnošću reći ima li to nekakve veze...

Prekinuo se u pola rečenice, izbečivši se u Leslija na neobičan način. I sam Lesli se iznenadio takvim izrazom Tabaskovog lica.

— Šta nije u redu? — upitao je Lesli.

— Osećam nešto! — uzviknuo je Tabasko Pit.

Osvrtao se oko sebe dišući duboko. Razmahivao je ruka-

ma u nemogućnosti da artikulirše svoj osećaj. Lesli je dao sve od sebe da razume prijatelja, ali mu to nije polazilo za rukom...

A, onda, i Lesli je osetio. I taj osećaj je bio sasvim određen. Čak se pomalo sam sebi začudio što to nije osetio odmah. Ipak, bio je zadovoljan. Sada su ipak imali više razloga da sumnjaju nego ranije...

— Miris! — reče Pit konačno.

— Osećaš li ga i ti? — upitao je Lesli.

— To se zove... »Trip azuro«! — Pit je raširio lice u osmeh, iskren i otvoren, prvi posle mnogo vremena. — Njen miris!

U ustajalom vazduhu stare građevine je lebdeo tanak sloj mirisa, ostatak nekakvog ženskog parfema ili nečega sličnog tome. Lesli je to osetio zahvaljujući svom izvežbanom njuhu. Tabasko je to osetio zahvaljujući tome što mu je taj miris bio poznat...

— Etel je koristila, uvek, baš »Trip azuro« — rekao je veliki, plavokosi čovek, sav ozaren. — Nije bilo greške! Gотово se kupala u tome i to je, možda, jedina stvar koja mi je pomalo smetala kod nje.

— Pretpostavljam da je to retka vrsta parfema — rekao je Lesli.

— Pa, kad neko odvaja osamdeset pet dolara nedeljno za malu bočicu te stvari... U svakom slučaju, nisam još sreo ženu koja je to koristila — rekao je Pit.

Zgledali su se načas, a zatim izmenjali osmehe odobravanja. Bilo je sasvim jasno da je Etel Rodžers na bilo koji način boravila u staroj tvrđavi i to dovoljno dugo da se njen miris zadrži u vazduhu. Nisu morali da troše reči na to.

— Dakle, sada znamo... — rekao je Lesli. — Pitanje je kuda je ona otišla posle tvrđave. Jer, očigledno, nije ovde!

— Otisak! — uzviknuo je Pit. — Otisak te proklete cipele!

— Ne raduj se preterano — reče Lesli mirno. — To može biti bilo čija cipela. Običan, ravan đon...

Tabasko Pit podiže prst u vazduh kao da želi da upozori prijatelja da mu se događa nešto što bi sam Tabasko sigurno nazvao — prosvetljenjem. Rekao je tajanstvenim glasom:

— Les, ortače, mislim da to i nije tako beznačajno! Vidiš, ovde sam dovoljno dugo da sam mogao da primetim kakvu obuću nose i domoroci i turisti...

Les je i nehotice pogledao u patike koje je nosio Pit, a za-

tim i u svoju obuću. Slutio je da zna šta će Tabasko reći...

— Do đavola, svi turisti nose neakve patike, sandale, ili brodarice nešto slično. Nijedna vrsta obuće nema ravan đon — rekao je Pit. — Domoroci nose neakvu platnenu, sa šarom na donu. Koliko sam ja primetio jedine ravne cipele su imali konobari u svečanoj sali hotela, za vreme prijemne večere...

— Prijemne večere? Šta ti je to?

— Pa, kada dođe grupa turista, onda hotel organizuje prijemnu večeru — objasni Tabasko. — Svečanost. Cveće, narodni plesovi, besplatno piće i govor direktora hotela, uz upoznavanje sa svim mogućim stvarima na koje turisti obično troše dolare...

— Stani! — reče Leslie. — Da li su konobari na toj svečanoj večeri isti oni koji rade i redovno u restoranu?

— Pa, sad... Nisam baš zagledao u njihova lica — reče Pit. — Više sam bio zabavljen sa Etel. Ipak mi se čini da su to oni. Znam da je onaj Ronaldo, koji voli mnogo da priča, bio među njima...

— Zanimljivo — reče Leslie. — Verujem da bismo mogli da porazgovaramo sa njim. On bi nam mogao reći ko su sve njegove kolege.

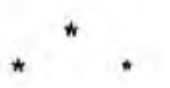
— Učinićemo to, zar ne?!

Napustili su tvrđavu veoma zadovoljni što su im tragovi koje su pronašli dali ideju za istragu. Leslie je znao da Pit veruje da su pronašli mnogo. Istina je, međutim, bila da je trag bio prilično tanak i da će im trebati mnogo sreće da se ne izgubi... Sam Leslie nije verovao u to da je bilo ko od osoblja umešan, bez obzira što su, eto, prilikom svečane večere nosili obuću sa ravnim đonom...

Sa druge strane, iako nije ništa govorio Tabasku, Leslie je bio vrlo zadovoljan što nisu našli nikakve tragove krvi, ni ti nasilja.

— Žedan sam — rekao je Pit kada su već bili u vozilu koje je krivudalo poludivljim putem niz strminu.

— Pivo se dobija za šankom — rekao je Leslie.



Sumiko je provela celu noć nad kompjuterom i već su je bolele oči od buljenja u monitor. Pokušala je sve što je znala ne bi li dešifrovala tajanstvene znake kopirane sa kompjutera iz kuće Kulikovih. Međutim, sve što bi dobila bili su samo nerazumljivi, haoti-

ni redovi brojki. Jedino u šta je mogla biti sigurna bila je činjenica da se ne radi o slovničkim znakovima, o rečima. Ma šta da su predstavljale te kodirane figure odnosile su se na brojke. Međutim, to nije mnogo vredelo.

Otišla je do frižidera i uzela konzervu koka-kole. Raspola-gala je veštinom da svoj umor drži pod kontrolom, ali je rad na kompjuteru zaista bio naporan i dugotrajan i Sumiko je bila bukvalno na ivici snage. Ono što ju je držalo budnom bila je želja da pronađe bilo kakvo rešenje, jer je imala osećaj da bi to moglo da pomogne Lesliju i Pitu. Nekoliko trenutaka je naprosto ležala na podu, sklopljenih očiju, dišući duboko i pokušavajući da ne misli ni na šta. Zatim je hitro ustala i prišla kasetofonu...

Već je preslušala komadić trake uzete iz kasetofona pronađenog u radnoj sobi, u kući Kulikovih. Ono što je bilo snimljeno takođe je bilo prilično nejasno:

»...en, u San Dijego... Treba proveriti kvalitet platna iz Sakramenta. Da li je dovoljno staro? Odgovara li zahtevima? Pažljivo analizirati količinu boje... Grčka pošiljka mora da stigne sledeće nede...«

I to je bilo sve. Sumiko je jednostavno zaključila da je

to neko — glas je bio muški, i odgovarao je čoveku starijem od četrdeset godina — pravio zvučne zabeleške vezane za posao galeriste. Uostalom, Kulikovi su bili vlasnici galerije. Radilo se o platnima i bojama i to nije mogao biti razlog za bilo kakvu sumnju. Ne na onaj način na koji su to bili tajanstveni znakovi iz kompjutera zbog kojih se Sumiko cele noći mučila.

Isključila je kasetofon i prišla pisaćem stolu. Na njemu je stajalo belo platno, a na platnu onaj komadić nedogorenog papira. Osvetljen snažnom sijalicom taj komadić papira je bilo moguće pročitati. U stvari, bilo je moguće pročitati samo ono što nije sasvim izgorelo...

»...78. Iris... je glupo to... 800...«

Sasvim je bilo jasno da je to bio deo neke poruke, ali za Sumiko sve to nije imalo smisla, iako je osećala da bi neki smisao morao da postoji — samo da ona može da zna više, još, ono što nedostaje...

Silno je želela da je Lesli pored nje. Znala je da bi njegova smirenost znala da i nju usmeri ka koncentrisanom rasuđivanju i da bi njih dvoje zajedno mogli da iz svega toga doznaju više nego što je ona

sama bila u stanju. Uхватила je sebe da zuri u telefon i silno želi da se Lesli javi. . .

*
* *
*

— Hoćeš li da telefoniraš Sumiko? — upitao je Pit dok su on i Lesli silazili ka marini, gde su im rekli da će naći Ronaldu.

— Kasnije — rekao je Lesli. — Kada dovršimo razgovor sa našim razgovorljivim prijateljem.

Rekli su im da Ronaldo ima slobodan dan i da ga mogu naći u marini, gde Ronaldo ima brodić, na kojem provodi slobodno vreme. I, zaista, čim su prišli plutajućim dokovima marine, ugledali su Ronaldu na palubi nevelikog broda. Ronaldo je upravo premazivao katarku lakom vrištavožute boje. Kao i većina Filipinaca, bio je sklon jakim bojama.

— Ahoj, mornaru! — povikao je Lesli i mahnuo rukom.

— Ahoj! — odvratio je Ronaldo i pre nego što je okrenuo glavu i shvatio ko ga pozdravlja.

— Sjajno parče korita imaš, Ronaldo! — rekao je Lesli. — Imaš li nešto protiv da se ukrcamo?

Mladić se iskezio vrlo prijateljski. Bilo je jasno da je đa-

volski ponosan na svoj brod. Zamahao je rukom:

— Samo napred. Upravo mi treba pomoć!

— Samo ako imaš piva — nasmejao se Lesli i pokazao prstom preko ramena ka Pitu. — Moj prijatelj je žedan, a hteli smo da nam baš ti to pivo poslužiš, tamo, za šankom. . .

— Danas nisam za šankom — rekao je Ronaldo pružajući ruku Lesliju. Ruka mu je bila svojski umrljana bojom, ali je Lesli spremno prihvati i protrese.

— Nema veze — reče Tabasko Pit, cedeći sa lica nategnut osmeh i mašući pakovanjem od šest konzervi piva. — Doneli smo piće sa sobom.

— Pa. . . Priznajem da mi ovo ne liči na jednostavno turističko zanimanje za lokalne običaje — reče Ronaldo.

— I nije — rekao je Lesli. — Pit i ja i nismo neki turisti. Više volimo da se družimo sa ljudima, nego da gutamo sažvakane turističke sadržaje.

Mladi Filipinac je izbrisao ruke i odnekle izvukao tri stolice na sklapanje, pa su se smestili u kokpitu broda. Tabasko je pred svakoga stavio po konzervu piva, gledajući u Leslija i očekujući da se započne razgovor o temi koja je bila bitna. No, Lesli nije žurio. . .

— Jeste li pronašli staru tvrđavu? — upita Ronaldo, setivši se prethodnog razgovora sa Lesliejem.

— Zanimljiva građevina — reče Leslie. — Za nas dvojicu posebno zanimljiva.

Ni Pit ni Ronaldo nisu primetili kakvim prodornim pogledom Leslie posmatra Filipinca. U stvari, Leslie je samo proveravao mladića, koristeći se prostom tehnikom koja je bila poznata svim psiholozima sveta. Da je Leslie uočio bilo kakav tik, trzaj mišića lica, treptaj ili, možda, stezanje zuba, lako bi zaključio da je Ronaldo njihova poseta neprijatna i da sigurno neće biti iskren prema njima u bilo kom pogledu. Međutim, Ronaldo je bio tip otvorene duše i čistog srca i Leslie je sa olakšanjem izgovorio:

— Kako bi bilo da porazgovaramo sasvim prijateljski? Jer, vidiš, Ronaldo, Pitu i meni je na ostrvu potreban prijatelj. Pravi prijatelj!

Ronaldo zaklima glavom, iako mu nije bilo jasno šta je to toliko ozbiljno, a da je ozbiljno zaključio je po Leslievom glasu. Rekao je:

— U svakom slučaju, ne mogu biti neprijatelj ljudima koji na mom šanku ostavljaju dobre napojnice.

— Bojim se da se radi o ozbiljnijim stvarima nego što su napojnice — rekao je Leslie.

U tom trenutku Ronaldo diže prst kao da upozorava. U stvari se samo prisetio...

— Hej! Pa meni se čini da ste vi... — pokazao je na Pita. — Vi ste bili u društvu sa onom prelepom damom...

— O njoj se radi — jeknu Pit.

— Meni je dolazio i onaj prokleti policajac — reče Ronaldo. — I on me je pitao za gospođicu. Ali, ni njemu nisam mogao mnogo da kažem. Plašim se da ni vama neću znati više...

— Postoje razni načini da prijatelj prijatelju pomogne u nevolji — reče Leslie. — Ne znam šta ti misliš o nestanku gospođice Rodžers, ali sam uveren da možeš da nam pomogneš da je nađemo.

— Da budem iskren, i meni se u početku činilo da je mlada dama jednostavno zbrisala... — reče pomalo stidljivo Ronaldo. — Ali, sada više nisam siguran.

— Ona je oteta... — reče Tabasko Pit slomljenim glasom. Zaista je bio na ivici živaca.

— Šta policija kaže na to? — upita Ronaldo.

— Izgleda da vlasti nisu spremne da to shvate suviše oz-

biljno — rekao je Leslie. — A stvar je ozbiljnija nego što oni misle. Postoje neki sitni dokazi da je Etel Rodžers zaista oteta.

— Ko je to mogao da uradi? Mislim, Maktan je malo ostrvo... Ovde se malo šta može sakriti — reče Ronaldo.

— Hajde da pokušamo da zamislimo da si ti detektiv — osmehnuo se Leslie, misleći na Ronalda. — Šta bi mogao da zaključiš iz dve činjenice? Prva: na prilazu tvrđavi na rtu Argao nađen je otisak cipele sa ravnim đonom, onakvim kakvi su na svečanim cipelama ili tako nešto! Drugo: tlo u tvrđavi je temeljno očišćeno, lišćem ili prućem, ili neakvom metlom...

— Kako?! — zabezeknuo se Ronaldo. — Očišćeno?! Pa, tvrđava je poznata kao najprljavije mesto na ostrvu, baš zato što nije u turističkoj funkciji. Poslednji put kada sam bio tamo unutrašnjost je izgledala poput javnog klozeta u Manili!

Leslie nije rekao ništa, samo je značajno pogledao u Pita. To što je upravo izgovorio Ronaldo samo je potvrdilo njihove sumnje.

— Dakle? — upita Tabasko prepun nade da će se ostvariti potvrda tek pronađenog traga.

— To što je tamo očišćeno... — Ronaldo je predugo razmišljao. — Pa... ne znam šta da kažem. Moglo bi se pomisliti da je neko odlučio da... nemam pojma šta da mislim?!? Ali, taj otisak... On me buni... Hoću da kažem, jasno je da turisti nisu bili tamo. Oni nose patike, zaboga. Ni ribari. Oni nose uglavnom čizme ili tako nešto, a sve to ima šare na đonovima...

— I mi smo nešto slično imali na umu — reče Leslie. — S tim što se nama čini da je neko očistio tvrđavu da bi prikrrio bilo kakve tragove boravka u tvrđavi, na ma koliko malo vremena to bilo.

— Zvuči logično — reče Ronaldo. — Vidite, ja nisam baš neki preveliki talenat za detektiva...

— Ne potcenjuj sebe — osmehnuo se Leslie. — Možda znaš više nego što misliš da znaš.

— Šta bih to mogao da znam? — upita Ronaldo.

— Konobari... — reče Tabasko Pit.

— Kakvi konobari? — Ronaldo napravi iskreno iznenađeno lice.

— Svečana večera prilikom prijema turističke grupe... — objasni zadahtano Pit. — Sećam se da su na toj večeri svi

konobari nosili lakovane cipele sa ravnim đonom?

Ronaldo razrogači oči, a preko lica mu se preli osmeh koji je potvrđivao da mu je bilo jasno šta Leslie i Pit žele od njega. Kazao je:

— Sad mi je jasno... Sasvim mi je jasno. Vi mislite da su gospođicu Rodžers otele konobari, zar ne!? Oni su nosili cipele sa ravnim đonom, znaju za tvrđavu... Ali... ja znam te ljude godinama!

— Znaš li ih baš sve? — upita Leslie.

— Sve koji stalno rade na ostrvu — potvrdi samouvereno Ronaldo. — Mogao bih da se zakunem da oni sa tim nisu imali ništa! Jer, već sam rekao... Ostrvo je malo i sve se zna. Sve o svima, razumete li?!

— Hoćeš da kažeš da bi se sigurno pročulo kada bi neko od ljudi sa ostrva učinio bilo šta što iskače iz nečeg redovnog i uobičajenog? — upita Leslie.

— Baš tako — potvrdi Ronaldo. — Ipak...

Zastao je i pogledao ravno u oči prvo Leslieja, a onda Tabasko Pita. Leslie je predosetio da će sledeće reči značiti nešto više...

— Bili su... — reče tiho Ronaldo, kao da nije sasvim siguran šta želi da kaže. — Up-

ravo na prijemnoj svečanosti grupe u kojoj ste bili vi i gospođica...

Obraćao se Tabasku koji je zevao od uzbuđenja. I on je osećao da je moguće da mu Ronaldove reči potvrde sumnje...

— Ko je bio? — upita što je mogao hladnokrvnije Leslie.

— Četvorica iz Manile — reče Ronaldo. — Obično dolaze sa Cebua, koji je bliži grad. Dolaze da pomognu prilikom te svečane večere... Zna, neki od konobara i, uopšte, osoblja, učestvuju u programu te večeri... Plesovi i takve stvari. Turističke atrakcije. Onda uprava letovališta pozove pomoć... Ovog puta su došla četiri tipa iz Manile i, svega mi, nisu se proslavili. Nekako su bili smušeni i nespretni...

— Nespretni?! — upita Tabasko Pit.

— Pa... kao da nisu profesionalni konobari... — izgovori Ronaldo stišavajući glas. Onda sasvim tiho upita: — Da li su to ljudi koje tražite?

— Sasvim moguće — reče smireno Leslie. — Kako bismo mogli da doznamo ko su oni?

— Direkcija letovališta ima podatke o njima — reče Ronaldo. — Ja samo znam da nisu stigli avionom, kao obično... Stigli su nekakvim motornim čamcem... I još nešto...

Kao da su mu se reči zaglavile u grlu, Ronaldo poblede. Lesliju je bilo jasno da je mlađić shvatio da je, ipak, bolji detektiv nego što je i mogao da sluti.

— Mogu li da pogađam? — upita Lesli mirno. — Čamac je još ovde, zar ne?!

— Ahhhh! — uzdahnu Ronaldo. — Ta četvorica su nestali. Svi su ubeđeni da su se jednostavno vratili na Cebu. Međutim... Tačno je! Njihov čamac je još ovde!

— Možda su se vratili avionom? — reče Lesli.

— Možda, ali nisam siguran u to... Gledao sam kada su se putnici, tog dana, ukrcavali u autobus za avion u kome je trebalo, po logici stvari, da budu i ti pomoćni konobari, ali oni nisu bili — reče Ronaldo.

— Moramo proveriti na aerodromu! — reče Tabasko Pit.

— To ćemo svakako uraditi — reče Lesli i podiže konzervu piva obraćajući se Ronaldu. — Biće od tebe jednom Džems Bond!

Mladi Filipinac je bio suviše uzbuđen da bi mogao da odgovori na zdravicu.



Srce mlade Japanke je zai-gralo nekoliko sekundi pre ne-

go što je telefon zazvonio. Jednostavno je znala da je to bio Lesli.

— Sumiko... — rekao je Lesli i njegov glas je učinio da njeno srce zakuca još brže, ako je to uopšte bilo moguće.

— Dragi! — rekla je ona toplo. — Tako si okrutan. Čekam ovde već ceo dan da se javiš...

— Oprosti — reče on blago. Znao je da je umiri već samo jednom rečju. — Bilo je poslova koje smo Pit i ja morali da obavimo.

— Da li ste doznali nešto? — upita Sumiko.

— Vrlo malo, ali dovoljno da se pomerimo sa mrtve tačke — rekao je Lesli. — Ustanovili smo da postoji sasvim ozbiljna mogućnost da su Etel otela četvorica nepoznatih muškaraca. Za sada nepoznatih, iako i Pit i ja nastojimo da im otkrijemo identitet. Upravo smo doznali i to da je malo verovatno da je ona odvedena sa ostrva, ali nemamo ideju o tome gde bi mogla da se nalazi. Verujemo da je, u svakom slučaju, još uvek živa.

— Bar to — reče sa izvesnim olakšanjem Sumiko.

— Šta si ti uradila? — upita Lesli.

— Sve što sam mogla — odgovori ona. — Čini mi se da

sam nabasala na nešto toliko tajanstveno da mi je, bar za sada, neobjašnjivo.

— Jesi li imala problema?

— Problema nije bilo sa ulaskom u tu kuću. Postupila sam tačno kako si mi rekao — govorila je Sumiko. — Međutim, problem je u tome što sam stekla utisak da u toj kući ne živi baš niko. Danju su tamo čuvari, koji ne puštaju nikoga. Noću nema ljudi, ali ima toliko alarmnih sistema da sam potrošila najviše vremena da ih isključim. Pronašla sam, takođe, nešto nad čime lupam glavu i naprosto ne vidim rešenje.

— Da li to ima veze sa Etel?
— upita Lesli.

— Ne vidim nikakvu povezanost, ali mi osećaj... Onaj osećaj... mi govori da tu nisu čista posla — reče Sumiko. — Kompjuter im je prepun neakvih lavirintskih šifara. Postoje zvučni i pismeni tragovi nečega što ne umem da objasnim. Jedino što mi je jasno da se radi o veoma tajnim stvarima. Pokušavam da proniknem u tu tajnu, ali, mili, nedostaješ mi ti sa svojim umom. Možda bi ti znao nešto više... Bar da me uputiš na pravi trag.

— Za sada sam potrebniji ovde — reče mirno Lesli. — I, siguran sam da ćeš ti znati da

se izboriš sa svim tim tajnama. Reci mi o čemu se radi?

— Nemam pojma, u stvari, o čemu se tu zapravo radi — Sumiko je bila sasvim iskrena. — Pominje se nekakva pošiljka iz Grčke, zatim neka Iris i milion cifara sa diskete njihovog kompjutera... Ipak, meni je najčudnije to što se ta kuća toliko čuva, a gotovo sam sasvim sigurna da Kulikovi ne žive u tom čudnom zdanju. Samo jedna prostorija liči na nešto u čemu borave ljudi. Čemu, onda, toliko obezbeđenje?

— Možda bi trebalo da ih posetiš još jednom? — reče Lesli.

— Mislim da ću prvo otići u galeriju i raspitati se malo o Etel — rekla je Sumiko. — Bojim se da ću, istražujući Kulikove, skrenuti sa pravog puta... Konačno, nama je najvažnije da pronademo tu devojku, zar ne?!

— Obiđi galeriju, ali nastoj i da pronadeš bilo koga od Kulikovih — reče Lesli. — Čini mi se da bi u neposrednom kontaktu s nekim od tih ljudi mogla da doznaš više i o tim tajnama.

— Nadam se da je tako — reče Sumiko.

— I... čuvaj se — reče toplo Lesli.

— Ne boj se — šapnu nežno Sumiko. — Ne bih dopusti-

la sebi da mi se dogodi bilo šta. U protivnom ne bih mogla da te dočekam...

Neko vreme su ćutali i imali osećaj da se tim telefonskim vezama preko okeana dodiruju samo željom da budu jedno pored drugog.

— Pozdravi Pita — reče Sumiko. — Znam da je izbezumljen. Ne dozvoli mu da napravi neku glupost. Znaš, kad je Pit van sebe, onda može da mu se dogodi da se zaleti... Razumeš o čemu govorim, zar ne?!

— Potpuno — rekao je Leslie i spustio slušalicu.

Izašao je iz kabine koja se nalazila u jednom uglu prijemnog hola upravo u trenutku kada je kroz glavni ulaz stupala nova grupa turista predvođena ljubaznom domaćicom hotela. Leslie je bacio brz pogled na pridošle turiste. Iz navike i opreznosti, kakvom raspolažu samo vrlo uvežbani ratnici. Brzinom svojstvenom samo visoko inteligentnim ljudima »snimio« je svako lice u grupi...

Uglavnom su to bili uobičajeni turistički likovi — mladi braćni parovi na menedom mesecu, stari braćni parovi na penzionerskom putu oko sveta, sredovećni braćni parovi na odmoru... Međutim, jedno lice mu je privuklo pažnju. Bi-

la je to žena. Ne naročito visoka, ali vitka, izraženih oblika utegnutih u tesnu odeću, sa licem bez mnogo šminke, ali nekako čvrstim i svesnim svoje privlačnosti. Nešto na toj ženi kao da je upozorilo Leslieja da obrati pažnju.

Žena nije slušala vodiča i nije razgledala hol hotela poput ostalih turista. Naprotiv, ponašala se kao da odmerava sve prisutne pronicljivim pogledom stručnjaka. Nešto je u načinu na koji je osmatrala okolinu Leslieja podsetilo na njega samog. Istančani osećaj, izgrađen kroz duge godine napornih vežbi rekao mu je da ta žena u svom atraktivnom telu krije opasnost...

Pridružio se Tabasko Pitu za šankom snek-bara, u blizini hola, i seo tako da može da osmatra tek pristiglu grupu kako se prijavljuje na recepciji. Pit je primetio:

— Nešto zanimljivo u onoj gomili? Gledaš tamo da li si nekoga prepoznao...

— Ne znam — rekao je Leslie. — Možda i jesam, ali nisam još siguran. U svakom slučaju... Vidiš...

Samo pogledom je pokazao na grupu i tu ženu, koja je naoko nezainteresovano stajala po strani. Tabasko Pit je shvatio...

— Pa, dobro parče, ako mene pitaš — reče Pit. — Još da

ima crvenu kosu i da ja nisam ovako prokleta smušen... Šta je zanimljivo na njoj? Osim tela, mislim...

— Zanimljivo je da je došla sama — reče Lesli. — Zanimljivo je da nije suviše zainteresovana za ono za šta treba da budu zainteresovani turisti kada stignu u nekakav hotel. Pogledaj samo!

Žena je u tim trenucima popravljala to nešto malo šminke na licu, gledajući se u malo ogledalo koje je izvukla iz torbice. No, po uglu u kome se nalazilo ogledalo, Lesliju je bilo sasvim jasno da ona ne gleda svoje lice, već pažljivo promatra sve što joj se nalazilo iza leđa. Zatim je promenila položaj tela i nastavila da gleda u ogledalo. Čak je i Tabasko primetio da nešto nije u redu sa ogledalom:

— Mačka snima, blagi bože! Ponaša se kao da je verenica 007! Čista konspiracija!

— Sada znaš šta je toliko zanimljivo na njoj — reče Lesli.

— Postajemo paraonični, ortache — reče Tabasko Pit. — Za sebe sigurno znam da to jesam, jer mi pada na pamet da priđem toj ribi i priupitam je gde je Etel...

— Možda je paranoja, međutim ja bih rekao da je to samo povećana opreznost — re-

če Lesli. — Ako želimo da pronademo Etel, onda mora da nam bude jasno da je svako neuobičajeno ponašanje sumnjivo, a ova mlada dama se ponaša zaista neuobičajeno.

Nekoliko trenutaka kasnije je žena došla na red da se prijavi recepciji. Izvukla je pasoš iz torbice i pružila ga recepcionerki sa divotnim osmehom na licu, a zatim je stajala, ćutke, neko vreme, čekajući da se posao unošenja u zvanične knjige obavi.

Lesli naglo ustade i Pit je samo mogao začuđeno da gleda kako žurnim korakom prilazi recepciji, gura se kroz gomilu turista i maše rukama, pitajući dovoljno glasno da ga je i Pit za šankom mogao čuti:

— Moj prtljag se zagubi?. Kome da se obratim?

Rescepcionerka mu je strpljivo i tiho nešto odgovorila, ali Tabasko nije bio zainteresovan za taj odgovor. Znao je da Lesli glumi, ne bi li bio, na tren bar, u blizini zanosne dame čudnog ponašanja. Video je kako Lesli klima glavom, osmehujući se naokolo kao da se izvinjava, a onda se vraća u snek-bar...

Za to vreme se čudna žena ponašala kao da je Leslievo guranje uopšte ne uznemirava. Povukla se pola koraka da ga

propusti i ponovo se okrenula ka recepciji. Kada je Leslie ponovo seo na svoje mesto i on i Pit su mogli da vide samo lepe noge, oblu zadnjicu utegnutu u tesnu odeću i slapove kose...

— Pokušavaš li ti to da se »nabaciš« toj ribi? — upita Pit.

— Riba se zove Fej Alen — reče Leslie tiho. — Iz Baltimora je.

— Ali, nisi razgovarao sa njom? — začudi se Tabasko Pit.

— Nije bilo preke potrebe — reče Leslie. — Zato sam iskoristio priliku da bacim pogled na knjigu gostiju. Ona se upravo upisala.

— Voleo bih kad bi ona zaista imala neke veze sa nestankom moje Etel... — reče Pit. — Voleo bih da bilo ko ima neke veze sa Etel. Onda bismo možda pronašli odgovore na neka pitanja...

— Znam nekoga ko nam možda može odgovoriti na neka pitanja — rekao je Leslie, ispio svoje piće, ostavio novac na šank i krenuo.

Tabasko je pošao za njim, jedva se setivši da su odlučili da svrate do direktora hotela i raspitaju se za ona četiri konobara sa Cebua.

* * *

Kada je ušla u prostorije galerije »Kulik«, Sumiko nije bila nimalo iznenađena. Očekivala je da vidi ono što je videla i što je bila luksuzna galerija umetničkih slika i predmeta, na otmenom mestu, sasvim jasno namenjena ljubiteljima umetnosti sa vrlo dubokim džepom. Sumiko je odlučila da se ponaša kao kupac...

U susret joj je krenula visoka crnokosa devojka gotovo savršenih proporcija, pomalo bebastog lica, na kome je titrao nategnut, profesionalni osmeh.

— Šta mogu da učinim za vas? — upitala je devojka.

— Želela bih da nabavim platno koje sasvim odgovara jednoj desetogodišnjici braka — izgovorila je Sumiko pomalo se kočeci u govoru, kao što to čine bogate skorojevičke. — Nisam sigurna šta bi to moglo biti, ali znam kakav je ukus mog supruga...

— Dozvolite da vam pomognem — reče devojka, iako joj se po boji glasa moglo zaključiti da nije suviše oduševljena što će morati da potroši vreme na jednog neodlučnog kupca.

Devojka je vodila Sumiko kroz galeriju, pokazujući joj slike, ali Sumiko nije bila za-

dovoljna nijednim platnom. Namerno nije izgovarala reč »kupiti«, niti je pitala za cenu. Htela je da ostavi utisak da joj nikakva cena nije visoka, ali da po bilo kojoj ceni želi baš ono nešto posebno »što odgovara ukusu njenog supruga«.

— Da li je ovo sve? — upitala je pomalo razočarano Sumiko. — Neverovatno koliko mali izbor imate.

— Možda želite da pogledate naš katalog? — upita devojka. — Zna, neka platna se nalaze kod autora, a oni su ovlastili galeriju za posredništvo.

— Gde mogu da vidim katalog? — upita Sumiko, trudeći se da zvuči dovoljno nezadovoljno kako bi devojka zaključila da je Sumiko spremna da napusti galeriju neobavljenog posla.

— Zamoliću Iris da vas preuzme — reče devojka sa izvesnim olakšanjem. Kao da je želela da se što pre otarasí obaveze.

Na pomen imena Iris Sumiko ostade savršeno mirna. Ni trepavica joj se nije pomerila, ali je duboko u sebi osetila žalac iznenađenja. Pomislila je: »Samo da to bude ona Iris koju pominje zapis koji sam pro našla u toj glupoj kući!«

Prateći devojku, Sumiko je ubrzo prošla kroz kratak hodnik u dnu galerije i našla se

pred staklenim vratima. Kroz staklo se video ogroman pisači sto od mermera za kojim je sedela pomalo već uvela lepota čiji su se rođendani bližili brojcima 50. Iako skriveno pristojnim slojem šminke, njeno lice je odavalo nezadovoljstvo, ako ničim drugim, ono baš tim brojem rođendana. Sumiko nije morala da pita — znala je da je to Iris. Poput Leslija, i sama je bila majstor starih istočnjačkih veština, koje su, davno pre Frojda i psihoanalize, omogućavale posvećenima da već na prvi pogled prepoznaju osobu koja krije tajne...

Nije slušala šta je devojka govorila toj Iris. Sumiko je nastojala da se koncentriše na svoju ulogu i, kada je ušla, procedila je na način razmaženih bogatašica:

— Baš bi mi bilo krivo ako u vašoj galeriji ne pronađem šta mi treba. Toliko ste ljubazni...

— Gospođo... — Iris joj je krenula u susret, dajući krišom znak devojci crne kose da se izugbi, što je ova i učinila. — Moje ime je Iris Lejn i ja sam menadžer galerije. Sigurno sam da ćemo uspeti da udovoljimo svakoj vašoj želji.

Reči su bile slatke, ali negde u dnu grla su zvonile metalnim prizvukom i Sumiko je osetila da joj se ne obraća is-

krena osoba. Naravno, izbegla je svaki mogući komentar, i samo je rekla:

— Čujem da imate nekakav katalog... Nadam se da вреди...

Usledilo je vrlo stručno ubeđivanje, uz razgledanje obimnog kataloga. Iris je, u svakom slučaju, bila profesionalni menadžer jedne galerije. Vrlo govorljiva i ubedljiva, odavala je utisak žene koja zna svoj posao. Međutim, sve to vreme je Sumiko razmišljala o nekim drugim stvarima... Tražila je način da bilo kako prodre kroz tu masku, koju je nesumnjivo nosila Iris Lejn, ne bi li pronašla put za otkrivanje tajne onog nagorelog zapisa. No, posle svega je mogla samo da zaključi da kod te Iris postoji nešto nezdravo i da nema drugog načina da je poveže sa tajanstvenim zapisom nego da je prati, van galerije...

— Dakle? Jeste li se odlučili? — upitala je Iris na kraju svoje priče, zaklapajući katalog.

Sumiko je vešto odglumila nezadovoljstvo:

— Bojim se da se mom suprugu ništa od ovoga ne bi sviđelo. Jako mi je žao, ali izgleda da se moram obratiti nekoj drugoj galeriji.

— Verujte da je nama još žališe — rekla je Iris. — Ukoliko imate vremena ili nam ka-

žete šta vas konkretno zanima... Slikar ili platno. Bili bismo srećni...

— Ne, ne... — prekinula ju je Sumiko. — Pogledaću na drugom mestu.

U tom trenutku se dogodilo nešto što Sumiko nije očekivala, ali što joj je dalo ideju...

Zazvonio je telefon i Sumiko je već samo pogledom na aparat mogla da utvrdi da to neko traži Iris sa lokala, dakle iz same galerije. Iako se već bila spremila da krene, odustajući od pokušaja da bilo šta sazna, Sumiko se naglo predomislila.

— U stvari... Možda na strani osamdeset i nekoj — rekla je i drsko se mašila za katalog, ne obraćajući pažnju na zvonjavu telefona.

Iris se u žurbi samo osmehnula, dižući telefonsku slušalicu...

— Molim — rekla je Iris. Zatim: — Ne verujem da je to trenutno moguće... Zašto? Oh! Zar nešto može da se obavi bez mene?! Dobro... Za dva minuta.

Pogled kojim je Sumiko počastila Iris bio je pogled razmažene bogatašice koja očekuje još malo ulagivanja i svakako još mnogo vremena koje je Iris trebalo da joj posveti.

— Čini mi se da bih mogla da pogledam još jednom — go-

vorila je Sumiko listajući katalog.

Bilo je sasvim jasno da je Iris bila pozvana da obavi nekakav posao koji niko drugi nije mogao obaviti, ali Sumiko se pravila da je se to uopšte ne tiče. Iris se osmehnu:

— Da li mogu da vas zamolim da sami još jednom pogledate katalog. Vraćam se za nekoliko minuta. Na žalost, postoje stvari koje zahtevaju ličnu intervenciju...

Sumiko načas pogleda u oči svoje sagovornice i kao da se dvoumila između uvređenosti i razumevanja. Konačno reče:

— Pogledaću sama, ali požurite. Možda će mi biti potrebna neka objašnjenja.

— Zahvaljujem na strpljenju — reče Iris i uputi se vratima.

Kada su se vrata zatvorila iza nje, Sumiko hitro ostavi katalog. Veštinom iskusnog obaveštajca i brzinom koja je i nju samu iznenadila, stade da pretresa veliki pisaci sto na kome se nalazilo mnogo papira. Ni sama nije znala da li je moguće da će na stolu pronaći bilo šta što bi se moglo dovesti u vezu sa onom porukom u kojoj se pominjala Iris, ali je svakako htela da dozna da li se sve to što se nalazilo ispred nje odnosi samo na galeriju...

Na sreću, imala je dovoljno vremena da pogleda svaki, pa i najmanji papir. Nije bilo ničega što bi moglo biti sumnjivo. Osim...

Nekoliko sekundi pre nego što će Iris Lejn ući ponovo u svoju kancelariju i zateći Sumiko kako se nezadovoljnom grimasom na licu gleda u katalog, Sumiko je već proverila ono što joj se, konačno, činilo zaista neobičnim — nijedan dokument, a bilo ih je mnogo na stolu, nije bio potpisan imenom Kulik!

— Jeste li uspeli da pronađete nešto što bi vam odgovaralo? — upitala je Iris Lejn.

— U katalogu?! — Sumiko se, kao, iznenadila. — U katalogu ne...

Dva minuta kasnije je napustila galeriju pitajući se ko su uopšte ti Kulikovi i da li uopšte postoje...



Direktor hotelskog kompleksa na Maktan bio je iskusan turistički radnik, ali svakako nije bio čovek koji može da podnese prevelika uzbuđenja. Pojava ogromnog, plavokosog stranca i vitkog čoveka sivih očiju ne samo da ga je iznenadila već ga je zapanjila. Naro-

čito kada je taj vitki, čeličnih očiju, stao pred njega gledajući ga prodorno, bez i jedne jedine izgovorene reči. . .

Filipinac je prvo počeo da se meškolji, a zatim da drhti, i — onda se naglo umirio, dok su mu oči poprimile staklast sjaj. . .

Bio je hipnotisan!

— Ovo me uvek zapanjuje! — rekao je iskreno Tabasko Pit. — Nikada mi neće biti jasno kako uspevaš.

— Stvar je u tome da na ovom svetu postoje ljudi slabije volje — osmehnuo se Leslie, ne okrećući se prema Pitu. Bio je vrlo koncentrisan pri nametanju svoje volje direktoru hotela.

Filipinac je stajao poput Zombija, čekajući naređenja.

— Na prošloj prijemnoj svečanosti je stigla ispomoć sa Cebua — rekao je vrlo tiho, sugestivno Leslie, govoreći ravno u direktorovo lice. — Sve što želimo su njihova imena i potvrda da su napustili Mak-tan!

Direktor je ćutao neko vreme. Trebalo mu je nekoliko minuta da mu uspravani mozak primi informaciju, a onda je spremno odgovorio na pitanje:

— Došli su čamcem. Obično ne dolaze čamcem. Obično ne dolaze sa Cebua. Ali, ovi su do-

šli čamcem. Ne znam da li su otišli. Avionom svakako nisu, a rekli su mi da je njihov čamac u marini. Imena koja tražite su u dosijeju. . .

— Fino — reče tiho Leslie. — Dajte nam taj dosije!

Direktor se kretao poput robota i spremno je iz fioke izvukao dosije i pružio ga Leslieju. Tabasko Pit je gledao preko prijateljevog ramena. . .

— Po imenima bih rekao da su ipak Filipinci — rekao je Pit.

— U svakom slučaju ćemo zapamtiti — reče Leslie, a onda se ponovo okrenuo direktoru: — Ko šalje ovakve ljude?

— Koordinator u ministarstvu turizma, iz Manile. Obično i dolaze iz Manile, ali ovog puta su došli sa Cebua.

— U redu — reče jednostavno Leslie. — Sad ćete se probuditi i nećete se sećati ovog razgovora. Vratite dosije u fioku.

Direktor mehanički poslušao. Njegovo buđenje je potrajalo nekoliko sekundi, a kada je došao sebi pogleda u čudu u posetiocu. . .

— Mogu li da učinim nešto za vas? — upitao je direktor sa izvesnom zebnjom. Osećao se čudno, a nije sam sebi mogao da objasni odakle mu taj osećaj.

— Ne — odgovorio je veselo Leslie. — Čini mi se da smo greškom ušli kod vas.

Zabezeknuti Filipinac je mogao samo da ih isprati pogledom dok su izlazili iz njegove kancelarije. . .

Lesli i Tabasko nisu gubili vreme. Nisu se ni osvrnuli da vide zapanjenog direktora kako ih gleda sa prozora svoje kancelarije. Uskočili su u džip i, kada su krenuli, Pit upita:

— Zar ne bi bilo lakše da svakog sa kim razgovaramo jednostavno hipnotišeš?

— Bilo bi jednostavnije, ali ne bi bilo moguće — reče Leslie. — Postoje ljudi koje možeš hipnotisati, i postoje ljudi koji su vrlo teški za takve stvari, kao što postoje osobe koje nikada u životu ne možeš hipnotisati. Čitava veština je u tome da prepoznaš ko je osetljiv na hipnozu, a ko nije.

— Kako to zvuči jednostavno kada ti izgovaraš — uzdahnuo je Tabasko Pit.

— Možeš to da razumeš i ovako. . . — reče Leslie. — Postoje ljudi koje ti možeš oboriti udarcem, i postoje ljudi koje moraš zveknuti desetak puta da bi ih oborio, ali postoje ljudi koji nisu skloni padu ni kad ih udariš dvadeset puta. . . Tvoja je veština u tome da prepoznaš sa kim imaš posla.

— Utešno — reče Pit. — Samo što pri tom ti koristiš urokljive oči i tihi glas, a ja gulim pesnice.

— Svakom svoje — nasmejao se Leslie.

Vozili su se prilično brzo prema aerodromu. Drum je bio uzak, i u jednom trenutku su izbili iz krivine umalo ne naletevši na automobil sa oznakama lokalne policije. Leslie je morao da stane da bi pustio policajca. . .

— Ovaj šmokljan nema pojma šta mu se događa na ostrvu — reče Pit.

Policajac ih je, nesumnjivo, prepoznao, jer je veselo zamahao rukom u prolazu, ne pokazujući želju da zastane. Pit opsova.

— Prijatelju — reče mu Leslie. — Mislim da je krajnje vreme da shvatiš da Zemlju naseljavaju ljudska bića koja se, od slučaja do slučaja, veoma razlikuju po intelektualnim kapacitetima. Maktanski policajac sigurno nije od bistrijih, ali mu to ne možeš mnogo zameriti.

Tabasko Pit je ćutao. Nalazio se pod jakim psihičkim pritiskom i Lesliju je bilo jasno da je spreman da okriviti svakoga za to što se dogodilo sa Etel. . .

Aerodromska zgrada je u to vreme bila gotovo pusta, jer

naprosto nije bilo aviona koji bi poletali i sletali. Pit i Lesli jedva pronađoše zemaljsku stjuardesu, ptičjeg lica i cvrkućućeg glasa, od koje bi mogli da dobiju informaciju koju su tražili. Kada su joj rekli da žele da vide liste putnika koji su uzleteli sa ostrva u poslednjih nekoliko dana, ona je raširila svoje bademaste oči i rekla:

— Ali, gospodo, takve podatke mogu da dam samo organima vlasti!

— Naravno — rekao je Lesli samouvereno. — Mi smo ti.

Pre nego što je Tabasko Pit stigao da se začudi, Lesli je iz džepa izvukao legitimaciju višeg inspektora INTERPOLA: Naravno da je bila lažna, ali je bilo sasvim jasno da mlada Filipinka ne bi mogla da uoči razliku ni uz pomoć rendgena.

— U tom slučaju... — reče ona. — Pođite za mnom.

Pratili su je do šaltera za čekiranje karata. Ispostavilo se da se spiskovi putnika nalaze u jednoj sasvim običnoj, nezaključanoj fioci, čak i u jednoj zgužvanoj kutiji od cipele. Pit i Lesli se pogledaše pomislivši isto: »Pa, ovo smo mogli i bez nje!« Međutim, nisu rekli ništa, nastojeći da ostave utisak inspektora INTERPOLA na zadatku.

Stjuardesa je bila vrlo strpljiva dok su Lesli i Pit pregledali spiskove putnika. I, bila je veoma zahvalna što to nije trajalo suviše dugo. Zavrkutala je svojim glasićem kada su završili:

— Mogu li još nekako da vam pomognem?

— Ne, lutko — reče Pit. — Možda u nekom drugom životu.

Napustili su aerodrom ne sasvim zadovoljni, ali bar sa svešću o tome da postoji sasvim realna mogućnost da su na dobrom tragu. Naime, u spiskovima putnika nije bilo imena ta četiri tajanstvena konobara sa Cebua.



Sumrak se hvatao na vrhove oblakodera u tom kraju grada kada je Iris Lejn napustila galeriju, pozdravivši tek pridošlog noćnog čuvara. Sumiko je sedela u »tojoti« sa zamračenim staklima, parkiranoj jedva pedesetak koraka dalje, spremna da prati Iris na kraj sveta. Imala je osećaj da će tako doznati nešto što će biti od izuzetne važnosti. I — imala je poverenja u svoj osećaj.

Iris je očigledno bila od osoba koje ne vole da voze same.

Neko vreme je naprosto stajala na pločniku gledajući niz ulicu i čekajući taksi. Po njenom ponašanju Sumiko je mogla da zaključi da ne preteruje u opreznosti. Možda je tome bio razlog to što nije imala šta da krije, ili je bila suviše samouverena. Ipak, volšebni osećaj koji je Sumiko nosila u sebi nije joj uspavao opreznost.

Taksi je naišao i Iris je mahнула rukom. Vozilo se zaustavilo i žena je ušla u njega. U tom času je Sumiko uključila svoj motor. Znala je šta treba da radi. Toliko puta je pomagala Lesliju u praćenju da jednostavno nije mogla da pogreši... Neko vreme je vozila iza taksija u kome je bila Iris Lejn, a onda je, na jednom od semafora, prešla u drugu traku i pretckla taksi. Nekoliko blokova zgrade dalje je zaustavila nakratko i sačekala da taksi prođe, a onda je ponovo krenula za njim.

Iako je Sumiko bila spremna na dugu vožnju, taksi se zaustavio pre nego što se nadala. Bilo je to pomalo iznenađujuće mesto — Ulica Junion, u kojoj su se nalazili nizovi malih prodavnica i kancelarija trgovinskih preduzeća od nevelike važnosti. U svakom slučaju, ne kraj grada u kome bi se moglo očekivati da živi že-

na koja je izgledala kao da sebi može da dopusti Pajm Hils ili Bulevar Konkord. Kada je Iris izašla iz taksija i pogledom odmerila zgradu ispred koje je stala, Sumiko je sa sigurnošću pretpostavila da Iris, u stvari, ne živi tu. Ona je samo došla da svrati kod nekoga. »Ovo može da bude zamorno«, pomislila je Sumiko. »Ako je ocvala dama svratila kod svog ljubavnika, može da potraje i celu noć!«

Sumiko je parkirala svoj automobil u sporednoj ulici, a onda se vratila do zgrade u koju je ušla Iris. Bila je to stara zgrada sa jednim od onih smešnih, starih liftova sa kabinom načinjenom od filigranskog kovanog gvožđa. Indikator na liftu je govorio da je zaustavljen na trećem spratu, što je samo moglo da znači da je i Iris tamo. Sumiko se osvrnula oko sebe tražeći pogledom nešto nalik na spisak stanara ili ustanova koji se nalaze u zgradi.

Pronašla je, na jednom zidu, prljav komad papira na kome je neko nekakvom prastarom pisaćom mašinom ispisao popis firmi čija su sedišta bila u zgradi. Međutim, taj neko je zaboravio da pored imena firme napiše i sprat na kome se naalzi, tako da iz toga Sumiko nije mogla mnogo da dozna.

Nije joj preostajalo ništa drugo nego da se usigne do trećeg sprata. Peške, razume se, jer bi tako imala pregled bilo kakvog kretanja. Nije želela da je Iris primeti. . .

Bilo je to staro zdanje, sa uskim hodnicima i još užim stepeništem. Odmorišta na spratovima su bila još manje površine. Na svakom spratu je bilo troje vrata. . . Na prvom su to bila neka preduzeća za uvoz južnog voća i jedna advokatska firma. Sve su to bile sitne firme koje sigurno nisu mogle da se pohvale visokim zaradama. »Sirotinjski poslovni blok«, pomislila je Sumiko.

Ni drugi sprat se nije mnogo razlikovao i Sumiko nije mnogo bolje očekivala ni na trećem. . . I tamo je primetila troja vrata. Na jednom je pisalo: »DALBERT«, ujedinjeni prevoznici. Firma na drugim vratima je otkrivala da se iza njih krije distribucija nezavisnih novina i časopisa i uredništvo nekog feminističkog lista. Ali, kada je pogledom dotakla pločicu na trećim vratima, Sumiko nije mogla da izdrži i osmehnula se sasvim prostoćušno. . .

Na vratima je pisalo: »KALIFORNIJA-ATLANTIK«, posredništvo i konsalting, generalni menadžer Blus Kulik!

»Konačno«, pomislila je sa olakšanjem Sumiko i požurila da nestane. Sve što je želela da dozna već je znala. . .



Marina na Maktanu je imala svoje noćne čuvare i Leslie i Pit su sa lakoćom ustanovili da su pomenute osobe lako podmitljive. Jer, da bi noću ušli u marinu, bez neophodne dozvole, bilo je dovoljno samo da ti čuvarima po dvadeset dolara, pa da oni nestanu sa vidika. Tako su Pit i Leslie mogli da priđu čamcu za koji im je Ronaldo rekao da su njime na Maktan stigla četvorica tajanstvenih konobara sa Cebua.

Samo plovilo nije bilo ništa naročito. Motorni čamac star verovatno preko deset godina, slabo održavanog korita, ali sa dva veoma moćna motora na krmi. . .

— Ovim se može juriti sigurno i preko pedeset milja na čas — rekao je Pit.

— Verovatno i više — reče Leslie.

Stajali su na doku i gledali u čamac, praveći se, za neko vreme, kao da su dva dokona šetača koji vole noću da razgledaju brodove u marini. Činili su to u slučaju da na tom čamcu ipak ima nekoga. Me-

đutim, na čamcu nije bilo žive duše. Čak je bilo lako uočljivo da su vrata na velikoj kabini nemarno otvorena i ostavljena tako, kao da vlasnik nema šta da krije, ili jednostavno nema šta da ponudi potencijalnim kradljivcima.

Bez mnogo cifranja, Lesli skoči na palubu. Tabasko je sledio primer prijatelja, a kada su već bili obojica na čamcu, Pit reče:

— Ovde bi, valjda, trebalo nešto da pronađemo...

Lesli iz džepa izvuče snažnu baterijsku lampu i osvetli koptit i palubu iznad kabine. Rekao je:

— Ako je ovde ikada bilo nešto što bi nama moglo nešto značiti, odavno više nije tu. Kada su se potrudili da očiste staru tvrđavu, onda je jasno da ni u ovom čamcu nećemo ništa naći. Ipak...

— Ja ću u kabinu — reče Pit i uroni u kabinu u kojoj se jedva okrenuo oko sebe.

Nije pronašao čak ni neophodne zastavice ili protivpožarni aparat. Izvirio je iz kabine samo glavom i rekao:

— Meni liči da su ovo ovde počistili neki drugi. Recimo, ribari sa Maktana. Nema ni opreme! Ničega!

— Sasvim moguće — reče Lesli. — Ipak... Dozvoli meni da uđem.

— Za dvojicu sigurno nema mesta — reče Tabasko i sa mukom se izvuče iz kabine.

Kada je Lesli ušao u kabinu, mogao je samo da ustanovi da je Pit bio u pravu. Nedostatak opreme je ukazivao na to da je bilo moguće da je neko od ribara sa ostrva podmitio čuvare i uzeo opremu koju će koristiti na svojoj ribarskoj brodici. Dešavalo se to u svakoj marini na svetu, pa zašto ne bi i na Maktanu.

— Bilo kako bilo — reče Lesli — onaj ko je ovim čamcem došao na Maktan sigurno ne namerava da sa njega ponovo isplovi. Bar ne na ovom kornitu!

Lesli je hteo da izađe iz kabine, kada snop svetla iz lampe pređe preko nečega što je ličilo na papire uvijene u plastičnu kesu. Kada je uzeo to u ruke, utvrdio je da su to brodske dozvole...

— Pite! — pozvao je Lisle. — Našao sam nešto što mnogo govori, ali nam uopšte ne pomaže.

— Šta je to? — upita Tabasko gurajući glavu u kabinu.

— Brodski dokumenti — pokazao mu je Lesli. — Ovo na čemu se nalazimo pripada nekakvoj maloj firmi sa Cebua, koja se bavi rentiranjem čamaca. Naši konobari ni za sto godina neće ponovo kročiti no-

gom na ovu palubu. Verovatno će se neko sa Cebua setiti ovog čamca za nekoliko meseci...

— Sjajan način da se zametnu tragovi — reče Pit. — Sada bih već mogao da se kladim u život da ta četvorica nikada u životu nisu bili konobari. Osim na toj glupoj prijemnoj večeri...

— Mislim da ću morati... — zausti Lesli, a onda pregrize rečenicu istovremeno pokazujući Pitu da bude tih. Ugasio je lampu.

— Šta je? — šapnu Tabasko.

— Društvo... — reče Lesli veoma tiho.

Ono što je on čuo Pit nije još dugo ni slutio da je moguće da se čuje... Bio je to zvuk ženskih potpetica po das-kama dokova u marini.

Lesli se izvuče iz kabine i daje znak Tabasku da ga sledi. Zatim skoči sa čamca na dok i tiho i brzo produži do kraja doka, a onda pređe preko palube ukotvljenih čamaca na sledeći...

— Šta radimo ovde? — šapnu Pit kada su čučnuli na kraju tog doka.

— Čekamo — odšapnuo je Lesli.

Tada je već i Tabasko mogao da čuje potpetice. Po zvuku se lako moglo zaključiti da neka dama, bez pratioca, šetka do-

kovima makitanske marine. »I ona je morala da potplati čuvare«, pomislio je Tabasko Pit. »Osim ako nije vlasnik nekog od ovih...«

Bledo mesečevo svetlo je dovoljno osvetljavalo dokove da su uskoro obojica mogli da vide tu ženu koja usred noći sama šeta dokovima marine. Pit gotovo zausti da glasno izgovori, ali mu Lesli dade znak da ćuti...

Bila je to Fej Alen iz Baltimora.

Gledali su je kako korača. Na prvi pogled u tome nije bilo ništa neobično. Međutim, Lesli je bio suviše iskusan da ne bi mogao da u njenom kretanju prepozna kretanje lovca. I, gotovo da nije sumnjao ko je u ovom slučaju lovina...

— Šta ćemo da radimo? — upita Tabasko.

Lesli je razmišljao nekoliko trenutaka, a onda reče vrlo tiho:

— Provući se nekako pored nje i pazi da te ne primeti i idi u sobu. Ne čekaj me. Kad dođem, došao sam...

— Ne razumem? — reče Tabasko.

— I ne moraš da razumeš — reče Lesli. — U svakom slučaju ću ti ujutru ispričati šta je bilo.

Pit klimnu glavom. Nije više imao pitanja, svestan da mo-

ra da ima poverenja u Leslija, kao što je u njega imao poverenja već gotovo dvadeset godina koliko se poznaju. Krenuo je, tiho i brzo, preko dokova sa namerom da se izgubi što pre...

Lesli je gledao u ženu koja je prolazila dokom koji se nalazio paralelno sa onim na kome je on čučao. Povukao se u senku nekog jarbola kada je ona okrenula glavu na tu stranu... I...

Već sledećeg trenutka ga nije bilo ni u senci. Kao da je ispario, naprosto je nestao. Ona ko kako je samo on znao...

Fej Alen je, trenutak pre toga, bila sigurna da može da nanjuši čoveka koji je, pre nje, u pratnji svog prijatelja, podmitio čuvaru i ušao u marinu. Međutim, sada više ni u šta nije bila sigurna, jer niti ga je čula, niti videla... Primetila je kada je neko krupan prošao kroz ulaz, izlazeći iz marine i zaključila je da je to morao biti jedan od ta dva čoveka. Pomislila je: »Gde je drugi?!«

Onda se naglo okrenula... Lesli je stajao iza nje, osmehnut.

— Oh! — otelo se ženi.

— Divno veče, zar ne?! — rekao je Lesli spokojno.

— Lepše nego što sam pročitala u turističkom prospektu — snašla se Fej Alen brzo, od-

govarajući hladnokrvno, sa izvesnom dozom koketerije.

Pred njom je stajao zaista privlačan muškarac i ona je pomislila: »Iz daljine izgleda vitalak, ali ne toliko proketo zgodan!«

— Namreavate li da isplovite? — upita Lesli prilazeći bliže, kao da je hteo da oseti njen miris.

— Da isplovim?! — ona podiže obrve. — Pa... u stvari, podigla bih jedra, da ih imam. Na žalost, na ovom ostrvu nijedan brod mi ne pripada.

— Hrabrim momarima su dobra jedra uvek dostupna — reče Lesli, shvatajući da ona započinje prastaru grufentovanja rečima, i prihvatajući tu ignu svestan da ona nema pojma da razgovara sa majstorom.

— Mislite, da iznajmim brod? — reče Fej Alen.

— Mislim da vam ga neko pokloni — reče Lesli. — U svakom slučaju, izgledate tako da zaslužujete dobra jedra.

Načas ni njoj samoj nije bilo jasno sa kim ima posla. Njen noćni sagovornik je govorio poput profesionalnih zavodnika...

— Ali, mi se nismo ni upoznali... — rekla je žena uzdržano.

— Ako vam imena uopšte nešto znače, ja sam Lesli — on

joj pruži ruku i ona je prihvatila. Potrudio se da njenu ruku zadrži duže nego što bi se to ma gde na svetu moglo smatrati pristojnim.

Ruka joj je bila topla, čvrsta, ali i nekako ukočena, iako se potrudila da odgovori na njegove sitne pokrete prstima, slične milovanju...

— Ja sam Fej — reče ona.
— Fej Allen...

— Znam — reče Leslie drsko.

— Kako to?! — nije krila iznenađenje.

— Na Maktanu se ne viđaju svaki dan tako lepe, a tako usamljene žene — reče Leslie. — Primetio sam vas još danas, kad ste stigli i potrudio se da doznam ime. Šta ću... Muškarac u meni je beskrajno bezobrazan.

— Usamljena? Ne znam da li sam usamljena... — reče Fej Allen.

— Sada više ne — reče Leslie. — Sada sam ja tu.

— Možda olako zaključujete — reče žena. — To što sam na Maktan stigla sama ne znači...

— Bojim se da znači — prekide je mirno i tiho Leslie. — Već ste petnaestak časova na ostrvu, a, eto, šetate sami po marini. Sklon sam da optužim muški rod što je dopustio da toliko dugo čekate!

— Vitez... — reče zamišljeno. Fej. Još uvek je bila pomalo zbunjena, iako to nije htela da otkrije, jer joj nije bilo jasno da li joj taj čovek govori takve stvari samo zato što želi da je odvuče u postelju, ili iza toga ima i drugih razloga.

— Vitez sa dobrim jedrima — reče Leslie, gledajući je ravno u oči. Bio je zadovoljan što nije pogrešio. Fej Allen, ma šta radila na ostrvu, bila je od onih žena koje dopuštaju drskim muškarcima da im se približe.

— Moram samo da utvrdim da ni meni nije jasno šta takvo zgodan muškarac sam radi na Maktanu... — reče žena.

— Na žalost, ja sam ovde zbog posla, a ne zbog zadovoljstva — slagao je u trenu Leslie. — Istoričar sam i istražujem ostatke starih, španskih tvrđava po ovim ostrvima. Ovde ima jedna, na rtu Argao.

— A noću lovite? — upita šeretski Fej, sa sijajem u očima.

— Hobi... — reče jednostavno Leslie, ne zaboravivši da se zanosno osmehne.

Ona nije ništa odgovorila, već zakorači kao da želi da nastavi šetnju. Leslie je stajao sasvim mirno. Znao je da je to test — ona je, u stvari, htela da utvrdi da li će on krenuti za njom. Zauzvrat je i on njoj, istog trenutka, postavio test —

nije se micao, čekajući da ona zastane i da ga, bar pogledom, pozove...

Fej je napravila tačno sedam koraka, a onda zastala i okrenula glavu, nagnjući je na jedno rame. Gledala je u Leslija kroz trepavice nekoliko sekundi.

Lesli zakorači za njom.



Provaliti u prostorije firme »KALIFORNIJA-ATLANTIČ« bilo je kao ući u javnu telefonsku govornicu. Uostalom, Sumiko je vrlo lako utvrdila da se u kancelarijama te firme nema mnogo šta ukrasti, niti je imalo bilo čega zanimljivog za bilo koga... Osim nje. Jer, ona se tu nalazila da pronađe sve što je mogla o Blusu Kuliku, čije je ime stajalo na vratima...

Čim je ušla suočila se, prvo, sa fotografijom vlasnika firme. Gotovo da se nasmejala videvši veliku fotografiju na kojoj je, u društvu sa jednim poznatim glumcem, bio čovek bonvivanskog izgleda, okrugle, proćelave glave i očiju za koje se nije moglo reći drugačije nego da su šarene. Ispod fotografije je bila legenda na kojoj je

pisalo: »Blus Kulik i Patrik Ferguson, 1981.«...

Sve ostalo je bilo staro, trošno, prljavo, prepunjeno neuredno složenim fasciklama sa bezbrojnim računima od kojih su neki nosili datume i od pre dvadeset godina. Kancelarije u svakom slučaju nisu bile dovoljno reprezentativne da bi se u njima širio član bogate i ugledne porodice Kulik i Sumiko se pitala da li taj Blus Kulik uopšte ima veze sa vlasnicima čuvene galenije. Jer, zar bi neko morao da drži posredničku firmu ovakvog izgleda, kada mu galenija donosi godišnje milione dolara?!

Nije bilo čak ni kompjutera. Sve što je htela da pronađe bilo je u papirima, a pronašla ih je lako, jer su stari stolovi i ormari imali jednostavne brave, od kojih mnoge nisu čak ni zaključane...

Prvo je pronašla račune koji su govorili o veoma živahnoj saradnji Kulikove firme sa firmom »Dalbert«. Sumiko se setila da se »Dalbert« nalazi koji sprat niže, u istoj zgradi. Po tim papirima vlasnik »Dalberta« je bio Rialto Maja, a Sumiko je morala da zna, iz čestih novinskih napisa, ko je Rialto Maja...

Znala je da je već dvadeset godina gospodin Rialto Maja čest gost u crnim rubrikama.

Za njegovo ime bile su vezane ogromne količine droge, mada mu nikada ništa nije dokazano. Nekoliko puta je gospodin Maja dovođen u vezu sa nekim ubistvima članova kalifornijske mafije, ali se i tu izvukao usled nedostatka dokaza. Uobičajeno je bilo da ga svake godine prozivaju zbog neplaćanja poreza, a postojala je nekakva afera sa trgovinom oružjem na veliko. Ilegalno, na ravno. Uz sve to, Rialto Maja je bio prebogat. Samo njegova kuća, na ogromnom imanju, petnaestak milja severno od San Franciska, procenjena je, po novinarima, na šezdeset miliona dolara...

»Ko posluje sa Majom, nije sigurno najpošteniji čovek na svetu«, pomislila je Sumiko.

Izenađujuće lako je našla raskupusanu fasciklu u kojoj su se nalazili neki lični dokumenti Blusa Kulika. Između ostalih i rodni list, potvrda o vlasništvu nad nekakvom parcelom u Nevadi, i — otpusnica iz državnog zatvora Kolorada! Uz samo malo truda Sumiko je pronašla i drugi deo priče o Koloradu — presudu tamošnjeg suda, u kojoj je pisalo da se Blus Kulik osuđuje na četiri godine zatvora zbog prevare...

»Zanimljiv Kulik«, pomislila je. Iz rodnog lista je utvrdi-

la da mu je otac Rodžer Frensis Kulik, i da je rođen pre pedeset tri godine, u Santa Moniki.

Pronašla je i potvrde o plaćenom porezu. Prema tim potvrđama je ispadalo da Blus Kulik uopšte nije bogat. Naprotiv. Jedva da mu je doticalo za život...

»Napirilitana gospođa ili gospođica Iris Lejn, iz galerije, sa ovakvim tipom?!«, mislila je Sumiko. »Imala sam pravo...«

Ono što je bilo najzanimljivije za Sumiko bili su zapisi koje je Blus Kulik pravio na komadićima papira. Jer, od iste te vrste papira je bila i ona nagorela poruka, koju je Sumiko pronašla u zdanju Kulikovih. Kada je pažljivije pogledala, lako je utvrdila da i rukopis odgovara — poruku koju je neko, tamo, u kući Kulikovih, spalio, mada ne dovoljno brižljivo, dolazila je, dakle, od Blusa!

Međutim, još uvek joj nije bilo jasno kakve sve to može imati veze sa nestankom Etel Rodžers, iako se nadala da će, možda, uspeti da poveže neke činjenice...

Tražila je dalje. Za svaki slučaj je prepisala dobar deo telefonskog imenika Blusa Kulika, rešena da kasnije, na miru, sve to prouči. Zatim je pro-

našla i uveznu dozvolu za platna...

U specifikaciji je stajalo da se radi o polovnim slikarskim platnima i Sumiko se setila dela snimka sa kasetofona pronađenog u kući Kulikovih — »Grčka pošiljka«! Dozvola je glasila na »KALIFORNIJA-ATLANTIK«, a prevoznik je bio »Dalbert«... »Polovna slikarska platna?! Nikada nisam čula za tako nešto«, pomislila je Sumiko.

Preturajući temeljno po kancelariji, uspjela je da pronađe još nešto što joj se činilo da je važno — adresu stanovanja samog Blusa Kulika! Za vlasnika trošne firme stanovao je u kraju koji je bio prepun skupih zgrada i Sumiko je znala da su zakupnine stanova na toj adresi možda najskuplje u San Francisku.

»Ma kakve je veze imao Blus Kulik sa Etel Rodžers, pa čak i da nema nikakve veze, za služi poseban tretman«, pomislila je Sumiko.



Na stolu je bila dopola ispijena boca šampanjca. Svuda po sobi je bilo delova na brzinu svučene odeće. Leslie i Fej su se nalazili u postelji...

Odavno su prestali da razgovaraju. Tačnije od njegove rečenice:

— Znam sjajan metod istočnjačke masaže...

Lesli je igrao ulogu bludnika, i samo je on znao koliko koncentracije je potrebno za tu ulogu. I koliko veštine. Malo ko je znao za njegovu veliku tajnu, a najbolje je to znala Sumiko... Tajnu izniklu iz njegove prošlosti, u kojoj je prošao kroz dugotrajan period savladivanja celog jednog komplikovanog niza veština potrebnih da bi se neko mogao nazvati — ninjom! Između veština borenja i veština poznavanja ljudske duše, nalazila se i veština ljubavnih igara. Svojom sposobnošću u seksu Lesli je bio sposoban da do histeričnog ushićenja dovede bilo koju ženu na svetu, bez obzira na njen izgled, psihičko stanje, jačinu karaktera... I to je koristio kad je morao, ne unosći u samu igru ni truniku svojih sopstvenih osećanja. Bio je svestan svoje erotske moći, ali takođe svestan i toga da tu igru mora da igra samo telom, ali ne i srcem, koje je pripadalo samo jednoj ženi na svetu... Sumiko!

Još dok je samo rukama dodirivao snažno, iznenađujuće snažno telo Fel Alen, mogao je po reakciji njenih mišića da

pretpostavi da je ona spremna da opusti svoje duševne kočnice i prepusti se suštom uživanju. I, Fej je zaista beskrajno uživala, a svaki dodir Lesliejevih prstiju kao da je punio njeno telo električitetom. Dahtala je od zadovoljstva pri toj čudnoj masaži, ne znajući da dodirima na određene tačke Leslie to pokušava da sruši barijere svega skrivenog što je postojalo u njenom umu. Bio je to dugotrajan proces, ali je Leslie znao njegove granice...

Htela je da prekine to zadovoljstvo, iako je bilo veliko, tražeći i rukama i celim telom još snažnije sladostrašće. Leslie, međutim, nije popuštao, ne prelazeći na ljubavni čin sve dok Fej Alen nije zavapila, spremna da zaboravi na sve, samo da što pre oseti tog muškarca, koji ju je izluđivao samo rukama, u sebi.

— Želim te! — zajecala je ona. — Želim te kao što nikada nisam nikoga želela!

— Plima je jača od talasa, ma koliko veliki bio — šapnuo je mutnim glasom Leslie, ponavljajući, ustvari, jednu staru, mudru, japansku izreku.

Čekao je čas kada ona više neće moći ni da govori od prejalke želje. I — dočekao je... Ona je samo razrogačeno gledala u njega, zevajući kao riba na suvom, i on je znao da

je to trenutak kada će moći da je, zaletom svoje muškosti, natera da se jednostavno izgubi u vremenu i prostoru...

Fej Alen nije bila ni naivna, ni neiskusna. Ali, ono što joj je pružao Leslie bilo je više od prostog zadovoljstva, i ona je to osećala svakom ćelijom tela. U mozgu joj je nastao haos kada je osetila da je on vodi putem zadovoljstva kakvo nije ni slutila da može da postoji u zagnjajaju bilo kog muškarca...

Gotovo da je bila spremna da založi život da bi dosegla vrhunac strasti koju je nudio Leslie. Gromovi sladostrašća su je rasturali, ali ona je znala da postoji nešto više, jače, nešto slično belom usijanju, nirvani... Nikada u životu nije doživljavala toliko vrhunaca zadovoljstva u tako dugom vremenskom periodu. Da je uopšte bila u mogućnosti da okrene glavu i pogleda u časovnik, videla bi da sve to traje duže od dva časa i sigurno ne bi poverovala da joj se to uopšte dešava. Ali, ona, osim tih čeličnih očiju, zaronjenih u nje ne zenice, nije videla ništa drugo...

Htela je da govori, da urla, da vrišti, ali joj je dah bio vezan u čvor, negde u utrobi, i osećala je da jedva diše i skoro se pobojala da bi se od ta-

ko velikog zadovoljstva moglo umreti, istovremeno želeći da već jednom eksplodira taj vulkan neslućene slasti u njenom telu...

Ono što je potom doživela gotovo da i nije mogla da zapamti. Dolazilo je sporo i valjalo se njenim telom poput rastopljene lave i punilo joj krvotok užarenim ugljevljem pohote i, konačno, nateralo njen um da se u jednom treptaju isprazni! Poput eksplozije kakve zvezde, negde u beskrajnom svemira, trenutak je došao, ostavljajući je, za nekoliko delića sekundi, ukočenog srca od beskonačne sreće...

Nekoliko dugih, potmulih minuta Fej je imala osećaj da lebdi u nekakvoj toploj magli sačinjenoj od čiste slasti. Istovremeno je želela da to nikad ne prestane i da što pre izroni iz te blaženosti da bi pogledala u lice čoveku koji je uspeo da je dovede u takvo stanje. Kada je, konačno, uspela da izbistri sliku oko sebe, videla je kako Leslie sedi na ivici postelje. Osetila je tek lako čuđenje što on ne diše ubrzano, što mu koža nije oznojena i što se ponaša kao da mu se nije dogodilo ništa tako nebeski slatko, kao što se dogodilo njoj...

— A ti? — jedva je uspela da izgovori, jer joj je celo te-

lo bilo utrnulo, uključujući i jezik i usne.

— Dobro sam — rekao je Leslie, jer je očekivao da ona to želi da čuje.

— Blagi bože! — šapnu Fej pospano, osećajući kako bi joj, posle svega prijaio dubok, veoma dubok sna. — Jesi li ti ljudsko biće?

— Anatomski... — reče Leslie spokojno. — Samo anatomski.

Ona je želela da se osmehne na tu primedbu, ali su joj mišići lica bili suviše opušteni...

Utonula je u dubok san pre nego što je uspela da pomisli: »Kako i zašto on to tako radi?«

Leslie je sačekao nekoliko minuta. Znao je da je uspeo u onome što je nameravao. Fej Alen je, sva oznojena, utrnula od strasti, spavala snom iz kojeg niko ne bi mogao bez mnogo muke da je probudi.

Ustao je sa postelje i ušao u kupatilo. Tuširao se gotovo pola časa, želeći da spere sa sebe tragove te i takve strasti...

Sada je znao nešto više o Fej Alen. Ako nije bila sportistkinja, onda je sigurno vodila računa da njeno telo uvek bude u sjajnoj kondiciji. I više od toga. Imao je osećaj, prema rasporedu ojačanja njenih

mišića, da se bavi nekim borilačkim sportom.

Sve ostalo je doznao pregledajući njen prtljag i lične stvari...

Lako je utvrdio da je Fej Alen službenik jedne agencije za obezbeđenje objekata i lica, iz Los Anđelesa. Po urednosti sa kakvom su bile raspoređene sitnice u njenom prtljagu mogao je sa prilično sigurnosti da pretpostavi da je dobar deo mladosti provela u policiji ili nekoj sličnoj organizaciji. Po izboru odeće zaključio je da se Fej ne nalazi na Maktanu da bi se kupala ili lovila mužjake. Pre mu je to ličilo na opremu nekoga ko želi da bude lako pokretan i mobilan u svakoj prilici. Pomislio je: »Operativac!«

Ono što je poslednje pronašao nateralo ga je da počne da razmišlja o Fej Alen ozbiljnije nego što je mislio da će morati — u dvostrukom dnu njene velike torbe nalazila se baršunasta kutija sa bravom na šifru! Za jednog iskusnog borca nije bio veliki problem da otvori bravu tako da se, kasnije, ne prepozna to otvaranje. Iako nije bio iznenađen sadržinom, ipak je to bilo nešto neuobičajeno...

U kutiji se nalazio, uredno rastavljen, odlično održavan

pištolj, »sauer«, kalibra 6,35! Sa prigušivačem!

Fej Alen je, dakle, mogla da bude telohranitelj. Ali, postavljala su se dva pitanja... Prvo: Šta radi na Maktanu i, drugo: od kada se zvanični telohranitelj služe prigušivačima?

Lesli je izvršio sitnu operaciju na pištolju, a zatim pažljivo izbrisao svoje otiske sa glatkog metala i sve vratio na isto mesto na kome se ranije nalazilo. Potom se obukao i izašao iz njene sobe... Bilo je već blizu pet izjutra!

Kada je ušao u sobu u kojoj ga je, još uvek budan, čekao Pit, nije govorio ništa. Samo je želeo malo samotnog mira, da se meditacijom očisti od toga što je te noći morao da uradi...

— Gde si do sada? — upitao je nestrpljivo Tabasko, ne razumevajući ćutanje svog prijatelja.

— Nije važno — reče Lesli tiho, ne želeći da njegovo trenutno nezadovoljstvo oseti i Pit. — Važno je da je Fej Alen na Maktanu sa posebnim zadatkom, koji podrazumeva i upotrebu vatrenog oružja sa prigušivačem! Valjalo bi da se pripazimo od nje, kao što bi, sasvim sigurno, trebalo da je držimo na oku.

— Ona ženska? — začudio se Pirt.

Lesli nije odgovorio. Povukao se u ugao sobe, seo na pod i doveo svoje telo u položaj za meditaciju. Tabasko je već gledao kako Lesli to izvodi i znao je da je najbolje da mu u tim trenucima ne smeta. Zato više nije govorio...



Postojalo je mnogo načina da Sumiko priđe Blusu Kuliku, upozna se sa njim i stekne uvid u njegovo kretanje, ljude sa kojima se susreće i poslovima koje obavlja. Ona je, naravno, izabrala najneobičniji...

Obukla se na način na koji se oblače kurve sa Bulevara Treš. Našminkala se za nijansu prejako, ali ne toliko da izdaleka liči na prostitutku. I, oko sedam izjutra, krenula prema zgradi u kojoj je bio iznajmljen stan na ime Blusa Kulika...

Nije se iznenadila kada ju je na ulazu sačekao čovek iz obezbeđenja, koji ju je odmerio od glave do pete i zazveckao svojim ključevima-

— Mislim da si pogrešila ulaz, dušo!

— Mislim da nisam — mahnato je otegnula Sumiko. — Znaš, ja sam rođendanski poklon.

— Ne razumem — reče čuvar.

— Platili su mi da otpevam uspavaniku gospodinu Kuliku i dali su mi ovu adresu — reče Sumiko koketno. — Valjda je to ovde...

Iz torbice je izvukla unapred spremljen papir sa adresom i zaglavljem jedne agencije za poslovnu pratnju. Čuvar je ovlaš pogledao papir, a zatim se namrštio:

— Pretpostavljam da mu ga ti dođeš kao neko iznenađenje...

— Kako si pogodio? — nasmejala se Sumiko.

— U tom slučaju ja, kao, ne bih smeo da pozovem gospodina Kulika i da te najavim, zar ne?!

— Onda bi propalo iznenađenje — reče Sumiko.

Čuvar je razmišljao nekoliko trenutaka. Bio je plaćen da proveri svakoga ko ulazi u zgradu, i da ga najavi stanaru. U protivnom je imao naređenje da ne pušta nikoga. U ovakvom slučaju, međutim, logika mu je nalažala da propusti tu damu... »Ako je uopšte u pitanju dama?«, pomislio je čuvar. Počešao se po glavi, a onda otvorio vrata i rekao:

— Trebalo bi da te pretresem, dušo. . .

— Samo ako to znaš da uradiš brzo. Nemam mnogo vremena — odgovorila je Sumiko što je mogla zagonetnijim glasom, nagoveštavajući laku prirodu uloge koju je igrala.

— Uffff. . . — bilo je sve što je rekao čuvar, promatrajući kako ona prolazi, njišući kukovima izazovnije od bilo koje žene koju je ikada video.

Time je prva prepreka bila preskočena i Sumiko je bila zadovoljna sobom. Nadala se da je Blus Kulik lakoverniji nego što bi se dalo prosuditi prema njegovom licu na fotografiji koju je videla u njegovoj kancelariji. U liftu se još jednom preslišala, ponavljajući šta sve treba da kaže i kako da postupi. . .

U tom trenutku je Blus Kulik bio pod tušem, pipkajući svoje omilitalo telo sa nezadovoljstvom. Po ko zna koji put je rešavao da konačno poseti nekog estetskog hirurga koji će mu izvaditi ispod kože višak sala i zategnuti kožu, kad mišići nije moguće. No, Blus Kulik se panično plašio svake vrste hirurgije i odlično je znao da njegova odluka nikada neće biti sprovedena u delo. Utoliko je njegovo nezadovoljstvo sopstvenim telom bilo jače.

Trgao se na zvuk zvona. Bilo je to nešto neuobičajeno, jer mu se nikada nije dogodilo da neko dođe kod njega, a da prethodno ne zove čuvar sa ulaza u zgradu. Čak ni domar nije dolazio. Ipak, Blus je pomislio: »To mora biti domar...«

Vilica mu se opustila od iznenađenja kada je otvorio vrata i u njima ugledao zanosno telo mlade Japanke, utegnuto u tamnu bluzu koja je nagoveštavala čvrste grudi i usku suknju koja je isticala bludne bokove.

— Šta j. . . — zaustio je i prekinuo u trenutku kada je Sumiko počela da peva rođendansku pesmu, najmaznijim glasom koji je mogla da izvuče iz grla.

U stvari, setila se starih ploča Menilin Monro i pokušavala je da imitira njen glas. Bilo je očigledno da Blus Kulik to nije mogao da primeti — bio je suviše iznenađen.

— . . . srećan rođendan, mili Bluse, srećan rođendan. . . — dovršavala je Sumiko. . .

— Ko. . . Koji je ovo đavo? — glasno je zamucio Blus Kulik. — Meni uopšte nije rođendan!

— To ne mora da znači da ne možete da pojedete svoj kolač — Sumiko je zatrepkala veštačkim trepavicama.

— Ovo je glupo — rekao je Kulik, i sam se osećajući prilično glupo u mantilu za kupanje, ispod koga je imao samo stotinak funti beskorisnog sala i jedva nešto preko sto dvadeset funti ostarelog tela.

— Zar me nećete pozvati u-nutra? — upitala je Sumiko. — Običaj je da slavljenik pojede kolač...

Na trenutak je izgledalo kao da će Blus Kulik jednostavno tresnuti vrata, opsovati nešto i potruditi se da zaboravi pojavu izazovne Japanke. No, pre vagnula je izvesna radoznalost, izmešana sa divljenjem prema tom skladnom telu koje mu se, eto, nudilo. Rekao je:

— Ko te šalje?

— Agencija — rekla je prosto Sumiko. — Dobila sam nalog...

I njemu je pružila papir sa adresom, koji Blus Kulik nije ni pogledao.

— Ovo mora da je neslana šala — rekao je Kulik, a onda se pomerio i pokretom glave pozvao Sumiko da uđe. — Moraćeš dobro da se potrudiš da mi objasniš šta sve ovo treba da znači!

Ona je ušla, njišući se poput iskusne prostitutke, ili rođendanskog kolača. U prolazu je ovlaš okrnula dojkama i ramenom Blusovo telo i on se malo pomerio unazad. Po tom

pokretu je Sumiko znala da je progutao mamac i da će sada sve ići mnogo lakše...

— Jesi li siguran, cakani, da ti nije rođendan? — upitala je Sumiko razvezujući pojas na suknji, koji nije ništa pridržavao, već je bio samo dekorativni detalj.

— Ne volim zezanje ovog tipa — rekao je Blus, ali ipak nije skidao oči sa nje. — Koja je tvoja agencija?

— »Afrodita« — odgovorila je spremno Sumiko. — Zašto pitaš?

— Daj mi broj telefona — rekao je Kulik. — Hoću da proverim ko mi je ovo smestio!

Sumiko se zanosno osmehivala dok mu je ispisivala broj agencije, ružom za usne, na ogledalu u predsoblju, izvijajući telom tako da je, u jednom času, njena zadnjica dodirнула Blusove prepone. On je ponovo ustuknuo. Sumiko se osmehivala ne da bi izgledala zamamnije, već iz čistog zadovoljstva — bila je sasvim sigurna da je Blus Kulik naseo.

— Rekli su mi da mogu da očekujem pravog džentlmena — rekla je Sumiko. — Izgleda da je to sasvim tačno.

Blus Kulik je još uvek na licu imao izbezumljen izraz čoveka koji nije sasvim siguran šta mu se dešava. Prišao je telefonu, podigao slušalicu, po-

gledao u broj ispisan ružom za usne na ogledalu, ali — nije okrenuo broj...

— Ako više voliš da ti dahćem u slušalicu, mogu da odem i da te pozovem za deset minuta, lepi — šapnula je dahravo Sumiko.

Kulik je spustio slušalicu, odustajući definitivno od bilo kakve provere. Zaključio je da mu je, za sada, dovoljno to što zna ime agencije i telefon. Proveniće kasnije...

— Šta bismo, po tebi, mogli da radimo za... ovaj... moj rođendan? — upitao je smirenije, a u glasu mu se osećala požuda koja je nadvladala zdrav razum.

— Sve što ti padne na pamet, tigre! — rekla je Sumiko.

— Baš sve?!

— Recimo, mogli bismo da počnemo od nekog pića... — reče ona.

Zaklimao je glavom, očigledno razmišljajući na koji način da zadovolji svoju razbuzdanu pohotu, za koju nije bio siguran da li će potrajati. Istovremeno se nadao da će, baš zbog tog iznenađenja, možda moći...

— Vino? — upitao je.

— Sve što je mokro — rekla je Sumiko.

Gledala je kako se nesigurno kreće kroz sopstvenu kuću i ubrzo iz kuhinje donosi bocu

vina i dve čaše. Ušao je u prostranu dnevnu sobu, a Sumiko ga je sledila, izvlačeći češljeve iz kose, tako da joj se bujna, tamna gniva rasula po obilim ramenima...

— Zar nisi pod tušem zamišljao da bi lepše bilo udvoje? — upita ga ona, pružajući ruku i dodirujući mu vlažnu kosu.

Blus Kulik se trgao i umalo nije prosuo vino. Osećao se glupo u mantilu za kupanje, a nije mu padalo na pamet da li je zgodno da se presvlači. Odlučio je da, ipak, navuče nešto drugo na sebe...

— Sačekaj da se presvućem — rekao je.

Umesto bilo kakvog komentara dobio je vreo zagrljaj, u kojem su mu njene ruke pro-našle prolaze kroz oklop od mantila za kupanje, a njen jezik kliznuo uz vrat, sve do ušnih školjki. Zbunjeno je spustio dve čaše sa vinom, koje je do tog trenutka držao u rukama, na sto, i pokušao da odgovori na zagrljaj, ali je to ispalo tako nespretno da se radije izvukao iz zagrljaja i ponovio:

— Sačekaj da se presvućem!

— Volim gole muškarce! — dahnula mu je Sumiko u uho. Međutim, Blus Kulik se izmaknuo... Sumiko je uzela u ruku čašu sa vinom i podigla je:

— Pa... Srećan ti rođendan, bilo kad da je to!

Očekivala je da i on uzme čašu u ruku. Očekivala je da se kucnu i da ispiju. Pri tom ga je gledala u oči sa toliko vrelom strašću da je Blus Kulik konačno uzео čašu, hitro se kucnuo i još brže ispio vino. Zatim se okrenuo i nestao u jednoj od soba...

Sumiko je svoje vino ispijala polako. Nije imala gde da žuri. Čekala je...

Nekoliko minuta kasnije, baš u trenutku kada je Blus Kulik izlazio iz sobe, ovog puta obučен u nešto malik na pidžamu, uspavljujuće sredstvo koje je Sumiko knišom stavila u njegovu čašu sa vinom je počelo da deluje...

Blus Kulik nije shvatio šta nije u redu! Samo se prostro po podu izgledajući pri tom toliko smešno da se Sumiko, ipak, nasmejala...

— Ovaj rođendan ćeš dobro zapamtiti, daso! — rekla je, još uvek glasom koji je bio primeren ulozi iz koje je upravo izlazila, pretvarajući se u pravu Sumiko.

Onu koja traži. I nalazi...



le su ga sirene. To je bio zvuk kakav nije čuo na Maktanu! koju je Pit pretpostavio da im je sobarica. Naime, njemu su sve Filipinke ličile jedna na drugu i nije se baš najbolje snalazio u raspoznavanju takvih likova. Sačekao je da Leslie dovrši razgovor i da sobarica ode...

— Hoće li nam menjati posteljinu u sobi? — upitao je nategnuto veselo Tabasko. — Pa, to čine svaki dan!

— Radi se o nečemu mnogo ozbiljnijem — reče vrlo nat-

Prethodnu noć je dugo bdeo, čekajući da se pojavi Leslie, a i posle toga mu je trebalo dugo da zaspi. A sada — sirene...

Leslie nije bio u sobi i Pit se upitao gde li može biti. Odgovor je dobio na prostiji i brži način nego što se nadao — čim je izašao iz bungalova video je Leslieja kako stoji napolju i razgovara sa Filipinkom za mureno Leslie. — Neko je poginuo jutros.

— Neko?!

— Ronaldo — reče Leslie.

— Ronaldo! — zapanji se Tabasko Pit. — Kako?

— Devojka nije znala da kaže — odgovori Leslie. — Sirene koje čuješ su sirene policijskog patrolnog broda. Devojka kaže da je čula da će stići i avionom iz Manile. Policija, naravno. Ne verujem da može-

Tabasko Pit se probudio oko pola deset. U stvari, probudio-

mo da odemo na mesto događaja...

— Gde se to dogodilo? — upita Pit. — Daleko oдавде?

— Ne daleko, ali je to mesto, litica Borbon, zapadno, blokirana — reče Lesli. — Ni osoblje ne može tamo, a kamoli turisti. Nas dvojica smo, zvanično, turisti.

— Čekaj! — Pit je malo razmislio. — Ne verujem da možeš da misliš kako se toliko policije okuplja ako je Ronaldo stradao nesrećnim slučajem?

— Devojka kaže da je čula da je Ronaldo poginuo od metka — rekao je Lesli smračeno.

— Blagi bože! — uzviknu Pit.

— Raspitao sam se — reče Lesli. — Ta litica se diže visoko iznad mora i tamo postoji samo jedna pešačka staza, ali ona ne ide ivicom litice. Na vrhu litice je nekakvo šipražje... Leš je pronašla neka starica goneći koze po tom žbunju. Devojka kaže da je neka njena prijateljica uspela da razgovara sa stanicom. Stara je pre zore stigla tamo, napasajući koze. A kad je pronašla mrtvog Ronalda, on je još bio topao... Shvataš?!

— Ubijen vatrenim oružjem, još topao... — Tabasko je napregao mozak. — Da li je ta starica videla nekoga?

— Ne — reče Lesli. — Devojka kaže da stara nije videla nikoga. Nije čak ni čula ništa! Nije čula pucanj!

Pit je zabezeknuto gledao u Leslija. Nije mu trebalo mnogo da shvati šta to Lesli pokušava da mu saopšti...

— Prigušivač! — jeknuo je tiho Tabasko.

— Fej Alen nije bezopasna, rekao sam ti to noćas — reče Lesli. — Možda sam ja kriv što je nisam shvatio ozbiljnije. Ne verujem da još neko, osim nje, na Maktanu ima oružje sa prigušivačem. Ronaldovo ubistvo se moralo dogoditi dok je ta starica sa kozama bila na toj litici. U žbunju se ubica mogao lako sakriti, ali pucanj... Naravno, ako je pucao sa prigušivačem stara nije mogla ništa čuti...

— Postavlja se pitanje šta je Ronaldo tražio jutros tamo? — upita Tabasko poskočivši od iznenađenja. Jer, iznenadio je samog sebe tako hitrim zaključivanjem.

— To bismo lako mogli doznati kada bismo uspeli da posetimo mesto događaja — rekao je Lesli. — Međutim, za sada je to nemoguće. Policija nikada ne bi pristala da nas pusti, a ima ih suviše da bismo mogli, kao na aerodromu, da izigravamo INTERPOL.

Neko vreme su čitali. Ma kako kratko poznavali mladog konobara, ipak su ga smatrali prijateljem, a nikada nije bilo lako svaniti smrt prijatelja, naročito ne nasilnu!

Nisu morali da se dogovaraju da nastave da se ponašaju kao turisti, čak iako je dobar deo osoblja znao da Pit još uvek traga za ženom sa kojom je stigao na ostrvo. Takođe nisu morali da troše reči na to da će, upravo upornim raspi-tivanjem o nestaloj Etel Rodžers, skrenuti na sebe pažnju policije, koja je, najednom, smrću nesrećnog Ronalda, postala vrlo brojna na ostrvu...

Lesli i Pit su krenuli ka restoranu koji se nalazio uz bazen. Doručkovali su nešto voća i sladoled, osmatrajući naokolo. Sve je izgledalo normalno. Većina turista, a i dobar deo osoblja, nije imao pojma šta se događa. Čuo se smeh, glasan govor, na licima se čitala uglavnom vedrina. Pit i Lesli nisu mogli biti vedri, ali se nisu ni trudili da se suvišnom ozbiljnošću razlikuju od drugih...

Međutim, razlikovali su se — već po tome što su danima tragali za Etel... Kada su ugledali policajce na ulazu u restoran, shvatili su da je i njima ta razlika uočljiva...

— Ovi će za naš sto — rekao je Tabasko.

— Najverovatnije — rekao je mirno Lesli.

Bio je samo jedan uniformisan. Onaj stalni, ne naročito inteligentni ostrvski policajac. Sa njim u društvu su bila dvojica u civilu. Uniformisani im je nešto govorio, gledajući u pravcu Leslija i Pita, a onda je otišao. Dva policajca u civilu se približiše stolu...

— Prijatno, gospodo! — reče stariji vrlo učtivo, na pri-lično dobrom engleskom.

— Hvala — reče spokojno Lesli.

— Mi smo iz policije — reče stariji diskretno pokazujući svoju legitimaciju. — Ja sam inspektor Florijan, a ovo je moj pomoćnik poručnik Pijan. Dovoljavate li da sednemo za vaš sto?

Inspektor je govorio vrlo tiho, očigledno sa namerom da njihov razgovor ne čuju drugi turisti u restoranu. Pit zakluma glavom:

— Slobodno sedite. Mesta ima.

— Hvala — reče uljudno inspektor. — Vidite, meni je zaista neprijatno što vas uznemiravam, ali bih želeo da vam postavim nekoliko pitanja...

— O čemu se radi? — upita Lesli brzo, osetivši da bi Tabasko svojom nervoznom ne-

taktičnošću mogao propustiti priliku da dozna nešto više o Ronaldovoj smrti, a već samo prisustvo policije davalo je priliku za to.

— Radi se o izvesnom incidentu, koji bi i vama mogao da pokvari odmor — reče oprezno i neutralno inspektor. — Ali, molim vas... Restoran nije mesto za takve razgovore. Upravo sam hteo da vas zamolim da, po završetku vašeg obeda, svratite u plesnu dvoranu, na spratu. Ona je u ovo doba prazna. Tamo možemo da razgovaramo na miru.

Lesli je ispod stola oprezno nagazio Pita i ovaj je spremno zaklimao glavom, na šta policajci ustadoše i odoše, ne osvrćući se. Pit se izbeči na Leslija, očekujući da mu objasni...

— Zašto me ne pustiš da govorim?

— Govonićeš kada bude reči o Etel — reče Lesli mirno. — Mislim da će nas ovi pitati šta znamo o Ronaldu!?

— Ne znamo ništa — reče prostodušno Tabasko.

— Osim da nam je bio prijatelj i da smo ga, hotimično, uvukli u našu igru traganja za nestalom Etel Rodžers — reče ozbiljno Lesli. — Sećaš li se našeg poslednjeg razgovora sa Ronaldom. Bili smo na njegovom brodu i neko nas je tamo video, i zato su došli da ra-

zgovaraju sa nama. Osim toga, mislim da je Ronaldo poverovao da može sam da se igra detektiva. Ne znam na šta je nabasao, ali sam gotovo uveren da ga je to koštalo glave.

— Ne veruješ valjda u to? — sa nevericom upita Pit.

— Verujem — reče jednostavno Lesli. — Razmišljao sam, i sa koje god strane prilazio problemu, rešenje se naziralo samo ako u obzir uzmemo i nestalu Etel i sve ono što smo nas dvojica, možda preuranjeno, rekli Ronaldu. Čak smo ga i pohvalili da je bolji detektiv nego što sam zna...

— Pakla mu! To je tačno! — reče Tabasko.

— Ovaj razgovor sa policijom možemo da iskoristimo na dva načina — reče Lesli. — Možemo da doznamo, posredno, najverovatnije, neke detalje o Ronaldovoj smrti. I... možemo da ih zainteresujemo za Etel, a tebi je stalo do toga, zar ne?

— Pođimo, onda...



Ispostavilo se da je inspektor Florijan neuporedivo ozbiljniji i razumniji policajac od ostrvskog pozornika koji se,

u gomili novopridošlih pripadnika zakona jednostavno izgubio. Stari inspektor je zadržao Pita i Leslija prilično dugo i pokazalo se da je Lesli bio sasvim u pravu kada je govorio o dve vrste razgovora...

Doduše, nisu uspjeli mnogo da saznaju o Ronaldovoj smrti, jer je inspektor Florijan vešto izmicao svim pitanjima koja su mogla doći taj slučaj. Kad god bi Lesli postavio pitanje »zašto?«, inspektor bi govorio o Ronaldu ne kao o mrtvom, nego kao o nekakvom neodređenom problemu, a u jednom trenutku je rekao i da se to ne bi trebalo ticati Leslija i Pita.

Zanimalo ga je zašto su Lesli i Pit bili na Ronaldovom brodu. Dobio je prilično iskren odgovor — koji je, istog časa, prerastao u novi problem, jer je izgledalo da inspektor nije imao pojma o nestaloj Etel Rodžers. Lesliju je bilo dovoljno da pažljivije pogleda Tabasko Pita pa da shvati da je i Pit razumeo da ostrvski policajac nije inspektoru rekao ništa o Etel.

Drugi deo razgovora je vođen o Etel i Pit je, konačno, dobio satisfakciju, jer je Florijan taj slučaj shvatio zaista vrlo ozbiljno. Pit je morao da

ponovi svoju, prilično dugačku izjavu... Podrazumeva se da je namerno propustio da kaže sve ono što se ticalo dostignuća njegove i Leslijeve istrage. Inspektor je obećao da će se posebno pozabaviti pitanjem nestanka Etel Rodžers, a Lesli i Pit su naprosto morali da mu poveruju...

Kada se razgovor završio, posle gotovo dva časa boravka u salonu plesne dvorane na spratu centralne zgrade hotela, Pit i Lesli su izašli u baštu pored bazena, izabrali jedan mali sto ispod suncobrana i dugo ćutali. Pit možda i nije bio svestan svrhe tolike tišine, ali je Lesli odlično znao da policija nije prestala da motri na njih i hteo je da bude siguran da u blizini nema radoznalih ušiju nekog od saradnika inspektora Florijana. Kada se uverio da može slobodno da govori rekao je:

— Nismo mnogo doznali o Ronaldu... Osim...

— Osim? — iznenadio se Pit, jer je bio uveren da nisu doznali apsolutno ništa.

— Osim da će do kraja dana raščistiti liticu Borbon. — rekao je Lesli. — Možda nisi primetio kako je jedan od uniformisanih razgovarao telefonom sa nekim iz Manile, i tražio je

pogledom nekakvu potvrdu od inspektora, koji je na upitan pogled samo klimnuo glavom. U prvi mah mi nije bilo jasno o čemu se radi, ali kada su policajci krenuli ka hodniku koji vodi ka kancelariji direktora letovališta, shvatio sam da samo žele da ga obaveste da će se sva ta silna policija povući što je brže moguće. Verovatno u toku dana. To praktično znači da ćemo noćas moći da se prošetamo do te litice i bacimo pogled sa nje.

— Kada bi samo to moglo nešto da nam kaže... — zava-jkao se Pit.

— Nadajmo se da hoće.

— Šta misliš, hoće li taj inspektor učiniti nešto da pro-nađe Etel? — upitao je sa mnogo nade Tabasko. Obično nije mnogo verovao u policiju, ali je sada bio gotovo očajan.

— Moja je pretpostavka da je Etel još na ostrvu i da je verovatno živa, za šta mora da postoji vrlo snažan razlog, koji mi, na žalost, ne znamo. Budući da je policija tu, ko god da drži Etel pokušaće da je prebaci sa ostrva bilo gde, samo da bude što dalje od policije. Policija obično nije naročito brza, pa se bojim da ćemo, opet, nas dvojica morati da se pobrinemo da otmičari,

ma ko da su, ne odvedu Etel. Jer, ako je odvedu, naše šanse da je nađemo će se drastično smanjiti.

— Znaš li šta me buni u celoj toj stvari... — reče Pit. — Još uvek mi nije jasno zašto bi neko imao računa da otme Etel?! Užasno je što sam pomišljao na to, ali nekako bih i razumeo da ju je ucmeкао nekakav manijak ili tako nešto...

— I sam sebi postavljam to pitanje i još ne nazirem odgovor — reče Leslie. — Jedina nada nam je Sumiko. Ona radi važne stvari, tamo, kod kuće, u Frisku. Jedina naša nada je da se potvrdi da je nestanak Etel Rodžers u vezi sa njenim poslom. Jer, ti kažeš da joj je privatni život bio skoro neporočan...

— Ne šali se, molim te — reče Tabasko pomalo tužno.

— Izvini — izgovorio je prijateljskim glasom Leslie. — A sad... Ostani tu, a ja ću da odem u bungalov da telefoniram Sumiko. Možda je ona doznala nešto što bi nam moglo pomoći...

— Zar se ne bojiš da bi policija, iz čiste učtivosti, da nam prisluškuje telefon? Ovde, u hotelu, to bi mogli lako da izvedu — reče Tabasko.

— Pa... alko znaju japanski... — osmehnuo se Leslie.

— Bože... — uzdahnio je Pit, setivši se da Sumiko i Leslie uvek govore japanski kada treba da sakriju od radoznalih ušiju sadržaj razgovora.

Gledao je kako Leslie prelazi travnjak i nestaje u prolazu kroz živu ogradu. Kretao se istim onim putem kojim je prošla Etel, nekoliko sekundi pre nego što će nestati...



Sumiko je upravo obavila proveru memorija kompjutera Direkcije za socijalno staranje kada je zazvonio telefon. Živnula je i skočila prema telefonu. Imala je toliko toga da kaže Leslieju...

— Leslie, jesi li to ti? — upitala je razdragano. Njegov glas joj se činio otrežnjavajući posle svega onoga što je morala da glumi sa Blusom...

On joj je odgovorio na japanskom, što je značilo da postoji mogućnost da ih neko prisluškuje...

— Imam toliko toga da ti kažem — rekla je i Sumiko na japanskom. — Jesi li siguran

da mogući prislušivači ne znaju japanski?

— Mislim da ga ne znaju, ali mogu snimiti razgovor i prevesti — rekao je Leslie mimno. — Međutim, stvari se, izgleda, razvijaju tako da bi se moglo dogoditi da se sve što se može mora završiti brzo. A policiji bi trebalo bar dva dana da prevede ovaj razgovor.

— Zvuči kao da je na Filipinima burno — reče Sumiko.

— Burnije nego što možeš zamisliti — rekao je Leslie. — Gotovo sam siguran da je Etel Rodžers oteta. Sve ukazuje na to da su je otela četiri muškarca, Filipinca, koje je ovde neko podmetnuto kao konobare. Od dana otmiče oni nisu viđeni, a niko ne može da potvrdi da su otišli sa ovog ostrva. Jedan od osoblja, po imenu Ronaldo, je ubijen jutros, a on je pokušavao da nam pomogne u potrazi za Etel. Nisam baš stoprocentno siguran, ali mi se čini da je neko ovamo poslao i ubicu. Profesionalca...

— Hej! Pa to se slaže... — rekla je Sumiko sa izvesnim oduševljenjem, iako nikada nije volela da čuje vesti o bilo čijem ubistvu.

— Šta se slaže? — upitao je Leslie.

— Shvatićeš... — rekla je Sumiko. — Pripremi se na dužu priču.

— Spreman sam — rekao je Leslie gotovo nežno. Prijao mu je njen glas, naročito posle onoga što je moralo da se dogodi sa Fej Alen.

— Možda je taj ubioa jedina opipljiva veza između onoga što sam ja uspela ovde da pronađem i nestanka Pitove Etel — rekla je Sumiko. — Kao što si mi rekao, proveravala sam galeriju i Kulikove. Bilo je suviše tajanstvenih stvari i, bojim se, nisam ni manji deo uspela da rešim, ali sam zato pronašla nešto što bi moglo da nas odvede na pravi trag. Pre svega, Kulikovi, vlasnici galerije... Oni su to samo po imenu. Pravi vlasnici su, za sada, nedovoljno vidljivi, mada slutim da glavne konce u rukama drži Rialto Maja. Znaš li o kome govorim?

— Suviše dobro — rekao je Leslie i setio se lika Rialta Maje. Prilično mračnog lika, u stvari.

— Mada, istini za volju, u svemu tome ima svoje prste i izvestan tip po imenu Blus Kulik — nastavila je Sumiko. — Kuliko mogu da pretpostavim, on je potomak neke sporedne loze Kulikovih i svakako nije

nominalni vlasnik ničega što se vodi pod imenom Kulik, osim neke svoje posredničke firme, koja jedva da se može smatrati ozbiljnom. No, njegovi poslovi sa Majom su prilično razgrnati i slutim da je Blus Kulik samo Majin čovek koji izvršava poslove. Ne znam tačno ni o čemu se radi. Možda je u pitanju droga, ili ilegalno oružje, ili bilo šta slično, a profitabilno. U sve je umešana i jedna žena, Iris Lejn, koja je glavni menadžer galerije...

— Šta je sa pravim Kulikovima? — upita Leslie.

— Da... U pitanju je jedna starica i dva starca — reče Sumiko. — U proseku imaju više od devedeset godina i odavno su smireni u jednom otmenom staračkom domu. Sve troje boluju od neke nasledne bolesti slične teškoj senilnosti i uopšte nisu u stanju da vode računa o sebi, a kamoli da potpisuju dokumenta za galeriju. Mislim da nisu ni svesni da im galerija tako dobro služi. Dugo sam lutala tražeći ih, a onda mi je palo na pamet da uđem u program kompjutera socijalnih službi... I, našla sam ih tamo. I adresu tog staračkog doma i sve, mada nisam sigurna da bih bilo šta

postigla kada bih išla da ih posetim.

— To nije neophodno — rekao je Lesli. — Taj Blus...

— Imala sam neposredni kontakt sa njim i veruj mi da nije bio prijatan za njega — rekla je Sumiko. — Čova je mutan. Preko njega se za račun galenije uvoze već potrošena, polovna slikarska platna, iz Grčke. Uopšte ne razumem kome su potrebna polovna slikarska platna? Ali, činjenica je da mu to prevoze ljudi iz firme čiji je vlasnik Rialto Maja. Osim toga, pronašla sam i dokumenta koja potvrđuju da je Maja na Kulikov račun uplaćivao, s vremena na vreme, tako bezobrazno visoke sume novca da je nezamislivo da je time mogao da plati jednostavno posredništvo u poslu. Radi se o milionima! Konačno, prilikom posete Blusu Kuliku, našla sam zvaničam račun kojim je Blus Kulik platio jednoj agenciji za bezbednost angažovanje jedne žene po imenu Fej Alen... Raspitala sam se o agenciji...

— Čekaj! — prekide je na tren Lesli. — Jesi li sigurna da je Blus Kulik platio da Fej Alen...

Nije dovršio. Ni Sumiko nije mogla biti sigurna šta to

Lesli pokušava da joj saopšti, a onda je, u treptaju, shvatila:

— Nemoj mi reći da je to... Fej Alen je tamo, zar ne?!

— Da — rekao je Lesli mirno. — Čini mi se da odlično rukuje vatrenim oružjem, sa prigušivačem.

— Nije ni čudo, jer radi u agenciji čiji je vlasnik... naravno, Rialto Maja — rekla je Sumiko. — Uopšte ne sumnjam da je ona ubica koga si spomenuo.

— Ni ja ne sumnjam... Sada više ne — reče Lesli.

— Uz račun koji sam pomenula bila i potvrda o plaćenju avionskoj karti — postavila je Sumika. — Do Manile! Nisam bila sigurna da li to može da se poveže sa tom Alenovom, ali sada mi je i to savršeno jasno. Iako, još uvek ne znam zašto im je toliko važna Etel Rodžers. Hoću da kažem, meni sve to liči na... Blagi bože! Pa, Fej Alen će ubiti Etel!

— Ne verujem — rekao je Lesli. — Da su hteli da je ubiju, mogli su to da učine odmah. Pre bih rekao da je Fej Alen došla da bi obezbedila prebacivanje Etel u Države. I, već je počela da radi svoj posao. Naslućujem da je taj naš prijatelj, koji je poginuo, morao

da ih namiriše... Fej ga je sprečila u tome.

— Šta treba da učinim? — upita Sumiko. — Kada bih pozvala policiju ne bih znala šta da im kažem. Ni jednog jedinog opipljivog dokaza, ali je, izgleda, i tebi sve jasno.

— Mnogo šta je sada jasnije nego pre — reče Leslie. — Ipak, pokušaj da nastaviš istragu. Ono što nam je potrebno je motiv!

— Motiv znaju Blus Kulik, Iris Lejn, Rialto Maja i, naravno Etel Rodžers — reče Sumiko. — Ne mogu da se odlučim ko mi je od svih njih najbliži... Koga bi mogla da prisilim da mi to kaže?

— Ne pokušavaj da priđeš Rialtu! — reče sasvim ozbiljno Leslie. — Suviše je opasno. Taj pas oko sebe ima celu vojsku. Pokušaj sa tom ženom... Iris...

— Koliko žestoko mogu da je pritegnem? — upita pomalo šeretski Sumiko.

— Možeš da joj skineš kožu sa leđa — našalio se Leslie. — Jer, ista joj neće mnogo trebati ako se susretne sa Tabaskom. On je spreman da pobije gomilu kretena, samo da spase Etel!

— Pokušaj da ga zadržiš da ne uradi nešto glupo, Les —

reče Sumiko sa nežnošću. — I sam znaš da njemu krv vri na vrlo niskoj temperaturi.

— Ne brini za nas — reče Leslie. — Čuvaj se!

— Hoću, mili — reče Sumiko toplim glasom.

— Ubrzo ćemo se vratiti — rekao je Leslie. — Nadam se sa Etel.

— Čekam te! — reče Sumiko.

Veza se prekinula i ona je neko vreme setno gledala u telefon, kao da gleda u Leslieja...



Leslie namerno nije rekao Tabasko Pitu sve ono što su on i Sumiko razmenili kao informacije od presudnog značaja. Saopštio mu je samo da je sada već sasvim izvesno da je Etel na Maktanu, još uvek, i da će vrlo brzo otmičari pokušati da je prebace. Rekao je i da je Fej Alen ubica...

— Blagi bože?! — zapanjio se Tabasko. — Ona riba?!

— Riba... — potvrdio je Leslie. — Ali otrovna. — Moraćemo da je eliminišemo pre nego što raširi otrov oko sebe.

Pit je sumnjičavo odmerio Leslija. Poznavao ga je dovoljno da je sa sigurnošću mogao da kaže:

— Pretpostavljam da si sebi stavio u zadatak da središ tu divlju mačku.

— Ne pre nego što me odvede do Etel — rekao je mirno Lesli. — Potom ću je predati inspektoru Florijanu. Mislim da je zaslužio mali poklon.

— Neću te ni pitati kako to misliš da izvedeš — reče Pit.

Već se hvatalo veče nad obalama Maktana. Glavne policijske snage su već bile napustile ostrvo. Osim ostrvskog pozornika tu je ostao još samo stari inspektor. Pre nego što su otišli učinili su sve da turisti na Maktanu uopšte ne primete da se događa nešto neobično. Osoblje je, međutim, znalo vrlo dobro šta se desilo, ali su i oni dobili instrukcije da turistima ne govore ništa. Međutim, važnije od toga je bilo da policija nije uspela da odmakne u svojoj istrazi ni pola koraka. . .

Lesli je sačekao da prođe večera, zatim i večernji program za turiste, pre nego što je napustio bungalov. Prethodno je objasnio Pitu da ne razmišlja ni časa ukoliko se do-

godi da Fej Alen pokuša da ga poseti. . .

— Kako to misliš? — upitao je Tabasko.

— Ne pokušavaj da razgovaraš sa njom, alko dođe ovamo — rekao je Lesli. — Mislim da je ona već uspela da dozna da nas dvojica tražimo Etel, i bojim se da bi joj moglo pasti na pamet da i nas zaustavi, kao što je zaustavila Ronaldu. Ako se pojavi, prvo joj polomi obe ruke, a onda razgovaraj!

— Sa zadovoljstvom! — iskezio se Pit. — Ali, zašto da joj, onda, ne pođem u posetu?!

— Ne — reče Lesli. — Budi ovde i nemoj izlaziti iz bungalova. Imam nekakav osećaj da će nas posetiti još neko. . .

— Matori policajac? — pogađao je Pit.

— Pogodio si — reče Lesli. — Ako on dođe, red je da ga neko sačeka. Pošto ja neću biti ovde. . . I, ako dođe Florijan i pita za mene, opali mu nekakvu pornografiju u stilu. . .

— Znam! — nasmejao se Pit. — Upravo oreš nekakvu mladu Filipinku!

— Ne Filipinku, zaboga! — nasmejao se Lesli. — Pomeni bilo koju drugu naciju. . . Fra-

nouskanju, ili Holadanku... U poslednjoj grupi turista ih je bilo...

— Dobro, dobro... Valjda mogu jednog policajca uspešno da slažem! — reče Pit.

Zatim je gledao kako se Leslie presvlači...

Na njegove oči je Leslie Eldridž menjao lik. Iskočivši iz farmerica i majice, skliznuo je u tesni kostim od crne svile, koji je prekrivao svaki deo njegovog tela, osim očiju...

Leslie je stao ispred Pita. Sad je bio ninđa! Ratnik noći. Moćni osvetnik. Profesionalac koji raspolaže svim ratnim veštinama mnogih generacija. Pit je bio jedna od retkih osoba koje su znale Lesliejevu tajnu.

Ninđa napuni tajne pregratke priručnim oružjem — šurikenima i bodežima za bacanje. Zatim izabra nešto iz arsenala eksplozivnih kuglica, od onih koje zaslepljuju protivnika i od onih koje omamljuju protivnika šireći oko sebe mešavinu gasova. Tako opremljen podiže nakratko ruku da pozdravi Pita, a onda nestade, tiho poput magle i brzo poput olujnog vetra...

Kretao se s lakoćom divlje životinje koja ne zna za umor. U tami se snalazio po nepogrešivom instinktu. Birajući du-

boke senike, brzo je napustio prostor letovališta i uronio u bujnu vegetaciju ostrva, krećući se ka zapadu. Cilj mu je bila litica Borbon. Imao je snažan osećaj da nastavak istrage mora da počne sa tog mesta...

»Milje nisu ništa za misao!«, tako je govorila jedna stara japanska poslovice. Za ninđu je to značilo da može da pređe ogromne razdaljine ne trošeći mnogo telesne energije, jer ga je pokretala misao o zadatku i stremljenje ka cilju. I, zaista, kao da prostor nije predstavljao ništa, ninđa pređe nekoliko milja do litice brže nego što bi to mogao, usred dana, i najbolje pripremljeni sportista.

Prepoznao je liticu. Ninđin vid u tami je bio izvežban i oštar kao i po dnevnom svetlu. Ispred njega se uzdizala litica obrasla gustim rastinjem i greške nije moglo da bude... Još kada je, lakše nego što je mislio, pronašao otpatke — tragove boravka brojne policijske brigade na tom mestu...

Pogled sa litice nije mu mnogo govorio. Sama divljina mesta nije davala mnogo nade da se tu može nalaziti mesto na kome je bila skrivena Etel Rodžers. Ali, ninđa je znao da se očima ne može videti skriveno.

Neko vreme je naprosto stajao, stopljen sa tamom, dišući duboko, sve dok sebe nije doveo u stanje slično transu, u kojem je mogao jednim delom svoje duše, kao nekim fluidom, da luta prostorima nesхватljivim za obične ljude. Kao da je poslao svoja čula u izviđanje...

Takvo stanje je potrajalo ne koliko minuta, a onda se ninđa pokrenuo... Volšebni ratnički osećaj mu je rekao da je blizu, ali ne i na samom mestu gde će početi da se događa nešto što bi mu moglo biti važno. Spustio se sa litice. Gotovo da je u mislima mogao da vidi sliku kako neki ljudi dovode Ronalda na to mesto i kako ga tu čeka ubica...

Upnikos mraku nepogrešivo je pronašao mesto gde je iskrvario Ronaldo. Na tlu su se još mogle videti mutne, tamne mrlje krvi. Sa tog mesta je morao da krene dalje...

Izbio je jednim usekom, kroz gusto žbunje, na visoravan koju je presecio seoski put... I — onda je ugledao!

Na pola milje od ninđe, na nevelikom brdašcetu, uzdizao se vodotoranj, jedva vidljiv kr-

oz guste krošnje tropske šume. Bilo je to mesto koje je hotelskom naselju i ribarskom selu davalo vodu...

»Pitu nije palo na pamet...«, pomislio je ninđa i krenuo ka vodotoranju.

Nije prešao mnogo. Možda jedva tri ili četiri stotine jardi, kada ga je nešto nateralo da zastane. Nije to bilo ništa određeno, u prvi mah. Tek nagoveštaj nevolje. A, onda je, onjušivši vazduh, osetio miris. Tanak pramen parfema. I, prepoznao ga je...

Nekoliko minuta je bio pri-tajen u senci ogromnog žbuna, očekujući da ugleda osobu koja je širila miris nepoznat za prirodu koja ga je okruživala. I — nije pogrešio!

Fej Alen je koračala gotovo nehajno seoskim putem. I u mraku, i sa razdaljine od četvrt milje, ninđa je lako uočio mali pištolj smešten ispod od-eće koju je Fej Alen nosila. Sačekao je još neko vreme, a onda odahnuo — jer, Fej se upu-tila, skrenuvši sa puta, ka vodotoranju!

Više nije moglo biti sumnje. Bilo je to mesto gde su četiri

lažna konobara čuvala otetu Etel. Bilo je to i vreme određeno da se Etel izvuče sa ost-rva i prebaci, verovatno nazad, u San Francisko...

Ninđa je znao i to da je Fej komandant maktanske parade, da će je čuvari otete žene čekati i da je ona poslata da organizuje taj put. I, znao je da se ne sme dogoditi da se Etel udalji od Maktana ni pet stopa...

Fej Alen je stupala kroz tamu sa sigurnošću vrhunskog profesionalca. Ninđa pomisli da Rialto Maja pravi odličan izbor svojih saradnika. U svakom slučaju, Rialto Maja je verovao da Fej Alen sa lakom-ćom može da izvrši zadatak. Ipak, nije računao da će imati posla sa ninđom...

Krećući se tiho poput senke noćnog oblaka, ninđa krete kroz gustiš, obilazeći putanju kojom se kretala Fej u velikom luku. Nije smeo da dozvoli da se njihov susret odigra u blizini vodotorinja, pa je izabrao mesto na nekih dvesta jardi od tog mesta. Na tom mestu je bilo delimično sasušeno drvo. Donje grane behu gotovo gole

i ninđa se, u jednom skoku, nađe na tim granama.

Nije čekao dugo. Fej Alen se pojavila penjući se uz blagu uzbrdicu, nezadivljiva, sa lakom-ćom uvežbanog šetača. Nije se čak ni trudila da, iz puke opreznosti, zastajkuje i osmatra. Verovatno je smatrala da je sve bezbedno i da nikome živom neće pasti na pamet da je omete u poslu koji je krenula da obavi. Možda je imala na umu i da teži deo zadatka tek predstoji, kada sa otmičarima i Etel napusti vodotoranj i krene ka obali, gde ih je — ninđa je to mogao sa sigurnošću da kaže — čekao pripremljen čamac koji je trebalo da ih odvede daleko od Maktana. U svakom slučaju, Fej Alen je bila više nego samouverena.

Ipak, bila je suviše iskusna da joj se, u jednom trenutku, ne učini da sve ide suviše lako. I — zastala je!

Osvrnula se oko sebe pokretima koji su odavali iskustvo i lukavost dobrog lovca. Pri tome se rukom naslonila na stablo...

Teška crna senka koja je pala na nju sa stabla ostavila ju je bez daha!

Viseci nogama zakačen za granu drveta, ninda se opustilo i sručio na Fej poput ogromne crne ptice. Pre nego što je ona stigla i da pomisli da reaguje, uhvatio ju je obema rukama za nadlaktice i povukao gore, na drvo!

Fej Alen je dahнула tek kada se našla u nemogućem položaju, pritisnuta nečim moćnim uz granu drveta. Uz to je osetila kako se neka tamna ruka zavlada u njenu odeću, ali ne da potraži telesno zadovoljstvo — već oružje!

Ninda je izvukao ženino oružje iz džepa lako i brzo, poput najveštijeg džeparoša na svetu...

Razoružana, pritisnuta uz granu, nemoćna da se brani, i nedovoljno sigurna od čega to treba da se brani, Fej Alen je, budući da je bila profesionalac, samo stegnula zube i čekala, znajući da joj samo vreme može pružiti neku šansu.

— Znaš li ko je Etel Rodžers? — upita nečiji glas iz tame, one tame koja nije dozvoljavala Fej da se pomakne ni jednim delom tela.

Nije želela da odgovori. Nije, u stvari, bila ni sigurna da li je to što joj postavlja pita-

nje živo biće ili duh. A, onda je osetila stravičan bol u potiljku — ninda joj je naneo taj bol...

— Proklet... — jedva je uspela da izgovori Fej Alen.

— Hoću da znam zašto je oteta?! — glasilo je novo pitanje.

Fej je razmišljala brzo. Zaišta brzo. Nije želela da ponovo oseti bol. Istovremeno, bila je svesna da njen protivnik, ma ko da je, neće imati mnogo milosti ukoliko nađe za shodno da je muči, tražeći odgovore. Konačno, ona nije znala suviše i veoma hitro je došla do zaključka da ono što ona zna neće mnogo koristiti nikome. Požurila je da kaže:

— Znam samo da sam došla ovamo da bi ta oteta žena mogla biti sigurno prebačena u San Francisco. Ništa drugo...

Iako je odgovorila, opet je osetila nestvaran bol u potiljku. Jeknula je, osetivši da je na ivici svesti...

— Ko te šalje? — upitala je teška senka.

— Agencija... — pokušala je da slaže Fej Alen, ali se bol ponovio i ona je usred bola zaurala: — Rialto! Rialto!

— Zašto je Rialtu važna ta žena?

— Ne znam... — zavapila je Fej Alen. — Zaista ne znam. Znam samo da ona ima nešto do čega je Rialtu stalo. Nešto vredno. I, znam da do toga nije došla namerno. Ona i ne zna da to ima. Ali, Rialtovi ljudi to nisu pronašli u njenom stanu... Znam samo da Rialto želi od nje da sazna gde je to...

— »Ne znam« nije odgovor koji priznajem — rekao je ninda. — Šta je to što Rialto toliko želi?

— Nemam pojma — hitro je odgovorila Fej. — Nije moje da znam. Moje je...

— Da ubijaš, zar ne? — dovršio je ninda.

Nije više hteo da gubi vreme sa tom ženom. U stvari, Leslie je bio veoma kivan na sebe što je dozvolio da mu, u slučaju Fej Alen, zakaže opreznost. Da je bio oprezniji, nikada ne bi dozvolio sebi da provede noć, ni zbog kakvih informacija na svetu, sa tom ženom. I ne bi sebi dozvolio da joj dopusti da ubije Ronaldu...

Udarac koji je ninda naneo poluonsveščenoj Fej Alen nije

bio snažan, ali je zato bio neverovatno bolan. I — podario je toj ženi nekoliko časova duboke nesvestice!

Poput vreće nečeg beživotnog, Fej Alen je tresnula sa drveta, kada je to ninda odlučio. Prethodno joj je vezao ruke ovlaženom kožnom trakom. Ni je voleo da primenjuje taj metod vezivanja, ali je Fej Alen to, u svakom slučaju, zasluživala. Jer, sušeći se, koža se stezala i nanosila vezanom bolove koji se ne mogu lako ni zamisliti, a još teže podneti.

Ninda je znao da tako vezana Fej neće moći daleko da stigne, čak i kada se osvesti. A znao je i da se neće osvestiti dugo. Dovoljno dugo da je tu pronađu oni koji bi trebalo da je pronađu...

Ne osvrćući se na Fej Alen, ninda je krenuo dalje.

Nije išao ka vodotornju. Vraćao se u letovalište...



Inspektor Florijan je došao u bungalov u kome su odseli Leslie i Tabasko Pit nepunih

pola časa po Leslijevom odlasku. Tabasko ga je primio hladno, kao što se uvek odnosio sa policajcima. No, inspektorova ljubaznost ga je uskoro otkrivala i posle izvesnog vremena su časkali gotovo prijateljski...

— Ne mogu da poverujem da je mlada dama, za koju tvrdite da je nestala, još uvek na Maktanu — rekao je inspektor. — Mislim, Filipini se sastoje od hiljada ostrva...

— Nemojte mi i vi pričati o tome kako smo se Etel i ja svađali i kako je otišla zato što ja nisam bio pogodno društvo — reče kroz prisilan osmeh Tabasko.

— Ne, ne... — inspektor se osmehnu — mada postoji takva mogućnost...

— Što bi ukazivalo na to da vi meni ne verujete — dodao je Pit. — Isto tako biste mogli da me optužite da sam ubio Etel i negde sakrio njeno telo, pa sada izigravam ucveljenog ljubavnika, kao tražeći je. Zar niste na to pomislili?

— Ne bih komentarisao — rekao je učtivo Florijan. — I sami znate da je posao policajca da sumnja...

— Nastavite da sumnjate koliko god vam je drago — rekao je Tabasko — ali bih voleo da pronađete Etel. Onda bih vam lako oprostio bilo kakvu sumnju.

Dok je razgovarao sa inspektorom, Pit je stalno mislio na Leslija. Pitao se kako li će on ući u bungalov kad je bio u kostimu ninde. Iskustvo mu je govnilo da će Lesli, kao i obično, taj problem rešiti na neočekivani način. Ipak, Lesli je uspeo da ga iznenadi...

Ušao je u kuću gotovo sasvim go!

Inspektor Florijan je samo malo raširio oči u čudu i još jednom se osmehnuo. Pit je stao tako da mu policajac bude za leđima i upitno je pogledao u Leslija, koji raširi osmeh preko lica i reče:

— Bojim se da je plima bila brža od mene. Odnela je moju odeću...

— Bili ste na kupanju... — upita Florijan.

— U ovo doba? — začudi se Lesli praveći se da traži nešto prikladno da obuče. — Pre bi se moglo reći da sam bio na nekoj vrsti privatne zabave. Tu

risti ponekad te stvari rade i na plaži...

— Koje stvari? — upitao je Tabasko, ali kad je pogledao u inspektora Florijana učinilo mu se da je pitanje izlišno.

Lesli se obukao i seo, kao da se apsolutno nije ništa dogodilo. I, pre nego što je inspektor Florijan smislio neko lukavo pitanje za njega, Lesli je izgovorio—

— Pa, kako napreduje vaša istraga, inspektore?

— Istraga? Pa, moglo bi se reći da je istraga... — Florijan je uporno pokušavao da iz begne svaki iskreniji razgovor.

Lesli uzdahnu. Dao je neprijetan znak Pitu da će sada on voditi razgovor, a onda je raširio ruke i obratio se inspektoru:

— Niismo deca, inspektore! Vidite, ja sam novinar...

— Ah! Tako... — reče Florijan.

Lesli je već godinama glumio novinara. Čak je ponekad i pisao nešto, za neke manje časopise, kako bi pružio dokaz za tu masku. I, verovatno bi bio sjajan novinar da se posvetio tom poslu...

— I sami znate da su novinari prilično radoznali i bistri tipovi, zar ne? — reče Lesli. — Osim toga, Ronaldo nam je bio prijatelj...

— Šta želite time da kažete? — upita ozbiljno policajac.

— Mislim da kažem da i vi i mi znamo da je Ronaldo ubijen — reče otvoreno Lesli. — Lako sam to zaključio iz nekih fragmenata razgovora sa osobljem, a podosta sam doznao, posredno, i od vas, inspektore.

— Moram da vam kažem da cenim vašu pronaljaljivost — reče neutralno inspektor Florijan.

— Nisam siguran zašto je Ronaldo ubijen — nastavio je savršeno spokojno Lesli. — Nisam u stanju čak ni da nagađam. Međutim, čini mi se da bih mogao da vas uputim na dobar trag.

— Bilo bi to od velike pomoći, mada ne vidim kako biste to mogli da učinite — reče policajac.

— Lakše nego što vam se čini — reče Lesli. — Vidite... Ja sam ovde na odmoru, a takve, turističke aktivnosti podrazumevaju i određene veze sa ženskim svetom. Razumete li?

— Prilično dobro — odgovori inspektor.

— Pre nego veče sam imao strastan susret sa jednom ženom — govorio je mirno Leslie. — Kroz razgovor sa njom mi se učinilo da nekako iskače iz uobičajenog tipa turistkinje koja luta svetom u potrazi za muškarcem svojih snova, ako možete da me pratite... Njeno ponašanje, njen posao, i još neke stvari, sve to nije bilo sasvim obično i ja sam, po novinarskoj radoznalosti, dozvolio sebi da malo pronjuškam po njenim stvarima, kada sam bio u prilici...

— Zanimljivo — reče inspektor, a u očima mu zaigrao policijski profesionalizam.

— Ne znam koliko ste u stanju da mi poverujete, ali sve se može proveriti, a to je već vaš deo posla. Pomenuta dama je u svom prtljagu nosila pištolj! »sauer«, kalibra 6,35... Sa prigušivačem!

— Zar?! — inspektor nije krio iznenađenje.

— Morate priznati da to nije obično oružje za odbranu usamljenih dama — reče Leslie. — Pre liči na nešto što koriste profesionalci, mada ni-

sam siguran da li je ta žena profesionalac. Taj prigušivač me je zbunio u prvi mah. Posle, kada sam doznao za Ronaldu i za tu stanicu i njene koze, koja je, praktično, bila na mestu događaja u vreme kada se ubistvo odigralo, a nije čula ništa... Razumete li?!

— Verovatno vam se zaključak sam nametnuo — reče Florijan.

— Tako nešto — Leslie klimnu glavom. — Ne ulazim u to zašto je ona to učinila, ali mislim da biste vi lako mogli dokazati da je ona to zaista učinila.

— Mislite da mogu, sasvim hladnokrvno, da uhapsim tu ženu i da dokažem da je ona ubila vašeg prijatelja Ronaldu? — inspektor se pomalo nadmoćno osmehnuo. — A kako bih ja to mogao dokazati?

— Pretpostavljam da ste pronašli zmo koje je usmrtilo Ronaldu, ili više njih... — reče Leslie. — Jeste li?

— To je, u principu, tajna, ali vam je mogu reći, kad stvari već stoje tako — reče inspektor. — Jesmo. Pronašli smo dva zma.

— Možete mi reći da suviše čitam kriminalističke romane, ali je prilično tačno da profesionalci uvek pucaju samo dva puta — Leslie uzvratí osmeh. — I, vidite, inspektore, ta zrna su vaš dokaz.

— Apsolutno tačno, ali samo ako se dokaže da su ispaljena iz daminog pištolja — reče Florijan.

— Vidite da nije teško — reče Leslie.

— Možda teže nego što vi, laici, to mislite — reče policajac. — Kod tako malih kalibara tragovi cevi na zrnima su takvi da mogu dovesti u nedoumicu i najboljeg veštaka.

— Siguran sam da sumnje ne može biti — reče Leslie mirno, ne pokazujući znake trijumfa, iako je trijumfovao. — Jer, kada sam imao taj pištolj u rukama, te strasne noći o kojoj sam vam govorio, dogodilo se... Znate, ja nisam vešt sa oružjem i ne znam kako se postupa sa tim stvarima... Dogodilo se da sam oštetió usta cevi, napravivši prilično veliku brazgotinu. Zrna koje je ispaljeno iz tog pištolja tako ima sigurno nedvosmislen potpis!

Inspektor Florijan je nastojao da ostane miran. Međutim po treptanju i stezanju vilica Leslie je znao da je pogodio metu. Florijan dugo nije ništa rekao, a onda je ustao...

— Sad ću morati da vas ostavim, gospodo. Ovaj razgovor je bio sadržajniiji nego što sam mislio — reče tiho inspektor. — Molću vas samo za još jednu stvar...

— Recite samo, inspektore — reče Leslie.

— Možete li mi reći kako se zove ta dama?

— Zove se Fej Alen, inspektore — reče Leslie mirno.

— Hvala — reče gotovo skrušeno inspektor Florijan i izađe kroz vrata bungalova bez pozdrava. Na neki način je bio poražen...

Tabasko Pit je bio kao na iglama još nekoliko minuta. Progovorio je tek kada se uverio da je inspektor odmakao dovoljno daleko od bungalova:

— Šta to radiš?! Pa sad nas neće pustiti ni oka da otvorimo. Ako ništa drugo, bićemo svedoci i policija će nam stalno biti za vratom!

— Neće imati kome da budu za vratom, Pite — osmehnuo se Leslie. — Fej Alen je onesposobljena i samo čeka da je policija pronađe. Njen pištolj je na lako dostupnom mestu, u njenoj sobi. Florijan će se, u sledećih nekoliko časova zabavljati tom ludom ženom, koja mu nikada neće otkriti pravi motiv Ronaldovog ubistva, jer je, jednostavno, profesionalac. Za to vreme mi više nećemo biti na Maktanu...

— Gde ćemo? — zapanjio se Pit. — Šta ćemo sa Etel?

Leslie je prećutao odgovor. Ispio je malo mineralne vode iz boce sa stola, a zatim prišao prozoru, a onda pogledao na časovnik:

— Pa, prijatelju — rekao je — vreme je da nas dvojica pođemo po Etel...

Tabasko Pit je imao na umu da ga pita: »Zar si pronašao gde je?«, ali od iznenađenja beše na tren onemeo...



Inis Lejn je bila ranoramlac. Već oko šest izjutra je bila sa-

svim budna, orna za posao i spremna za svaku vrstu aktivnosti. Dan joj je počinjao tuširanjem, a tuširala se dugo i temeljno. Potom je posvećivala prilično vremena nezi tela. U njenim godinama to je bilo neophodno...

Bila je u tuš-kabini. Mlazevi mlake vode su se slivali niz njeno golo telo i pokušavala je da ne misli na opuštene grudi i bokove izbrazdane celulitom. Trudila se iz sve snage da bar na tren zaboravi svoje godine, koje su joj bile mučne...

Umesto o godinama, razmišljala je o svom rasporedu rada za taj dan. Do devet je morala da bude u galeniji. U pola jedanaest je imala sastanak sa jednim poznatim umetničkim kritičarem. Nadala se da to neće potrajati, jer je u jedan morala da se susretne sa Blusom Kulikom. Nadala se da će joj saopštiti dobre vesti sa Filipina...

Izključila je tuš i okrenula se da pomeri staklenu pregradu kabine. I — ugledala je senku...

Naglim pokretom je otvorila staklenu pregradu i pred so-

bom ugledala onu istu mladu Japaniku koja je dolazila u galeriju da traži nekakvu sliku, koju nije našla. No, Japanka je ovog puta izgledala drugačije. Ne samo po odeći, već i po izrazu lica. To svakako nije bila skorojevićka koja se nije razumela u umetnost i razmaženo zahtevala ko zna šta...

— Šta ovo treba da znači?!
— upitala je žučno Iris Lejn.
— Kako ste ušli?

— Žao mi je — rekla je Sumiko. — Neću vam odgovarati na pitanja. U stvari, vi treba meni da odgovorite na nekoliko.

Iris Lejn je zakoračila iz tuš-kabine i krenula da rukom dohvati peškir...

Munjevitim polkretom je Sumiko prva dograbila peškir, ostavljajući Iris, onako голу, da stoji, zbunjena i uplašena. Jer, Iris Lejn je najednom shvatila da pred njom stoji mlada žena koja ne samo da želi da joj poremeti planove, već to jednostavno mora da učini. Jednim delom svesti Iris je bila svesna da pojava mlade Ja-

panke ima veze sa onim što se događalo na nekom dalekom filipinskom ostrvu...

— Ne budi smešna, mala — Iris je iz čiste samoodbrane pokušala da se obraća Sumiko više nego ironično, gotovo uvredljivo. — Biće dovoljno da telefoniram obezbeđenju na ulazu... Nemaš pojma kako oni mogu biti grubi!

Na zidu kupatila je bio telefonski aparat. Sumiko se pomerila tek toliko da dohvati slušalicu i da je pruži goloj i mokroj Iris. Sumiko nije rekla ni reč, ali je Iris Lejn shvatila da ne postoji mogućnost da telefonom pozove bilo koga.

— Presekla si proklete veze, zar ne? — rekla je Iris.

— Tek da vam nagovestim da i ja mogu biti nepojmljivo gruba — osmehnula se nekakvim gvozdenim osmehom Sumiko. Bila je spremna na sve, samo da od Iris dobije istinu.

— Pretpostavljam da od mene želiš nešto... — reče Iris, odustajući od pokušaja da izađe iz kabine. Znala je da je mlada žena verovatno mnogo

snažnija i okretnija od nje, a možda i obučena u nekakvoj bonilačkoj vješтини. — Reci šta je to, pa ćemo se nagoditi.

— Bojim se da neće biti nagodbe — reče Sumiko.

— Ne razumeš, mala — rekla je Iris, ponovo ironično. — Ja sam poslovna žena i navikla sam da se pogađam i cenjkam. . .

— Bez pogodbe, stara — uzvratila je Sumiko. — Želim samo istinu i od toga zavisi da li ćeš ikada uspeti da izadeš ispod tog tuša!

Pretnja je bila izgovorena tako ledenim glasom da se Iris Lejn naježila. Ne od svežine, jer je još uvek bila gola i mokra, već od straha.

— Ko si ti, uopšte? — upitala je žena.

— Sigurno je samo da sam na drugoj strani ulice od one koju prljaju Rialto Maja i Blus Kulik, zajedno sa tobom, stara — rekla je cinično Sumiko.

Neko vreme je Iris ćutala, pokušavajući da proceni kakve su joj šanse da izbegne bilo kakav razgovor sa mladom ženom koja joj se isprečila na

putu iz sopstvenog kupatila. Zaključak je bio porazan — nije imala mnogo šanse. Čak nije mogla ni da odugovlači suviše. Mirnoća sa kojom je Sumiko stajala, na drugoj strani kupatila, i sa kojom je izgovarala pretnje, rekla je Iris da bi joj se mogle dogoditi mnoge bolne i ružne stvari ako ne pristane na bilo šta što Japanka zatraži. . .

— U pitanju je novac, zar ne?! — reče Iris. — Pa, sad. . . u kući nemam mnogo. Ali. . .

— Rekla sam da nije novac u pitanju — odvratila je Sumiko. — U pitanju je istina i ja samo to želim da čujem. Upozoravam te da će te svaka laž zaboleti više nego mene!

— Kako se usuđuješ?! — povikala je Iris rešena da pokuša da se izvuče vikom i grubostima. — Koja si ti prokleta kučka da mi tako upadaš. . .

Nije stigla da dovrši rečenicu. Sumiko je ispružila ruku brzinom munje i samo vrhovima prstiju ošamanila Iris — preko očiju! Udarac nije bio snažan, ali je bio zaista vrlo bolan i ostavio je na tren Iris

u nekakvom ljubičastom slepi-lu! Kada se malo povratila, gr-čeći se i prekrivajući udarene oči rukama, rekla je:

— Platićeš za ovo, zmijo!

Sumiko je sačekala da bol umine, a onda je sasvim spokojno izgovorila prvo pitanje:

— Zašto je oteta Etel Rodžers?

— Nemam pojma ko je Etel Rodžers — rekla je Iris kroz stisnute zube.

Sledeći udarac je bio mnogo snažniji i mnogo bolniji — Sumiko je znala da ga izvede savršeno... Bio je to udarac nogom u dijafragmu! Iris se skljkala na pod kupatila, gutajući vazduh, nemoćna da udahne kako treba. Nekoliko minuta je dolazila sebi, pomišljajući i na samu smrt. Činilo joj se da je za to vreme ispuštala dušu...

— Kakve veze imaju Rialto i Blus sa Etel Rodžers? — Sumiko je postavila sledeće pitanje.

Iris Lejn je još uvek bila na podu kupatila, zgrčena, gola i mokra i osećala se bedno, ali

nije htela da popusti... Pro-siktala je:

— Crkni, kučko!

Sumiko se nije dvoumila. Kao gromom je pogodila Iris u arkadu... Obično takve povrede nisu bolne, ali su zato vrlo krvave, i na to je Sumiko računala. Kada je krvi linula preko lica Iris Lejn, ona kao da se prenerazila...

— Ubijaš me! Ti me ubijaš, kučko... — zavapila je, užasnuta.

— Nije isključeno — rekla je mirno Sumiko i ponovila prvo pitanje: — Zašto je oteta Etel Rodžers?

— Kakve ja imam veze sa tom kurvom? — uzvratila je Iris više u panici nego da pokaže svoj otpor.

U stvari, već je imala nameru da odgovori, ali je bila suviše uplašena da natera sebe da se smiri i da ispriča sve što zna. I, naravno, zažalila je zbog toga. Jer ju je Sumiko udarila još jednom...

Pukla je i druga arkada i Iris je na tren obnevidela od krvi. Tek kada je uspela da ob-

riše rukama oči pogledala je u Sumiko i uspela da jasno i glasno kaže:

— Prokleta bila! Ne ubijaj me! Sve ću ti reći!

— Počni da govoriš — reče Sumiko hladnokrvno.

— Daj mi peškir... — rekla je Iris i Sumiko joj ga dobaci.

Nije trajalo dugo. Iris se bojala da je ta mlada žena još jednom ne povredi i vrlo brzo je obrisala krv. Onda je sela na pod kupatila ogrnuvši se peškirom i pogledala je gotovo prikosno u Sumiko...

— Slika je u pitanju — rekla je Iris. — Prokleta slika...

— Nastavi — rekla je Sumiko. — Ja sam vrlo strpljiva kada slušam zanimljive priče

pojavi Fej Allen i povede ih sa Maktana. No, morao je da smiri svoje nestrpljenje. Lesliejev plan je svakako bio mnogo sigurniji i bezbedniji za Etel, a glavni zadatak je bio da odatle izvuku Etel živu i nepovređenu.

Ulaz u toranj je bio uzdignut od tla i do njega se stizalo stepenicama. Pit je dugo stajao u senci nekog drveta, u neposrednoj blizini, čekajući da čuvar, za koga je Leslie rekao da mora da stoji uz sama vrata, ne pokaže znakove svog prisustva. Čekao je, po njegovom mišljenju, predugo...

A onda su se vrata otvorila i kroz njih je prošla samo jedna ruka sa dopušenom cigaretom, koju je vlasnik ruke bacio u zelenilo oko tornja. To je bio znak za Tabaska da može da krene.

Nije se posebno trudio da bude tih. Jednostavno je prišao tim stepenicama i krenuo uz njih. Leslie je rekao da ne bi bilo dobro da podignu veliku lavinu, ali je ipak Pit bio opremljen jednim »magnumom«, koji mu je bio zadenu

Vodotoranj se uzdizao iznad Tabasko Pita, taman u noći, a on je bio prepun besa i nestrpljiv da spusti svoje pesnice na ljude za koje je bio siguran da su unutra i da čekaju da se

za pojas, na leđima. Jednu ruku je držao na dršci revolvera kada je prišao sasvim blizu vratima. . .

Sačekao je nekoliko sekundi, očekujući da ga čuvar, možda, čuje i da provini napolje. Međutim, činilo se da čuvar nije bio od onih koji imaju dobar sluh i vrata se nisu otvorila, niti se iza njih čulo bilo šta.

Tabasko udahnu duboko i svom siliinom svog besa tresnu nogom u vrata koja iskočiše iz šarki kao da ih je oduvao orkan!

Pit skoči na izvaljena vrata osetivši sa druge strane metalne ploče jedno telo koje pada i zastenja samo jednom pod težinom i vrata i svih dvesta funti Pitovih mišića, a onda se smiri!

Nadajući se da preostali otmičari, negde u nepoznatoj unutrašnjosti tornja nisu ništa čuli, Pit hitro podiže vrata, tek da bi provenio šta se dogodilo sa čuvarom. . . Filipinac je bio u nesvesti, a njegov automat, »ingram«, bezivotno je ležao daleko od njegovih ru-

ku. Tabasko je bio suviše besan da propusti priliku da nanese bol tom čoveku. . . Dograbio je otmičarevo oružje i svom snagom razbio »ingram« — o glavu onesvećenog!

— Prijatno spavanje, daso — šapnuo je Pit odgunuvši nogom okrivavljenog lažnog konobara. — Nadam se da se nikad nećeš probuditi!

Od ulaza u toranj su se uzdizale unutrašnje stepenice, baš onako kako je predvideo Leslie. Pit zaključio da bi se prostori u kojima su čuvali Etel mogle nalaziti, praktično, na vrhu tornja. Sada mu je bilo sasvim jasno zašto je Leslie rekao da će on u toranj ući odogzo. . .

Sada više nije bilo vreme tihog prepada i Pit je izvukao svoj revolver i držao ga upečenog i nategnutog ispred sebe, rešen da probuši glavu prvom otmičaru koji, eventualno, naiđe niz stepenice. Ipak, kretao se tiho i oprezno. . .

Znao je da postoji mogućnost da otmičari učine nešto gado — da ubiju Etel, ako se osete suviše pritešnjeni, i za-

to je faktor iznenađenja bio toliko bitan. I, Pit se poeo uz stepenice, osećajući kako mu se krv hladi i kako se bes pretvara u snažnu koncentraciju potrebnu za odvažnu, proračunatu i efikasnu akciju...

No, još uvek je bio prilično nestrpljiv i stepenice su mu se činile predugе. Kada je konačno stigao do vrha i ugledao odškrinuta vrata iza kojih je svetlelo slabo svetlo, udahnuo je duboko i pomislio: »Ovo je kraj košmara!«

Prilazio je tim vratima stopu po stopu. Po Lesliejevom planu morao je da sačeka pravi trenutak — onaj u kome će Leslie ući... Odozgo! Mada Tabasko nije bio siguran kako li će Leslie uopšte moći da se uspe na vrh vodotornja uz glatke i oble zidove.

Nije čuo nikakve glasove. U mesto toga je čuo — glasno hrikanje! Pokušao je da proviri kroz vrata, a da ih ne otvori niti pokrene, ali nije video ništa. Zato je još pažljivije oslušnuo i sada sasvim jasno čuo jedno hrikanje i jedno prilično duboko, pomalo šiš-

tavo disanje i bio je gotovo sto procentno siguran da to, tu, iza tih vrata, dva muškarca blaženo spavaju...

Čekao je još nekoliko minuta, a kada se nije ništa dogodilo, njegovo nestrpljenje ga je nateralo da lagano otvori vrata, tek toliko da kroz načinjen otvor može da vidi dva usnula otmičara, koji su zaista spavali, obučeni, na podu, po kome su bile prostirte nekakve strunjače. Nadohvat ruku su im bili isti onakvi automati kakav je imao i onaj čuvar na ulaznim vratima.

Malo dalje su se nalazila još jedna vrata i Pit je gotovo uzdrhtao osetivši da se iza tih vrata nalazi Etel, ali ne sama... Morao je da zaključa da se četvrti otmičar nalazi neposredno u istoj prostoriji sa Etel i to mu je nateralo krv u glavu. Ipak, ostao je miran još nekoliko sekundi, pre nego što je odlučio...

Ušao je sasvim tiho, provlačeći se kroz otvor na vratima i još tiše je stigao do uspavnih »lepotana«. Skoro da nije disao dok se saginjao da po-

kupi njihovo oružje. Kada je u jednoj ruci držao dva »ingrama«, a u drugoj svoj revolver, okrenuo se prema onim vratima...

»Gde je Les, bogamu?!«, pomislio je.

U tom trenutku je nešto tresnulo iza tih vrata! Ninđa je ušao kroz otvor za ventilaciju. Spavači su skočili pipajući rukama oko sebe, ne bi li dohvatili oružje. U prvi mah nissu primetili da iznad njih stoji krupan čovek duge, plave kose i da on drži njihove automate.

— Dobro jutro! — reče Pit sav iskežen od besa.

Onog koji mu je bio bliži odalazio je drškom »magnuma« u slepočnicu. Drugi je, shvativši da se nalazi u neporedivo nepovoljnijem položaju od protivnika, skočio prema vratima kroz koja je Pit ušao... Ali, nije daleko stigao...

Tabasko nije razmišljao ni hiljaditi deo sekunde. Ispružio je ruku i pritisnuo obarač revolvera ne nišaneći!

U malom prostoru pucanj je odjeknuo poput topovske salve, a zrno je podiglo otmičara neposredno ispod vrata, u peti ili šesti pršljen kičme, grunuvši u njega snagom svih svojih kalibara! Kao da ga je pogodio zemljotres, pogođeni čovek se odlepi od poda a onda nastavi da pada niz stepenice...

Tabasko nije, međutim, imao vremena da gleda kako otmičar pada. Okrenuo se ka onim vratima iza kojih je, pretpostavljao je, bila Etel i već je hteo da skoči na njih, u želji da ih razvali, kada su se vrata otvonila...

U njima je stajao četvrti otmičar!

Pit je raširio oči od čuda! Filipinac je gledao ravno u njega, ali kao da nije imao nameru da se pokrene... Uostalom, nije u rukama imao oružje...

A onda je lažni konobar počeo da pada, kao u usporenim filmu. I, tek kad je pao, praćen Tabaskovim unezverenim pogledom, moglo se videti da mu iz potiljka viri drška bo-

deža. Onakvog kakav su već vekovima koristili japanski majstori borilačkih veština!

Umesto mrtvog otmičara u vratima je stajao Lesli, obučen kao ninđa i jednostavno je rukom pozvao Pita da uđe...

U maloj prostoriji, na podu bez ikakve prostirke, sva prljava i vezana lepljivom trakom, oznojena i delimično iscepane odeće, ležala je Etel!

Tabasko je odmah zaboravio sve i, odbacivši svo oružje koje mu se zateklo u rukama, požurio da klekne pored unesrećene žene, panično tražeći po džepovima bilo šta oštro čime bi joj presekao veze...

Videvši da je Pit suviše uzbuđen, Lesli je prišao i pružio mu jedan od bodeža. Pit ga pogleda preko ramena...

— Mislim da je samo iscrpljena — rekao je Lesli, koji je pregledao Etel pre nego što je Pit ušao. — Nisu je mučili, niti bilo šta slično, ali joj, očigledno, nisu davali dovoljno ni vode ni hrane.

Pit bodežom brzo razveza Etel i skide joj lepljivu traku sa usta. Beskrajno pažljivo i nežno ju je uzeo u naručje. Zatim se okrenuo ka Lesliju.

— Kako ćemo dalje?

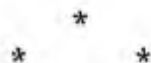
— Prosto — reče Lesli. — Postoji jedna staza oko litice Borbon. Odavde ka jugozapadu, možda blizu milje. Ta staza vodi na obalu. Kreni sa njom odmah tamo, a ja ću se pobrinuti da pokupim naše stvari iz bungalova i da svratim do marine. Znaš, tamo ima veliki izbor čamaca, brodova, jahti i sličnih stvari, a baš tako ćemo dalje...

Tabasko Pit, prepun sreće i poštovanja prema prijatelju, i beskonačno zadovoljan što se sve ipak dobro završilo, reče:

— Proklet bio, ortače! Da nije tebe bilo...

— Nađi malo vode i povratiti je — Lesli odmahnu rukom. — Ja moram da krenem pre nego što se ona probudi i prestravi od mene. Posle svega što je doživela sigurno joj ne bi prijalo da vidi jednu ovakvu priliku...

I — ninđa nestade!



Kada je Sumiko ugledala Pita, Etel i Leslija na izlazu za

putnike na aerodromu u San Francisku, mahнула je razdragano rukom. Bila je presrećna što ih vidi žive, zdrave i dobro raspoložene.

Oduševljeno je skočila u naručje Lesliju šapućući nešto nežno i bezobrazno, na japanskom.

— Hej! — uzviknuo je veselo Tabasko Pit. — Ima nas još...

Sumiko je potom uronila u medveđi, prijateljski zagrljaj Tabasko Pita, a onda, poput dugogodišnje prijateljice, zagrlila i Etel, koja je još uvek bila bleđa i jasno se videlo da je pretrpela strahote. Ipak, Etel Rodžers je uzvratila toplim osmehom:

— Pit mi je rekao koliko ste...

— Nije važno — prekinula ju je nežno Sumiko. — Važno je da si sada ovde.

Krenuli su ka aerodromskom restoranu. Etel se pridržavala za Pita, što ovome uopšte nije teško padalo. I posle dugih dana mučenja, gladi i žeđi, Etel je još uvek bila lepotica za kojom su se okretali

mnogi muškarci u prolazu. Lesli je držao Sumiko za ruku i to je bilo dovoljno i njoj i njemu. Ponekad je dodir dve ruke govorio više od bilo kakvih reči. Kada su seli za sto u uglu i pomučili nešto osvežavajuće, Lesli upita na japanskom:

— Nadam se da nas ovde neće čekati niko osim tebe.

Mislilo je na Rialta Maju, za koga je znao da je dovoljno moćan da pokuša na sve načine da se dokopa Etel.

— Rialto Maja je trenutno u istražnom zatvoru — odgovorila je Sumiko. — Policija je dobila anonimnu prijavu...

— Nadam se da je nisi potpisala — našalio se Lesli.

— Naravno da nisam — osmehnula se Sumiko. — Ali sam zato u koverat spakovala mnogo dokumenata koji ukazuju na prljave veze između Iris Lejn, Blusa Kulika i Rialta, i to je policiji dobno došto da ih sve troje uhapsu. Na nesreću, nisam imala nijedan pravi, valjani dokaz za ovu otmicu...

— I bolje je tako — reče Lesli. — Ne verujem da bi bilo uzbudljivo objašnjavati policiji na koji način smo Pit i ja obavili njihov posao.

— Zaišta — reče slabim glasom Etel Rodžers. — Ne bih bila u stanju da prođem kroz istragu... Posle svega!

— Što dalje od policije — nasmejao se Tabasko.

— Dobro... — reče Leslie. — Međutim, i Pita i mene, pa čak i Etel, još uvek kopka jedno pitanje.

— Da! — potvrdi Pit. — Eto, neka Etel sama kaže...

— Verujte mi — reče Etel Rodžers. — Ja nemam pojma zašto sam bila žrtva!

— U stvari, to i nije bila tvoja greška — reče Sumiko. — Imala sam jedan dug razgovor sa Iris Lejn... Ti, Etel, znaš ko je to?

— Naravno — potvrdi lepota — mada ne znam ko su taj Blus i taj Rialto.

— I bolje je što ne znaš — reče Pit.

— Iris Lejn mi je objasnila šta se dogodilo pre otmice i zašto je Rialto toliko želeo Etel — reče Sumiko. — Vidiš, greška je, u stvari, bila u tome što ti je Iris dopustila da otkupiš jednu sliku.

— Ne razumem? — reče Tabasko Pit.

— Ni ja ne razumem... — reče Etel. — Znam da je osoblju galerije dopušteno da po povlašćenim cenama otkupljuje neke manje važne slike. I ja sam tako kupila nekoliko...

— Da — potvrdi Sumiko. — Svima nam je to jasno. Međutim, Iris Lejn je ta koja odobrava takve kupovine, zar ne?!

— Da — potvrdi Etel.

— A kada si ti htela da kupiš sliku nekog evropskog, grčkog slikara... šta se dogodilo?

— Kostas Madras — reče Etel. — Tako se zvao taj grčki slikar.

U tom trenutku Tabasko podiže obe ruke želeći da im stavi do znanja da prekinu priču. Mrštio se nekoliko trenutaka, sabirajući podatke u glavi, a onda je rekao:

— Možda sam ja glup, ali mi se čini da je to ona slika...

— Pa, jeste... — reče jednostavno Etel Rodžers.

— Koja slika? — upita Leslie kome, u tom trenutku, neke stvari nisu bile jasne.

— Etel mi je poklonila sliku za rođendan — reče Pit. — Tu sliku. Tog Grka!

— Blagi bože! — uzdahnu Sumiko. — A oni su gulili tapete sa Etelinog stana, misleći da je slika tamo!

— Ne razumem! — reče Etel. — Zašto je ta slika toliko važna?

— Polako... — reče Sumiko smirujući ih sve. — U stvari, radilo se o poslu koji su vodili Blus Kulik, Iris i Rialto, kao glavnokomandujući. Tebi je, Etel, verovatno jasno koliko se unosno može živeti od prodaje i preprodaje slika. I to onih običnih. Slika malo poznatih autora. A šta misliš koliko bi, recimo, mogla da koštaju platna čuvenih, svetskih slikara... Van Goga, Klea, Padarevskog?!

— Milione — reče Etel. — Neka takva platna povremeno stižu i u našu galeriju...

— E, pa, Rialto se povezao sa jednom odlično organizovanom grupom evropskih lopova — nastavila je Sumiko. — Evropski muzeji su prepuni takvih slika. Provenila sam kod INTERPOLA. Preko osam stotina slika vodećih svetskih majstora svih vremena se vode kao nestale. Mnogo od to-

ga kruži u neakvim tajnim, lopovskim krugovima. Rialto je kupovao dobar deo toga što se u Evropi ukrade. Preko Grčke... Blus Kulik je obezbeđivao prevoz. Iz Grčke.

— Zašto je Grčka toliko bitna? — upita Lesli, jer mu je stalo da počne da razumeva o čemu se radi. Za sada mu Sumiko, i on je smatrao da ona to čini namerno, nije davala nikakav ključ razrašenja misterije.

— Zato što negde u Grčkoj postoji slikarska radionica u kojoj su ukradene slike prepravljane — reče Sumiko pomalo pobedonosno.

— Čini mi se da naslućujem o čemu se radi — osmehnu se Lesli.

— Meni još uvek nije jasno?! — reče iskreno i uzbuđeno Etel.

— Hajde, Sumiko! — zavapi Tabasko. — Završi objašnjenje. Gorim!

— Pa, sve je jako prosto — reče Sumiko. — Primer slike koju si ti dobio za rođendan je sjajan. Jedino što je Iris pogrešila... Naime, negde u Veneciji, u Italiji, je, pre sedam

meseci, ukradeno jedno platno renesansnog majstora Karavađa. Slika je procenjena na oko 800.000 dolara! Kradljivci su sliku preneli u Grčku i tamo, u toj radionici, je Kostas Madras... Da li si tako rekla da se zove? Tamo je taj grčki slikar preko Karavađa, naslikao... Ne znam šta je na platnu...

— Motiv iz neke grčke luke — objasni Etel.

— Dakle, Grk je naslikao malo Mediterana preko Karavađa — govorila je Sumiko. — Čak i manje vešti restauteuri su u stanju da bezbolno skinu prvi sloj. I Rialto i njegovo društvo su planirali da jednostavno skinu Madrasov sloj i Karavađa preprodaju na crnom tržištu umetničkih slika. Galerija je služila kao mašina za pranje prljavih slika, ako tako može da se kaže. Greška je samo bila u tome što je Iris smislila sa uma šta se, u stvari, nalazi na tom platnu i dozvolila je Etel da otkupi sliku. Uostalom, jednog Madrasa niko ne bi želeo dobro da platio. Sa Karavađom bi stvar stajala sasvim drugačije!

— Isuse! — uzviknula je Etel prebledevši. — Pa... to znači da Pit sada ima jednog...

— Bojim se da ga nema — reče Sumiko. — Proverila sam malo međunarodne zakone. Karavađo će morati da bude vraćen u Veneciju... Ako se ikada otkrije!

— Sjajno! — reče Lesli. — Rialto je zaista imao sjajnu ideju. Da nije ta glupača pogrešila...

— Ali, pogrešila je — reče Sumiko. — U prvi mah nisu dizali paniku. Etel je već nagovestila da će otputovati na Filipine. I, kada je otputovala, oni su upali u njen stan tražeći Karavađa. Kada ga nisu našli... Rialto ima svoje mračne prijatelje u Manili i dao im je u zadatak da otmu Etel. Posle je tamo stigla i izvesna Fej Alen, da obezbedi da se Etel preveze u San Francisco, ne bi li je Rialto upitao gde je ta slika...

— Pakleni plan! — reče Pit pomalo ponosno. — Srećom, tu smo bili mi da ga osujetimo.

— Stanite malo — reče mirno Lesli. — Ja bih još samo želeo da znam gde se sada nalazi ta slika?!

Tabasko Pit se isceri i pogleda ih sve trijumfalno. Rekao je:

— Tamo gde joj je i mesto! Na zidu stana Tabasko Pita!

Nasmejali su se, ispiili piće i krenuli sa aerodroma prema parkiralištu.

Sumiko je, na izlazu, namešno dopustila da njoj i Lesliju odmaknu Pit i Etel. Priljubila se uz Leslija i upitala tiho:

— Jesam li ti nedostajala?

— Više nego što možeš da zamisliš — rekao je Lesli. — Filipini su, činilo mi se, na kraju sveta.

— I nisu toliko daleko — reče Sumiko. — Jer, tamo si upoznao nekoga, zar ne?!

— Na koga misliš? — upita Lesli.

— Taj neko je, ko zna kako, pronašao način da ti pošalje telegram — reče Sumiko. — Hoćeš li da ga vidiš? Mislim, telegram...

Lesli klimnu glavom. Osetio je da mu Sumiko sprema iznenađenje. Ona izvuce iz džepa telegram...

Lesli pročitao:

»Poštovani gospodine Eldridž STOP vaše novinarsko iskustvo me je naučilo da više ne verujem nijednom novinaru STOP ipak sam uživao u susretu sa vama STOP srećno STOP Florijan!«

Lesli je dugo razmišljao pre nego što je rekao suštu istinu:

— Nisam ni slutio da filipinski policajci mogu biti toliko mudri!

— K R A J —



**NOVO NA
NAŠIM
KIOSCIMA**

AVANTURA

**ROMAN U KOJEM ĆETE,
PORED AKCIJE, NAĆI I SVE
ONO**

**ŠTO STE TRAŽILI U
DRUGIM ROMANIMA
PROVERITE: PRVI BROJ
NOSI NAZIV
"MUMIJA SA
ZLATNIM ZUBOM"**

Dobro došli u porodicu roto romana!

